goodreads Yılın En İyi Aşk Romanı Adayı

KUSURSUZ AŞK YOKTUR

COLLEEN HOOVER

epsilon

New York Times çoksatan yazarı Colleen Hoover'dan aşkın gücünü, evliliğin zorluklarını ve yeniden ayağa kalkmanın öyküsünü anlatan sıcacık bir roman...

"İnsanlar, ilişkilerin sadece sevgi yeterli olmadığına inandırılmış. Öfke sevginin yerini aldığında. Küçümseme neşenin yerini aldığında. Ancak Graham'la birbirimize karşı öfkeli değildik. Sadece eskiden olduğumuz insanlar değildik."

Aşkın dansı başladığında her şey mükemmeldir; adımlar birbirini takip eder, eller asla ayrılmaz, gözler asla başka bir yere bakmaz. Ama müzik her an bitebilir... Peki, sessizlik içinde bu dansı sürdürmek mümkün mü?

Quinn ve Graham hayatlarının en kötü gününde tanışırlar. Ne var ki kaderin onlar için bambaşka bir planı vardır. Peri masalı gibi bir başlangıç olmasa da onları birleştiren duygu, paylaştıkları acıdan ve kalp kırıklıklarından çok daha güçlüdür.

Büyük bir aşkla evlenirler ancak hayatın gerçeklerinin evliliklerini nasıl sınayabileceğini hesaba katmazlar. Kendilerini beklenmedik bir dönemeçte bulduklarındaysa artık her şey için çok geçtir. Quinn hayal kırıklıklarının ve umutsuzluğun ağırlığını taşırken Graham karısını ve evliliklerini canlandırmanın bir yolunu aramaktadır.

Ama her geçen gün bir sonraki adımın belirsizliği ve aşklarının geleceği hakkında soru işaretleriyle doludur. Cevaplanması gereken en büyük soruysa şudur: Kusursuz bir aşk hikâyesi, tüm zorluklara rağmen bir evliliği ayakta tutmaya yeter mi?

30 yıl 3000 kitap
www.epsilonyayinevi.com
9 786254 145643
KDV'den muaftır.

KUSURSUZ AŞK YOKTUR

Kitap Kurdu

Kusursuz Aşk Yoktur
Orijinal Adı: *All Your Perfects*
Colleen Hoover
Çeviri: Gözde Soykan

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Bengü İmpram
Sayfa ve Kapak Uygulama: Özkan Köse

1. Baskı: Mayıs 2024
ISBN: 978-625-414-564-3

zm

© Colleen Hoover, 2018
Bu eser orijinal yayıncısı Simon & Schuster, Inc.'nin alt markası Atria Books ile yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Duzenleme
Ny.Ozlem

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Ninova

KUSURSUZ AŞK YOKTUR

COLLEEN HOOVER

Çeviri
Gözde Soykan

epsilon

Ninova

Heath'e.
Her gün seni dünden daha çok seviyorum.
Harika biri olduğun için teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

O Zaman

Kapı görevlisi bana gülümsemedi.

Asansörle Ethan'ın katına çıkarken bu düşünce beni rahatsız etmişti. Vincent, Ethan bu apartmana taşındığından beri en sevdiği kapı görevlisi olmuştu. Her zaman bana gülümser ve benimle sohbet ederdi. Ancak bugün, yüzünde metanetli bir ifadeyle kapıyı açmıştı. *"Merhaba Quinn. Yolculuğun nasıldı?"* bile dememişti.

Sanırım hepimizin kötü günleri oluyordu.

Telefonuma baktım ve saatin daha şimdiden yediyi geçtiğini gördüm. Ethan saat sekizde evde olacaktı, dolayısıyla ona sürpriz akşam yemeği hazırlamak için oldukça fazla zamanım vardı. *Ve kendime.* Bir gün erken gelmiştim ama ona söylememeye karar vermiştim. Düğünümüzü planlamakla o kadar meşguldük ki birlikte gerçek bir ev yemeği yemeyeli haftalar olmuştu. Ya da sevişmeyeli.

Ethan'ın katına ulaştığımda asansörden iner inmez duraksadım. Tam da Ethan'ın dairesinin önünde ileri geri yürüyen bir adam vardı. Üç adım attı, sonra durdu ve kapıya baktı. Gitmesini umarak onu izledim ancak oradan asla ayrılmıyordu. Ethan'ın kapısına bakarak sadece ileri geri yürümeye devam ediyordu. Onun Ethan'ın bir arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Öyle olsaydı onu tanırdım.

Ethan'ın dairesine doğru yürüdüm ve boğazımı temizledim. Adam bana doğru döndüğünde yanından geçmem gerektiğini anlaması için elimle kapıyı işaret ettim. Yana doğru bir adım atıp bana yer açtı ama onunla daha fazla göz teması kurmamaya dikkat ettim. Çantamın içine bakıp anahtarımı aradım. Anahtarı bulduğumda yanıma gelip bir elini kapıya koydu. "İçeri girecek misin?"

Önce ona, sonra da Ethan'ın kapısına baktım. *Bana neden bunu soruyordu?* Koridorda durmuş, boş bir daireye girip girmeyeceğimi merak eden garip adamın tekiyle yalnız olduğum düşüncesi üzerine kalbim hızla atmaya başladı. *Ethan'ın evde olmadığını biliyor muydu? Yalnız olduğumu biliyor muydu?*

Boğazımı temizledim ve adam zararsız görünmesine rağmen korkumu gizlemeye çalıştım. Nihayetinde kötülük dışarıdan kendisini belli etmiyordu, bu yüzden de karar vermek zordu. "Nişanlım burada yaşıyor. İçeride," diye yalan söyledim.

Adam hararetle başıyla onayladı. "Evet, içeride." Yumruğunu sıktı ve kapının yanındaki duvara vurdu. "Lanet olası kız arkadaşımı beceriyor."

Bir keresinde savunma dersleri almıştım. Eğitmen bize parmaklarımızın arasında, ucu dışarı doğru bakacak şekilde anahtar tutmayı öğretmişti, böylece size saldıran kişinin gözüne doğru saldırabiliyordunuz. Ben de bunu yaptım, artık önümde duran sapığın üzerime hücum etmesi durumunda hazırdım.

Nefesini verdi ve aramızdaki havanın tarçın kokusuyla dolduğunu fark etmeden yapamadım. Saldırıya uğramadan önce insanın aklına böyle bir şey gelmesi ne kadar da garipti. Karakoldaki zanlı teşhis sırasında bunu söylemem epey tuhaf olurdu mesela. "*Ah, size bana saldıran kişinin ne giydiğini söyleyemem ama nefesi güzel kokuyordu. Tarçınlı sakız gibi.*"

Ninova

"Yanlış daireye gelmişsiniz," dedim adama tartışmadan gitmesini umarak.

Başını iki yana salladı. Hafif ve hızla sallayışı, benim yanılma ihtimalimin daha fazla olduğunu, kendisininse zaten haklı olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. "Doğru dairedeyim. Bundan eminim. Nişanlın mavi bir Volvo mu kullanıyor?"

Tamam, demek Ethan'ı gizlice takip ediyordu. Ağzım kurumuştu. Biraz su olsa iyi olurdu.

"Bir seksen boylarında mı? Saçları siyah mı, üzerine fazla büyük gelen North Face marka mont giyiyor mu?"

Bir elimi midemin üzerine bastırdım. *Votka iyi olurdu.*

"Nişanlın Dr. Van Kemp için mi çalışıyor?"

Şimdi başını iki yana sallayan *bendim*. Ethan sadece Dr. Van Kemp için çalışmıyordu... onun *babası* Dr. Van Kemp'ti. *Bu adam Ethan hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyordu?*

"Kız arkadaşım onun için çalışıyor," dedi dairenin kapısına iğrenerek baktı. "Belli ki çalışmaktan *fazlasını* da yapıyor."

"Ethan bunu yapmaz..."

Bu sözüm yarıda kaldı. *Yani beni aldatmaz.*

Ethan'ın isminin hafif bir ses tarafından söylendiğini duydum. Yatak odası dairenin bu kısmının uzak tarafındaydı ki bu da o kız her kimse sessiz olmaya çalışmadığı anlamına geliyordu. Kız onun adını haykırıyordu.

Ethan onu becerirken.

Hemen kapıdan uzaklaştım. Şu an orada neler olduğunu fark etmemle birlikte başım dönmüştü. Geçmişim, bugünüm, geleceğim; hepsi kontrolden çıkıyordu. Adam kolumu kavradı ve beni dengede tuttu. "İyi misin?" Beni duvara yaslayarak dengede kalmamı sağladı. "Üzgünüm. Her şeyi böylesine bir anda söylememeliydim."

Ninova

Ağzımı açtım ama sadece kararsızlıkla kem küm ettim. "Sen... sen emin misin? Belki de bu sesler Ethan'ın dairesinden gelmiyordur. Belki de yan dairedeki çiftten geliyordur."

"Olabilir. Ethan'ın yan komşusunun adı da Ethan mı?"

Bu alaycı bir soruydu ancak bunu söylemesinin hemen ardından gözlerinde beliren pişmanlığı gördüm. Ne kadar düşünceliydi; açıkça kendisi de benimle aynı şeyleri yaşarken bana karşı merhamet hissedebiliyordu. "Onları takip ettim," dedi. "İçeride beraberler. Benim kız arkadaşım ve senin... erkek arkadaşın."

"Nişanlım," diye düzelttim.

Koridorun karşısına gittim ve duvara yaslandım, sonra da kayarak yere oturdum. Muhtemelen kendimi yere bırakmamam gerekiyordu çünkü etek giyiyordum. Ethan etekleri severdi, bu yüzden ben de düşünceli bir kız olup onun için etek giymek istemiştim ancak şimdi eteğimi çıkarıp onun boynuna dolamak ve onu boğmak istiyordum. O kadar uzun süre ayakkabılarıma bakmıştım ki, "Seni bekliyor muydu?" diyene kadar adamın yerde yanıma oturduğunu fark etmemiştim.

Başımı iki yana salladım. "Ona sürpriz yapacaktım. Ablamla şehir dışındaydım."

Kapının ardından başka bir boğuk çığlık geldi. Yanımda oturan adam iki büklüm oldu ve kulaklarını kapattı. Ben de kendi kulaklarımı kapattım. Bir süre boyunca bu şekilde oturduk. İkimiz de sona erene kadar bu seslerin kulaklarımıza nüfuz etmesini reddediyorduk. Uzun sürmeyecekti. Ethan birkaç dakikadan daha uzun süre dayanamazdı.

İki dakika sonra, "Sanırım bitirdiler," dedim. Adam ellerini kulaklarının üzerinden çekti ve kollarını dizlerine dayadı. Ben de kollarımı dizlerime dolayıp çenemi kollarımın üzerine koydum. "Kapıyı açmak için anahtarımı kullanmalı mıyız? Onlarla yüzleşmeli miyiz?"

Ninova

"Ben yapamam," dedi. "Önce sakinleşmem gerek."

Oldukça sakin görünüyordu. Tanıdığım erkeklerin çoğu şu anda kapıyı kırıyor olurdu.

Ethan'la yüzleşmek istediğimden bile emin değildim. Bir parçam buradan uzaklaşmak ve son birkaç dakika olmamış gibi davranmak istiyordu. Ona mesaj atabilir ve erken geldiğimi söyleyebilirdim, o da bana geç saatlere kadar çalışacağını söylerdi ve ben de keyifli bir şekilde her şeyden bihaber kalabilirdim.

Ya da sadece eve gidip ona ait olan her şeyi yakabilir, gelinliğimi satabilir ve telefon numarasını engelleyebilirdim.

Hayır, annem buna asla izin vermezdi.

Ah, Tanrım. Annem.

İnledim ve adam hemen dik oturmaya başladı. "Kusacak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bilmiyorum." Başımı kollarımın üzerinden kaldırdım ve duvara yasladım. "Sadece annemin ne kadar sinirleneceğini fark ettim."

Fiziksel rahatsızlık yüzünden değil de annemin düğünün iptal edileceğini öğrendiğindeki tepkisine olan korkumdan dolayı inlediğimi görünce rahatladı. Çünkü kesinlikle iptal olmuştu. Düğünün yapılacağı yerin bekleme listesine girmek için depozito ödenmesi gerektiğini bana kaç kere söylediğini unutmuştum. "Kaç kişinin Douglas Whimberly Plaza'da evlenmeyi düşlediğini biliyor musun? Evelyn Bradbury de orada evlendi, Quinn. *Evelyn Bradbury!*"

Annem beni Evelyn Bradbury ile karşılaştırmayı severdi. Annemin ailesi Greenwich sosyetesinde üvey babamınkinden çok daha önde gelen sayılı ailelerden biriydi. Dolayısıyla elbette ki annem Evelyn Bradbury'yi bulduğu her fırsatta yüksek-sınıf kusursuzluğun bir örneği olarak kullanıyordu. Evelyn Bradbury benim umurumda değildi. İçimden şu

Ninova

anda anneme mesaj atmak ve basitçe, Düğün iptal oldu ve Evelyn Bradbury umurumda bile değil, demek istiyordu.

"Adın ne?" diye sordu adam.

Ona baktım ve ilk defa yüzüne gerçekten baktığımı fark ettim. Bu, hayatının en kötü anlarından biri olabilirdi ancak tüm bu olanlar göz önüne alındığında bile fazlasıyla yakışıklıydı. Dağınık saçlarıyla uyumlu, canlı koyu kahverengi gözleri vardı. Asansörden çıktığımdan beri dişlerini sıktığı için sürekli seğiren güçlü bir çenesi vardı. Kapıya her baktığında dolgun dudaklarını birbirine bastırıp bir çizgi hâline getiriyordu. Ki bu da eğer kız arkadaşı içeride Ethan ile beraber olmasa yüz hatlarının daha yumuşak görünüp görünmeyeceğini merak etmeme neden oldu.

Yüzünde bir hüzün vardı. Şu anda içinde bulunduğumuz durumla alakalı olmayan bir hüzün. Daha derin bir şeydi... âdeta içine gömülmüş bir şey. Gözleriyle gülümseyen insanlarla karşılaşmıştım ancak o, gözleriyle somurtuyordu.

"Sen Ethan'dan daha yakışıklısın." Bu yorumum onu hazırlıksız yakaladı. Yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade belirdi çünkü ona asıldığımı düşünüyordu. Şu anda yapacağım en son şey buydu. "Bu bir iltifat değildi. Sadece farkına vardığım bir şeydi."

Sanki her halükârda umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

"Eğer sen Ethan'dan daha yakışıklıysan, demek ki kız arkadaşın da benden daha güzel. Umurumda değil ama. Belki de umurumdadır. Umurumda *olmamalı* ama Ethan'ın onu neden onu benden daha çekici olduğunu merak etmeden duramıyorum. Onun beni aldatmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Yani işte. Üzgünüm. Genelde bu kadar kendini küçümseyen biri değilimdir ama şu an çok öfkeliyim ve nedense konuşmayı bırakamıyorum."

Tuhaf düşünce zincirim üzerine düşünerek bana baktı. "Sasha çirkindir. Endişeleneceğin hiçbir şey yok."

Ninova

"Sasha?" Adını kuşkuyla söyledim, sonra *sha* hecesini vurgulayarak ismini tekrarladım. "Sa*sha*. Bu çok şeyi açıklıyor."

Kahkaha attı, sonra ben de kahkaha attım ve bu şu anda olabilecek en garip şeydi. Ağlamam gerekirken kahkaha atıyordum. Neden ağlamıyordum?

"Ben Graham," dedi elini uzatarak.

"Quinn."

Gülümsemesi bile hüzünlüydü. Başka koşullar altında bu gülümsemenin farklı olup olmayacağını merak ettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum demek isterdim, Quinn ama bu benim hayatımın en kötü ânı."

Bu, içler acısı bir gerçekti. "Aynısı benim için de geçerli," dedim hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Yine de seninle, gelecek ayki düğünümden sonra tanışmadığım için memnunum. En azından evlilik yeminimi onunla harcamayacağım."

"Önümüzdeki ay evlenecek miydiniz?" Graham bakışlarını çevirdi. "Ne pislik ama," dedi sessizce.

"Gerçekten öyle." Başından beri Ethan'ın böyle olduğunu biliyordum. Kendini beğenmiş biriydi. Ancak bana iyi davranıyordu. *Ya da ben öyle düşünüyordum.* Yeniden öne doğru eğildim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Tanrım, bu berbat bir şey."

Her zaman olduğu gibi annem tam zamanında mesaj attı. Telefonumu çıkardım ve mesajına baktım.

Pasta tadımın cumartesi günü saat ikiye alındı. Öncesinde öğle yemeği yeme. Ethan da bize katılacak mı?

Tüm bedenimle iç geçirdim. Pasta tadımını, evlilik planlamalarının herhangi bir aşamasından daha fazla iple çekiyordum. Pazara kadar düğünün iptal olduğunu söylemekten kaçınabilir miydim?

Asansörden bir ses geldi ve dikkatim telefonumdan kapıya kaydı. Asansörün kapıları açıldığında, boğazımda bir

Ninova

yumru oluştuğunu hissettim. Yemek kaplarını gördüğümde telefonu tutan elimi yumruk yaptım. Yemeği getiren adam bize doğru ilerlemeye başladı ve onun her adımıyla kalbim daha hızlı atmaya başladı. *Yaralarımın üzerine tuz basmanın güzel bir yolu, Ethan.*

"Çin mutfağı mı? Dalga mı geçiyorsun?" Ayağa kalktım ve hâlâ yerde oturup bana bakan Graham'a baktım. Elimi Çin yemeğine doğru salladım. "Bu, *benim* olayım! Onun değil! Seviştikten sonra Çin yemeği yemeyi seven *benim*!" Yeniden yemeği getiren adama döndüm, donakalmış bir hâlde gözlerini dikmiş bana bakıyor, kapıya doğru gidip gitmemesi gerektiğini düşünüyordu. "Onu bana ver!" Paketleri adamın elinden aldım. Beni sorgulamadı bile. Ellerimde Çin yemeği poşetleriyle yere oturdum ve içini altüst ettim. Ethan'ın her zaman sipariş ettiğim şeyi söylediğini görünce daha da sinirlendim. "Hatta aynı şeyi ısmarlamış! Sasha'yı benim Çin yemeğimle besliyor!"

Graham sıçrayarak kalktı ve cebinden cüzdanını çıkardı. Yemeklerin parasını ödedi ve zavallı kurye koridordan hızlı çıkabilmek için asansöre yürümek yerine hızla merdivenlere giden kapıyı açıp çıktı.

"Güzel kokuyor," dedi Graham. Yeniden oturdu ve içinde tavuk ve brokoli olan kabı aldı. En sevdiğim tavuk olmasına rağmen çatalı ona uzatıp yemesine izin verdim. Bu, bencil olunacak bir zaman değildi. İçinde Moğol usulü biftek olan kabın kapağını açtım ve aç olmamama rağmen yemeye başladım. Ölsem de Sasha'nın ya da Ethan'ın bu yemeğin herhangi bir parçasını yemesine izin vermeyecektim. "Fahişeler," diye homurdandım.

"Yiyeceksiz kalan fahişeler," dedi Graham. "Belki ikisi de açlıktan ölürler."

Gülümsedim.

Ninova

Sonra yemeye devam ettim ve koridorda bu adamla ne kadar süre daha oturacağımı merak ettim. Kapı açıldığında burada olmak istemiyordum çünkü Sasha'nın nasıl göründüğünü görmek istemiyordum. Ancak aynı zamanda onun kapıyı açıp da Graham'ın burada oturmuş onun yemeğini yediğini gördüğü ânı da kaçırmak istemiyordum.

Dolayısıyla bekledim. Ve yedim. Graham'la birlikte.

Birkaç dakika sonra, kabını yere bıraktı ve paketin içinden iki tane şans kurabiyesi çıkardı. Birini bana uzattı ve kendininkini açmaya başladı. Kurabiyeyi ikiye bölüp kâğıt parçasını açtı ve sonra kendi falını yüksek sesle okudu. "Bugün işinde harika bir başarı elde edeceksin." Okuduktan sonra kâğıdı ikiye katladı. "Belli. Bugün işten izin aldım."

"Aptal fallar," diye homurdandım.

Graham kendi falını küçük bir top hâline getirdi ve bir fiskeyle Ethan'ın kapısına fırlattı. Ben de kurabiyemi ikiye bölüp falın yazdığı kâğıdı çıkardım. "Sadece kusurlarına ışık tutarsan, tüm kusursuzların da sönecektir."

"Hoşuma gitti," dedi Graham.

Ben de kâğıdı top hâline getirip onun gibi Ethan'm kapısına fırlattım. "Dilbilgisi konusunda tam bir ukalayımdır. *Kusursuzlukların* olmalıydı."

"Hoşuma gitmesinin nedeni buydu. Yanlış kullandıkları tek kelime *kusursuzluk*. Biraz ironik."

Öne doğru emekledi, falı aldı ve yeniden duvarın kenarına oturdu. Kâğıdı bana verdi. "Bence saklamalısın."

Hemen elini ve kâğıdı ittim. "Bu ânı hatırlatacak bir şey olmasını istemiyorum."

Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Evet. Ben de."

Sanırım artık kapının her an açılabilecek olduğu düşüncesiyle, ikimiz de giderek daha fazla geriliyorduk, bu nedenle sadece onların seslerini dinliyor ve konuşmuyorduk.

Ninova

Graham kot pantolonunun sağ dizinin üzerindeki iplikleri koparıyordu, ta ki yerde iplerden oluşan küçük bir yığın olana ve dizi neredeyse çıplak kalana kadar. İplerden birini aldım ve parmaklarımın arasında büktüm.

"Eskiden geceleri laptoplarımızda şu kelime oyununu oynardık," dedi. "Bu oyunda gerçekten iyiyimdir. Sasha'ya bu oyunu gösteren bendim ama o her seferinde benim aldığım puanı geçerdi. Her lanet olası gece." Bacaklarını uzattı. Benimkilerden çok daha uzundular. "Bundan etkilenirdim, ta ki hesap ekstresinde oyuna sekiz yüz dolar ödediğini görene kadar. Sadece beni yenebilmek için harf başına beş dolar ödüyormuş."

Bu adamı geceleri bilgisayarında oyun oynarken hayal etmeye çalıştım ancak bu zordu. Roman okuyan, dairesini günde iki kere temizleyen, çoraplarını katlayan ve sonra tüm bu kusursuzluğu sabah koşusuna çıkarak taçlandıran birine benziyordu.

"Ethan lastik değiştirmesini bilmez. Birlikte olduğumuzdan beri iki kere lastiklerin havası indi ve her ikisinde de çekici çağırmak zorunda kaldı."

Graham hafifçe başını iki yana sallayarak, "O pisliği mazur göstermek için bahane aramıyorum ama bu o kadar da kötü değil," dedi. "Pek çok erkek lastik değiştirmeyi bilmez."

"Biliyorum. Kötü olan kısmı bu değil. Kötü kısmı benim lastik değiştirmeyi *biliyor* olmam. Değiştirmeme izin vermedi çünkü bir kadın lastik değiştirirken öylece yanında durmak onu utandırırmış."

Graham'ın yüz ifadesinde başka bir şey daha vardı. Daha önce fark etmediğim bir şey. Belki endişe? Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bunun için onu *affetme*, Quinn."

Söyledikleri göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Affetmeyeceğim," dedim son derece özgüvenli bir şekilde. "Bu olanların ardından onun geri dönmesini istemiyorum. Neden ağlamadığımı merak edip duruyordum. Belki de bu bir işarettir."

Ninova

Gözlerinde neden bahsettiğimi biliyormuş gibi bir ifade vardı ancak sonra gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifçe düştü. "Bu gece ağlayacaksın. Yatakta. Canın en çok o zaman yanacak. Yalnız kaldığında."

Bu yorumun üzerine aniden her şey daha da ağırlaşmış gibi hissettim. Ağlamak istemiyordum ancak tüm bu olanların her an bana vurabileceğini biliyordum. Ethan ile üniversiteye başlamamın hemen ardından tanışmıştım ve artık neredeyse dört yıldır birlikteydik. Böyle bir şey, bir anda kaybedilmek için çok fazlaydı. Ve bu ilişkinin bittiğini biliyor olsam da onunla yüzleşmek istemiyordum. Sadece uzaklaşarak gitmek ve onunla işimin bitmesini istiyordum. İlişkiyi sonlandırmaya, hatta bir açıklamaya bile ihtiyacım yoktu ancak bu gece yalnız kaldığımda ikisine de ihtiyacım olacağını biliyordum.

"Muhtemelen test yaptırmalıyız."

Graham'ın sözleri ve korku beni ele geçirdi ancak bunları söylemesinin hemen ardmdan Ethan'm boğuk sesini duyduk.

Kapıya doğru yürüyordu. Dairesinin kapısına bakmak için döndüm ancak Graham yüzüme dokundu ve dikkatimi yine kendisine çekti.

"Şu anda yapabileceğimiz en kötü şey duygularımızı göstermek, Quinn. Sinirlenme. Ağlama."

Dudağımı ısırdım ve birazdan çığlık çığlığa söylemeye ihtiyaç duyacağım her şeyi içimde tutmaya çalışarak başımla onayladım. "Tamam," diye fısıldadım tam da dairenin kapısı açılmaya başladığında.

Graham'ın yaptığı gibi ben de kararlı durmaya çalıştım ancak Ethan'm her an gelebilecek olan varlığı midemin bulanmasına neden olmuştu. İkimiz de kapıya bakmıyorduk. Graham'ın bakışları sertti ve gözlerimin içine bakmaya devam ederken düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. İki sa-

Ninova

niye içinde kapıyı tamamen açtığında, Ethan'ın ne düşüneceğini hayal bile edemiyordum. İlk başta beni tanımayacaktı. Bizim, apartmanın koridorunda yerde oturan iki rasgele insan olduğumuzu düşünecekti.

"Quinn?"

Ethan'm adımı söylediğini duyduğumda gözlerimi kapadım. Sesine doğru dönmedim. Ethan'ın dairesinden dışarı doğru bir adım attığını duydum. Şu anda kalbimin pek çok yerde olduğunu hissediyordum ancak en çok Graham'ın yanaklarımın üzerindeki ellerindeydi. Ethan adımı bir daha söyledi ama bu sefer ona bakmam için bir emir verir gibi söylemişti. Gözlerimi açtım ancak Graham'a bakmaya devam ettim.

Ethan'ın kapısı biraz daha açıldı ve bir kız şokla nefesini tuttu. *Sasha.* Graham gözlerini kırpıştırdı, sakinleşmek için derin bir nefes alırken gözlerini bir saniye kadar kapalı tuttu. O gözlerini açarken Sasha konuştu.

"Graham?"

"Lanet olsun," diye homurdandı Ethan.

Graham onlara bakmadı. Bana bakmaya devam etti. Sanki ikimizin de hayatı parçalara ayrılmıyormuş gibi sakin bir sesle, "Aşağı inerken sana eşlik etmemi ister misin?" dedi.

Başımla onayladım.

"Graham!" Sasha onun adını sanki orada olduğu için kızmaya hakkı varmış gibi söylemişti.

Graham ve ben ayağa kalktık. İkimiz de Ethan'ın dairesine doğru bakmıyorduk. Graham, beni asansöre doğru yönlendirirken elimi sıkı sıkı tutuyordu. Biz asansörün gelmesini beklerken Sasha hemen arkamızdaydı, sonra da tam yanımıza geldi. Graham'ın diğer yanında durmuş, gömleğinin kolunu çekiştiriyordu. Graham elimi biraz daha sıktığında buradan olay çıkarmadan gidebileceğimizi belirtmek

Ninova

için ben de onun elini sıktım. Sadece asansöre girip oradan ayrılabilirdik.

Asansörün kapısı açıldığında Graham önce bana yer verdi, sonra kendisi de asansöre bindi. Sasha'ya bizimle birlikte asansöre binmesi için yer bırakmamıştı. Kapı aralığını bedeniyle kapatınca biz de kapıya doğru dönmek zorunda kaldık. Sasha'nın olduğu yöne doğru. Graham lobi düğmesine bastı ve kapılar kapanmaya başladığında en sonunda bakışlarımı kaldırdım.

İki şey fark ettim.

1. Ethan artık koridorda değildi ve dairesinin kapısı kapalıydı.
2. Sasha benden çok daha güzeldi. Ağlarken bile.

Kapılar kapandı ve alt kata doğru sessiz, uzun bir yolculuk yaptık. Graham elimi bırakmadı, konuşmadık ancak ağlamadık da. Asansörden sessizce çıkıp lobide ilerledik. Kapıya ulaştığımızda Vincent kapıyı bizim için açtı, ikimize de gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle bakıyordu. Graham cüzdanını çıkardı ve Vincent'a bir avuç para verdi. "Daire numarası için teşekkür ederim," dedi sonra da.

Vincent başını salladı ve parayı aldı. Gözlerime baktığında bakışları özürle doluydu. Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim için ona sarıldım.

Graham'la birlikte dışarıya çıktığımızda şaşkına dönmüş bir hâlde kaldırımın üzerinde öylece durduk. Dünyanın ona da farklı görünüp görünmediğini merak ettim çünkü bana kesinlikle farklı görünüyordu. Gökyüzü, ağaçlar, kaldırımda yanımızdan geçen insanlar. Her şey Ethan'ın binasına girmeden önce olduğundan biraz daha moral bozucu gibiydi.

"Sana taksi çağırmamı ister misin?" dedi en sonunda.

"Arabayla geldim. Şu benim arabam," dedim caddenin karşısını işaret ederek.

Ninova

Yeniden apartman binasına baktı. "O aşağı inemeden buradan gitmek istiyorum." Âdeta şu anda onunla yüzleşemeyecekmiş gibi gerçekten endişeli görünüyordu.

En azından Sasha deniyordu. Ethan sadece dairesine geri dönüp kapıyı kapatmasına rağmen Sasha asansöre kadar Graham'ın ardından gelmişti.

Graham yeniden bana baktı, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. Ben de paltoma sıkıca sarındım. Vedalaşmaktan başka söylenecek pek bir şey kalmamıştı.

"Elveda, Graham."

Bakışları ifadesizdi, sanki bu anda değil gibiydi. Geriye doğru bir adım attı. İki adım. Sonra döndü ve diğer yönde yürümeye başladı.

Sasha hızla kapıdan çıkarken yeniden apartman binasına baktım. Vincent onun ardında, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bana el salladığında ben de elimi kaldırıp ona doğru salladım. İkimiz de bunun bir vedalaşma olduğunu biliyorduk çünkü Ethan'ın apartman binasına bir daha asla adım atmayacaktım. Onun dairesinde kalmış olan eşyalarım için bile. Onunla yeniden yüz yüze gelmektense onları atmasını tercih ederdim.

Sasha, Graham'ı görme umuduyla bir sağa bir sola bakıyordu. Onu bulamadı. Orada sadece beni buldu ve bu da benim kim olduğumu bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu. Ethan ona bir sonraki ay evleneceğini söylemiş miydi? Ona daha bu sabah telefonda konuştuğumuzu ve bana karım diyebilmek için kalan saniyeleri saydığını söylediğini anlatmış mıydı? Onun dairesinde kaldığım zamanlarda bensiz duş almayı bile reddettiğini biliyor muydu? Az önce onu üzerinde becerdiği çarşafların, ablamın evlilik hediyesi olduğunu söylemiş miydi?

Ninova

Ethan'ın evlenme teklifini kabul ettiğimde onun ağladığım biliyor muydu?

Bunları bilmiyor olmalıydı, yoksa beni son bir saat içinde Ethan'ın dört sene içinde yapamadığı kadar etkileyen bir adamla ilişkisini ziyan etmezdi.

Ninova

İkinci Bölüm

Şimdi

Evliliğimiz öylece çökmedi. Bir anda parçalara ayrılmadı. Bu, çok daha yavaş bir süreçti.

Gitgide tükendiği bile söylenebilirdi.

Kimin daha suçlu olduğundan emin değildim. İkimiz de başlarda güçlüydük. Çoğu insandan daha güçlü; buna inanıyordum. Ama son birkaç yıl içinde güçsüzleşmiştik. Bunun hakkındaki en rahatsız edici şeyse hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak konusunda fazlasıyla yetenekli hâle gelmemizdi. Bu konuda konuşmuyorduk. Pek çok yönden birbirimize benziyorduk, bunlardan biri de en çok ilgi verilmesi gereken konulardan kaçınmak konusundaki becerimizdi.

Kendimizi savunmak gerekirse, sevgi hâlâ varken bir evliliğin bitmiş olabileceğini itiraf etmek zordu. İnsanlar, evliliklerin sadece sevgi yitip gittiğinde sonlandığına inandırılmıştı. Öfke mutluluğun yerini aldığında. Küçümseme neşenin yerini aldığında. Ancak Graham'la birbirimize karşı öfkeli değildik. Sadece eskiden olduğumuz insanlar değildik.

Kimi zaman insanlar değiştiğinde evlilik içinde bu her zaman fark edilmez çünkü çiftler aynı yöne doğru birlikte değişirler. Ancak kimi zaman insanlar zıt yönlere doğru da değişebilirlerdi.

Ninova

O kadar uzun süredir Graham'a dönük yatmıyordum ki içimde olduğunda gözlerinin nasıl göründüğünü bile hatırlamıyordum. Ama eminim ki geceleri ondan uzaklaştığım her seferde başımın arkasındaki her bir saç telini ezberlemiştir.

İnsanlar çevrelerindeki koşulların onları nasıl değiştirdiğini her zaman kontrol edemiyordu.

Alyansıma baktım ve başparmağımla onu çevirdim. Graham bunu satın alırken kuyumcunun evlilik yüzüğünün sonsuz aşkın sembolü olduğunu söylediğini anlatmıştı bana. Sonsuz bir döngü. Başlangıç, hikâyenin ortasına dönüşecek ve hiçbir zaman da sona ermeyecekti.

Ancak kuyumcunun açıklamasında bu yüzüğün sonsuz *mutluluğun* sembolü olduğuna dair hiçbir şey yoktu. Sadece sonsuz aşk. Sorun şuydu ki aşk ve mutluluk birbiriyle uyum içinde değildi. Biri, diğeri olmadan da var olabiliyordu.

Graham aniden, "Ne yapıyorsun?" dediğinde hem yüzüğüme hem de elimde tuttuğum ahşap kutuya bakıyordum.

Aniden kapı eşiğinde belirmesine karşı duyduğum şaşkınlığın tam aksi bir şekilde yavaşça başımı kaldırdım. Daha şimdiden kravatını çıkarmıştı ve gömleğinin üstteki üç düğmesini açmıştı. Kapı çerçevesine yaslanmış, merakla bana bakarken kaşlarım çatmıştı. Varlığıyla odayı dolduruyordu.

Bense odayı sadece yokluğumla dolduruyordum.

Onu bu kadar uzun zamandır tanımama rağmen hâlâ gizemli bir tarafı vardı. Koyu renk gözlerinden sızan bu gizem, hiçbir zaman söylemediği düşüncelerinin ağırlığıyla eziliyordu. Onunla tanıştığım ilk gün beni ona çeken şey sessizliğiydi. Kendimi huzurlu hissetmemi sağlamıştı.

Aynı sessizliğin artık kendimi huzursuz hissetmeme neden olması tuhaftı.

Ahşap kutuyu saklamaya bile çalışmadım. Artık çok geçti; zaten gözlerini dikmiş kutuya bakıyordu. Bakışlarımı

Ninova

ondan çekip yeniden ellerimdeki kutuya baktım. Tavan arasında dokunulmadan, hatta nadiren akla gelerek duruyordu. Kutuyu bugün gelinliğimi ararken bulmuştum. Sadece gelinliğimin hâlâ üzerime olup olmadığını görmek istemiştim. Olmuştu ama onun içinde yedi sene önce olduğundan farklı görünüyordum.

Daha yalnız görünüyordum.

Graham yatak odasının içine doğru birkaç adım attı. Bakışları ahşap kutudan bana doğru dönerken ve neden kutuyu elimde tuttuğuma dair bir cevap beklerken yüz ifadesindeki bastırılmış korkuyu görebiliyordum. Neden bu kutu yatak odasındaydı? Neden onu tavan arasından çıkarmıştım?.

Nedenini bilmiyordum. Ancak bu kutuyu ellerimde tutmak kesinlikle bilinçli bir karardı, bu nedenle bu soruyu "Bilmiyorum" gibi masum bir şekilde yanıtlayamazdım.

Bana daha da yaklaştı, üzerinden biranın keskin kokusu geliyordu. İş arkadaşlarıyla akşam yemeğine gittiği perşembe günleri hariç hiçbir zaman çok içen biri olmamıştı. Aslında onun perşembe günlerindeki kokusunu seviyordum. Eğer her gün içerse, özellikle de içme şeklini kontrol edemezse onun kokusundan nefret edeceğimden emindim. Bu bizim aramızda bir anlaşmazlık noktası olacaktı. Ancak Graham her zaman kontrollüydü. Bir rutini vardı ve buna sıkı sıkıya bağlıydı. Karakterinin bu özelliği en seksi bulduğum yönlerinden biriydi. Perşembe akşamları onun dönüşünü dört gözle beklerdim. Bazen onun için giyinir ve dudaklarının o güzel tadını tatmanın beklentisiyle yatakta onu beklerdim.

O dudaklar bu akşam söylemesine can attığım ama unuttuğum bir şey söyledi.

"Quinn?"

İsmimin her bir harfinin arasına sessizce sıkıştırılmış tüm korkusunu duyabiliyordum. Bana doğru yürüdüğü süre bo-

Ninova

yunca gözlerine baktım. Bakışları kararsız ve endişeliydi, ne zamandan beri bana böyle baktığını merak ettim. Eskiden bana bakışlarında neşe ve huşu vardı. Şimdiyse gözleri içimi acıma duygusuyla dolduruyordu.

Bana bu şekilde bakmasından, sorularına nasıl cevap vereceğimi bilememekten çok sıkılmıştım. Artık kocamla aynı frekansta değildim. Artık onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum. Bazen ağzımı açtığımda, bir rüzgâr söyleyeceklerimi boğazıma geri tıkıyormuş gibi hissediyordum.

Ona her şeyi söylemek istediğim yoksa patlayacakmışım gibi hissettiğim günleri özlüyordum. Ve uyumamız gereken saatlerde zamanın hile yapıyormuş gibi hissettirdiği günleri özlüyordum. Bazı sabahlar uyanıp onun beni izlediğini görürdüm. Gülümser ve *"Sen uyurken ne kaçırdım?"* diye fısıldardı. Ben de yan tarafıma döner, ona tüm rüyalarımı anlatırdım ve bazen o kadar çok gülerdi ki gözlerinden yaşlar gelirdi. İyi olan rüyalarımı analiz eder, kötü olanları önemsiz gibi gösterirdi. Her zaman bana rüyalarımın başkalarınkinden daha iyi olduğunu hissettirmeyi başarırdı.

Artık bana uyurken ne kaçırdığını sormuyordu. Merak etmediği için mi, yoksa artık ben mi paylaşmaya değer görmediğim için mi böyleydi bilmiyordum.

Graham eğilip beni durdurana kadar hâlâ alyansımı çevirmeye devam ettiğimin farkında değildim. Nazikçe parmaklarımızı birbirine doladı ve elimi ahşap kutudan uzaklaştırdı. Niyeti elimde bir patlayıcı varmış gibi tepki vermek miydi, yoksa şu anda gerçekten de böyle mi hissediyordu bilmiyordum.

Başımı kaldırdı ve öne eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapatıp nazikçe geri çekilmem sanki beni hareketimin tam ortasında yakalamış gibi görünmesine sebep oldu. Geriye doğru mağrur bir adım atmasını izlerken tam

Ninova

da beni bırakmak zorunda kaldığı anda dudaklarının alnıma değdiğini hissettim.

Ben buna boşanma dansı diyordum. Birinci eş öpmeye uğraşıyor, ikinci eş buna karşılık vermediğinde, birinci eş bunu fark etmemiş gibi davranıyordu. Bir süredir bu dansa ediyorduk.

Boğazımı temizledim, kitaplığa doğru yürürken ahşap kutuyu sıkıca ellerimde tutuyordum. "Bunu tavan arasında buldum," dedim. Çömeldim ve kutuyu en alt raftaki iki kitabın arasına koydum.

Graham bu kitaplığı bana ilk yıldönümü hediyesi olarak yapmıştı. Onun bunu sıfırdan kendi elleriyle inşa etmesi beni çok etkilemişti. Sırf benim için bunu yatak odasına taşırken avucuna bir kıymık battığını hatırlıyordum. Ona teşekkür etmek için kıymığı dudaklarımla çekerek çıkartmıştım. Sonra onu kitaplığa yaslamış, diz üstü çökmüş ve ona biraz daha teşekkür etmiştim.

Birbirimize dokunmanın hâlâ umut içerdiği zamanlardı bunlar. Oysa şimdi bu dokunuş asla onun istediği gibi olamayacağımın bir başka hatırlatmasıydı. Odada bana doğru yürüdüğünü duyunca ayağa kalktım ve kitaplığı kavradım.

"Neden onu tavan arasından aşağı indirdin?" diye sordu.

Yüzüne bakmadım çünkü ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Artık bana o kadar yakın duruyordu ki nefesi saçlarımın arasından geçiyor ve içini çektiğinde enseme dokunuyordu. Elini elimin üzerine koydu ve benimle birlikte kitaplığı kavrayıp beni araya sıkıştırdı. Sessiz bir öpücükle dudaklarını omzuma indirdi.

Onu bu kadar derinden arzulamam beni rahatsız ediyordu. Ona doğru dönmek ve ağzını dilimle doldurmak istiyordum. Tadını, kokusunu, sesini özlemiştim. Üzerime çıkmasını özlemiştim, sevişirken kalbime ulaşabilmek için göğsümü parçalayacak kadar benim esirim olmasını özlemiştim. Hâlâ

Ninova

burada olan bir insanı özlemem garipti. Hâlâ seks yaptığım bir insanla sevişmeyi özlemem garipti.

Her ne kadar eskiden sahip olduğumuz evliliğin yasını tutuyor olsam da bunun böyle bir evliliğe dönüşmesinin kısmen –tamamen değilse bile– sorumlusu bendim. Kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek gözlerimi kapadım. Kaçınma sanatı konusunda ustalaşmıştım. O kadar ince bir şekilde ondan kaçıyordum ki bazen bunu fark edip etmediğinden emin değildim. Geceleri o, yatağa yatmadan önce uyumuş rolü yapıyordum. Karanlıkta dudaklarından ismim döküldüğünde duymamış gibi yapıyordum. Bana doğru geldiğinde meşgulmüş gibi yapıyor, kendimi iyi hissederken hasta rolü yapıyor, duş alırken yanlışlıkla kapıyı kilitlemiş gibi davranıyordum.

Sadece nefes alırken mutluymuş gibi davranıyordum.

Dokunuşundan zevk alıyormuş gibi davranmak gittikçe daha zor bir hâle geliyordu. Bundan zevk almıyordum; sadece buna *ihtiyacım* vardı. Arada bir fark vardı. Onun da benim kadar rol yapıp yapmadığını merak ediyordum. Beni iddia ettiği kadar çok istiyor muydu? Benim ondan uzaklaşmamı dilemiyor muydu? Uzaklaştığım için minnettar mıydı?

Kolunu bana doladı ve parmaklarını karnıma dokundurdu. Hâlâ gelinliğime kolayca girmemi sağlayan karnıma. Hamilelikten bozulmamış karnıma.

En azından buna sahiptim. Pek çok annenin kıskandığı bir karna.

"Sen hiç..." Konuşurken sesi kısık, tatlı ve büsbütün dehşet içindeydi. "Hiç bunu açmayı düşündün mü?"

Graham hiçbir zaman cevabına ihtiyaç duymadığı sorular sormazdı. Bu özelliğini severdim. Boşlukları gereksiz boşluklarla doldurmazdı. Ya söyleyecek bir şeyi olurdu ya da olmazdı. Eğer bu sorunun cevabına ihtiyaç duymasaydı, bana kutuyu neden açtığımı asla sormazdı.

Ninova

Şu andaysa onun hakkında en az sevdiğim şeydi bu. Söz konusu soruyu duymak istemiyordum çünkü ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Kelimeleri boğazıma dizen rüzgârla karşılaşma riskine girmek yerine sadece omuz silktim. Yıllar boyu süren kaçınmanın uzmanları olarak, nihayet ciddi bir soru sormak için boşanma dansını bırakmıştı. Bir süredir bana sormasını beklediğim soruyu. Peki, bunun karşılığında ben ne yapacaktım?

Omuz silktim.

Omuz silkmemin ardından geçen saniyeler muhtemelen bu soruyu ilk başta sormamasının nedeniydi. O an kalbinin bir anlığına durduğunu, dudaklarını saçlarıma bastırıp bir daha asla geri alamayacağı bir nefes verdiğini ve iki kolunu da bana dolamış olmasına rağmen aslında bana sarılmadığını fark ettiği andı. Bir süredir bana sarılamıyordu. Çoktan kayıp gitmiş birine tutunmak kolay değildi.

Ona karşılık vermedim. Beni bıraktı. Nefesimi verdim. Yatak odasından çıktı.

Dansa devam ediyorduk.

Ninova

Üçüncü Bölüm

O Zaman

Gökyüzü tersine dönmüştü.

Aynı hayatım gibi.

Bir saat önce dört yıldır âşık olduğum adamla nişanlıydım. Şimdiyse değildim. Cam sileceklerini çalıştırdım ve insanların bir yerlerin altına sığınmaya çalışmasını izledim. Sasha da dahil olmak üzere bazıları Ethan'ın apartman binasının içine girmişti.

Yağmur birden bastırmıştı. Neyin gelmekte olduğunu belli eden bir çiseleme olmamıştı. Gökyüzü âdeta kovalarca su boşaltırmış gibi altüst olmuştu ve kocaman damlalar arabamın camının üzerine düşmeye başlamıştı.

Graham'm yakında mı yaşıyordu yoksa hâlâ yürüyor müydü merak ettim. Sinyal verdim ve Ethan'ın otoparkından son kez çıktım. Graham'm birkaç dakika önce yürümeye başladığı yöne doğru hareket ettim. Sola döndüğüm anda, onun fırtınadan kurtulmak için bir restorana girdiğini gördüm.

Conquistadors. Bir Meksika restoranıydı. Burayı çok sevmezdim. Ancak Ethan'ın dairesine çok yakındı ve o burayı severdi, bu yüzden de ayda en az bir kere buraya gelirdik.

Arabanın biri restoranın önündeki bir park yerinden çıkıyordu, ben de sabırla onların gitmesini bekledikten son-

Ninova

ra arabamı oraya park ettim. İçeri girdiğimde Graham'a ne söyleyeceğimi bilmeden arabadan çıktım.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Eşlik edecek birine ihtiyacın var mı?"

"Bu gece intikam almak için sevişmek ister misin?"

Kimi kandırıyordum? Bu akşam en son istediğim şey intikam almak için sevişmekti. Onu takip etmemin nedeni bu değildi, dolayısıyla beni gördüğünde böyle olduğunu varsaymamasını umuyordum. Hâlâ neden onu takip ettiğimi bilmiyordum. Belki de yalnız olmak istemediğim içindi. Çünkü onun söylediği gibi, gözyaşları daha sonra, yalnız olduğumda gelecekti.

Kapı arkamdan kapandığında ve gözlerim restoranın loş ışıklarına alıştığında, Graham'ın barın yanında ayakta durduğunu gördüm. Beni gördüğünde ıslak paltosunu çıkarıp sandalyesinin arkasına asmakla meşguldü. Burada oluşuma hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Yanına oturacağımdan emin bir şekilde yanındaki sandalyeyi çekti.

Ben de öyle yaptım. Yanına oturdum ve ikimiz de tek bir kelime etmedik. Sadece sessiz bir ıstırap içinde acımızı paylaştık.

"Size ne getirmemi istersiniz?" diye sordu barmen.

"Hayatımızın son bir saatini unutmamıza yardımcı olacak her neyse ondan," dedi Graham.

Barmen kahkaha attı ancak ikimiz de bu kahkahaya eşlik etmedik. Graham'ın ne kadar ciddi olduğunu gören barmen, bir parmağını kaldırarak, "Tam size göre bir şeyim var," diyerek barın diğer köşesine yürüdü.

Graham'ın beni izlediğini hissediyordum ama ona bakmadım. Şu anda gözlerinin ne kadar hüzünlü olduğunu görmek istemiyordum. Neredeyse onun için, kendim için hissettiğimden daha kötü hissediyordum.

Ninova

İlerideki kraker kâsesini önüme çektim. Farklı biçimde krakerlerden oluşuyordu, ben de çubuk şeklinde olanları aldım ve barın üzerinde kareye benzer bir şekil oluşturdum. Sonra tüm yuvarlak krakerleri aldım ve bilindik şekilli krakerlerle dolu kâseyi Graham'ın önüne ittim.

Kendi krakerimi kafesin ortasına koydum. Graham'a baktım ve sessizce bekledim. Graham önce stratejik bir şekilde koyduğum krakere, sonra da bana baktı. Çok yavaş ve tedbirli bir şekilde gülümsedi. Sonra kâseye uzandı, düğüm şeklinde bir kraker aldı ve benimkinin üzerindeki karenin içine koydu.

Ben ortadaki karenin solundaki yeri seçtim ve dikkatli bir şekilde krakerimi yerine yerleştirdim.

Barmen önümüze iki tane shot koydu. İkimiz de bardakları aynı anda elimize aldık ve birbirimize bakacak şekilde oturmak için sandalyelerimizi çevirdik.

Neredeyse on saniye boyunca, diğerinin kadeh kaldırmasını bekleyerek sessizce oturduk. Graham en sonunda, "Kadeh kaldıracağım hiçbir şey yok," dedi. "Lanet olsun böyle güne."

"Lanet olsun," dedim ona tamamen katılarak. Shot bardaklarımızı tokuşturduk ve başımızı arkaya atarak içkilerimizi içtik. Graham kendi içkisini benden daha rahat bir şekilde içti. Bardağını sertçe masaya koydu ve bir kraker daha aldı. Bir sonraki hamlesini yaptı.

Ben de bir kraker daha alırken ceketimin cebindeki telefonum titreşmeye başladı. Telefonu cebinden çıkardım. Ekranın üzerinde Ethan'm ismi yanıp sönüyordu.

Sonra Graham da telefonunu çıkardı ve barın üzerine koydu. Onun ekranında da Sasha'nın ismi yanıp sönüyordu. Bu gerçekten komikti. Evden çıkıp da ikimizin birlikte yerde oturmuş Çin yemeği yediğimizi gördüklerinde acaba ne düşünmüşlerdi?

Ninova

Graham telefonunu ekranı yukarı bakacak şekilde barın üzerine koydu. Parmağını telefonun üzerinde kaydırdı ancak cevap vermek yerine barın bir ucuna ittirdi. Telefonun barın üzerinde kayıp kenardan düşerek gözden kaybolmasını izledim. Yere düşüp parçalandığını duydum ama Graham telefonunu kırmış olduğu fikrinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Az önce telefonunu kırdın."

Ağzına bir kraker attı. "İçinde Sasha'nın fotoğraflarından ve mesajlarından başka bir şey yok. Yarın yeni bir tane alırım."

Telefonumu barın üzerine bıraktım ve gözlerimi dikip telefonuma baktım. Bir an için çalmayı bıraktı ancak sonra Ethan ikinciye aradı. İsmi ekranda belirdiğinde içimden tam olarak Graham'm yaptığı şeyi yapmak geçiyordu. Zaten yeni bir telefon almam gerekiyordu.

Arama sonlandı ve Ethan'dan bir mesaj geldiğinde ben de telefonumu ittim. Birlikte telefonumun barın diğer ucundaki kenardan aşağı düşmesini izledik.

X-O-X oynamaya geri döndük. İlk eli ben kazandım. İkinciyi Graham kazandı. Üçüncü berabere bitti.

Graham bir kraker daha alıp yedi. Bunun nedeni içtiğim içki miydi yoksa bugünkü karmaşadan dolayı kafamın karışmış olması mıydı bilmiyordum ama Graham bana her baktığında, bakışının tenime işlediğini hissediyordum. Ve göğsüme. Aslında her yerime. Onun varlığı gerilmeme mi sebep oluyordu yoksa sadece sarhoş mu olmuştum bilmiyordum. Her halükârda bu duygu, şu anda evde tek başıma olsaydım hissedeceğim perişanlıktan daha iyiydi.

Kraker karesinde Graham'ın az önce yediği krakerin yerine yenisini koydum. "Bir şey itiraf edeceğim," dedim.

"Söyleyeceğin hiçbir şey, hayatımın son birkaç saatinden daha kötü olamaz. İtiraf et gitsin."

Ninova

Dirseğimi barın üzerine koydum ve başımı elime yasladım. Yan yan ona baktım. "Sasha dışarı çıktı. Sen gittikten sonra."

Graham yüz ifademdeki utancı görebiliyordu. Merakla kaşlarını kaldırdı. "Peki sen ne yaptın, Quinn?"

"Senin hangi yöne gittiğini sordu. Ona söylemeyi reddettim."

Dik oturdum ve ona bakabilmek için sandalyemi döndürdüm. "Ama arabama binmeden önce arkamı döndüm ve, 'Bir *kelime oyununa* sekiz yüz dolar mı verdin? *Gerçekten mi* Sasha?' dedim."

Graham gözlerime baktı. Sertçe. Bir an haddimi aşıp aşmadığımı merak ettim. Muhtemelen bunu ona söylememeliydim ama canım acıyordu. Bundan pişman değildim.

"O ne söyledi?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Hiçbir şey. Hayretle ağzı açıldı ama sonra yağmur yağmaya başladı ve o da koşarak yeniden Ethan'ın apartman binasına girdi."

Graham derin bir yoğunlukla bana bakıyordu. Bundan nefret ediyordum. Keşke buna gülseydi ya da burnumu soktuğum için bana kızsaydı. *Herhangi bir şey.*

Hiçbir şey söylemedi.

Sonunda bakışlarını indirip aramıza bakmaya başladı. Birbirimize dönmüştük ancak dizlerimiz birbirine değmiyordu. Graham dizinin üzerinde duran elini öne doğru uzattı ve parmaklarıyla hafifçe dizime, eteğimin ucunun hemen altına dokundu.

Hem üstü örtülü hem de apaçık bir hareketti. Bu temasın üzerine tüm bedenim gerildi. Bundan hoşlanmadığım için değil, Ethan'ın dokunuşunun bedenimi en son ne zaman böyle alev alev yaktığını hatırlayamadığım için.

Graham parmağıyla dizimin üzerinde bir halka çizdi. Yeniden bana baktığında, gözlerindeki bakış kafamı karıştırmadı. Aksine şu anda ne düşündüğü çok açıktı.

Ninova

"Buradan gitmek ister misin?" Sesi hem bir rica hem de bir fısıltıydı.

Başımla onayladım.

Graham ayağa kalktı ve cebinden cüzdanını çıkardı. Barın üzerine biraz nakit para bıraktı ve sonra cüzdanını cebine koydu. Bana doğru uzanıp parmaklarını parmaklarıma doladı, beni restorandan ve kapıdan dışarı çıkararak, bugünü yarın uyanmaya değecek hâle getirmesini umduğum bir şeye doğru yönlendirdi.

Ninova

Dördüncü Bölüm

Şimdi

Graham bir keresinde bana neden bu kadar uzun duşlar aldığımı sormuştu. Bahanemin ne olduğunu hatırlamıyordum. Beni rahatlattığını ya da sıcak suyun cildime iyi geldiğini söylediğimden emindim. Ancak duşta bu kadar uzun zaman geçirmemin sebebi, yas tutmak için kendime izin verdiğim tek zamanın bu olmasıydı.

Kimse ölmediğine göre, yas tutma ihtiyacı duyduğum için kendimi güçsüz hissediyordum. Hiçbir zaman var olmamış kişiler için bu kadar kederlenmek mantıksız geliyordu.

Artık yarım saattir duştaydım. Bu sabah uyandığımda, yanılmış olsam da hızlı, acısız bir duş günü olacağını varsaymıştım. Ancak bu, kanı gördüğümde değişmişti. Şaşırmamalıydım. Bu her ay oluyordu. On iki yaşımdan beri her ay. Akan su gözyaşlarımı seyreltiyor ve kendimi daha az zavallı hissetmemi sağlıyordu.

Yanaklarımdan akan çoğunlukla su olduğunda, kendimi *bu kadar* şiddetli ağlamadığıma inandırmam daha kolay oluyordu.

Şimdi makyaj yapıyordum.

Bazen böyle oluyordu. Bir saniye duşta oluyordum, bir sonraki saniyedeyse çıkmış oluyordum. Kendimi kederin

Ninova

içinde kaybediyordum. Kendimi o kadar kaybetmiş oluyordum ki o karanlığın içinden çıkmayı başardığımda kendimi yepyeni bir yerde buluyordum. Bu yeni yerse yine bendim, banyo aynasının önünde çıplak bir hâlde duruyordum.

Önce alt dudağıma sonra üst dudağıma ruj sürdüm. Ruju bıraktım ve yansımama baktım. Ağladığımdan dolayı gözlerim kırmızıydı ancak makyajım yerinde, saçlarım arkadan toplanmış ve kıyafetlerim düzenli bir şekilde katlanmış, tezgâhın üzerinde duruyordu. İki elimle göğüslerimi kapatarak aynada bedenime baktım. Dışarıdan sağlıklı görünüyordum. Kalçalarım geniş, karnım düz ve göğüslerim ortalama boyutta ve diriydi. Erkekler bana baktıklarında, bazen bakışları üzerimde geziniyordu.

Ancak içim hiç de çekici değildi. Doğa Ana standartlarına göre cazip değildim çünkü üreme sistemim çalışmıyordu. Ne de olsa var olmamızın sebebi üremekti. Yaşam döngüsünü tamamlamak için üremek zorundaydık. Doğuyorduk, ürüyorduk, çocuklarımızı büyütüyorduk, ölüyorduk, çocuklarımız da ürüyordu, onlar da *kendi* çocuklarını büyütüyordu ve *onlar* da ölüyordu. Nesiller boyu süren bir doğum, yaşam ve ölüm döngüsü. Kırılmaması gereken güzel bir döngü.

Yine de... ben o kırıktım.

Doğmuştum. Ve ölene kadar yapabileceğim tek şey buydu. Yaşam döngüsünün dışında durmuş, kımıldamadan dururken dünyanın dönmesini izliyordum.

Ve benimle evli olduğu için... Graham da kımıldamadan duruyordu.

Üzerime kıyafetlerimi giyip bizi defalarca başarısızlığa uğratan bedenimi örttüm.

Mutfağa girdim ve Graham'ın kahve demliğinin önünde durduğunu gördüm. Bana baktı, kanı ya da duştaki yasımı bilmesini istemediğim için ona gülümseme hatasını yaptım.

Ninova

Hemen gülümsememi yüzümden sildim ancak artık çok geçti. Graham bunun güzel bir gün olduğunu düşünüyordu. Gülümsemem ona umut vermişti. Bana doğru yürüdü çünkü tam bir ahmak gibi normalde elimde olan silahlarımdan hiçbirini almayı akıl edememiştim. Böyle durumlarda her iki elimin de dolu olduğundan emin olurdum, ya bir çanta, bir içecek, bir şemsiye ya da bir ceketle. Bazen bunların hepsiyle. Bugün elimde kendimi onun sevgisine karşı koruyacak hiçbir şey yoktu, bu nedenle bana günaydın demek için sarıldı. Ben de ona sarılmak zorunda kaldım.

Yüzüm omzuyla boynu arasına kusursuzca uyuyordu. Kolları belimin etrafına kusursuzca uyuyordu. Dudaklarımı onun tenine bastırmak ve dilimin üzerinde patlak veren ürpertileri hissetmek istiyordum. Ancak bunu yaparsam ardından ne geleceğini biliyordum.

Parmaklarıyla belimi kavrayacaktı.

Sıcak ve ıslak dudakları benimkileri bulacaktı.

Elleriyle kıyafetlerimi çıkaracaktı.

İçime girecekti.

Benimle sevişecekti.

Sonunda durduğunda içim umutla dolacaktı.

Ve sonra en sonunda, tüm bu umut kanla birlikte yok olacaktı.

Ben de harap bir şekilde duşta kalacaktım.

Sonra da Graham bana, "Neden bu kadar uzun duşlar alıyorsun?" diye soracaktı.

Ben de, "Çünkü rahatlatıcı," diye cevap verecektim. "Sıcak su cildime iyi geliyor."

Gözlerimi kapadım ve ellerimi onun göğsüne dayayıp kendimi ondan kurtardım. Artık onu o kadar çok iterek uzaklaştırıyordum ki bazen avuçlarımın onun göğsünün üzerinde iz bırakıp bırakmadığını merak ediyordum.

Ninova

"Ablandaki akşam yemeği saat kaçta?" Sorum bu reddedişi yumuşattı. Onu iterken bir soru sorarsam, dikkatinin dağılması bunu daha az kişisel hâle getiriyordu.

Graham yeniden kahve demliğinin yanına gitti ve kupasını eline aldı. Omuz silkerken kupasına üfledi. "İşten saat beşte çıkıyor. Muhtemelen yemek de yedidedir."

Silahlarımı elime aldım. El çantam, kahvem, ceketim. "Tamam. O zaman görüşürüz. Seni seviyorum." Silahlarım bizi güvenli bir şekilde ayırırken yanağını öptüm.

"Ben de seni seviyorum."

Bu kelimeleri başımın arkasına doğru söyledi. Artık nadiren bunu yüzüme söylemesi için fırsat veriyordum.

Arabaya bindiğimde ablam Ava'ya bir mesaj attım.

Bu ay da olmadı.

Artık bu konuyu konuştuğum tek kişi oydu. Geçen sene âdet dönemim hakkında Graham'la konuşmayı bırakmıştım. Yıllar önce bebek yapmaya çalışmaya başladığımızdan beri, her ay hamile olmadığımı öğrendiğimde Graham beni teselli ediyordu. Başlangıçta buna minnet duyuyordum. Hatta bunu yapmasını çok istiyordum. Ancak aylar geçtikçe, ona ne kadar bozuk olduğumu söylemek zorunda kalmaktan korkmaya başlamıştım. Ki ben onun beni teselli etmesinden korkmaya başladıysam, büyük ihtimalle o da bu hayal kırıklığına uğrama rutininden sıkılmıştı. Geçen senenin başlarında, bu konuyu ancak sonuç farklı çıkarsa açmaya karar vermiştim.

Şimdiye kadar sonuç hep aynıydı.

Üzgünüm bebeğim, diye cevap verdi ablam.

Meşgul müsün? Sana bir haberim var.

Garaja giden yoldan geri geri çıktım ve onu aramadan önce Bluetooth'u açtım. Ablam telefonu ilk çalışında açtı. Alo demek yerine, "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum, bu yüzden benden bahsedelim," dedi.

Ninova

Beni anlamasını çok seviyordum. "Sende ne var ne yok?"

"İşi aldı."

Direksiyonu kavradım ve kendimi sesimin heyecanlı çıkmasına zorladım. "Öyle mi? Ava, bu harika!"

İç geçirdi, onun da kendini sesinin hüzünlü çıkmasına zorladığını anlayabiliyordum. "İki hafta sonra taşınıyoruz."

Gözlerime yaşların dolduğunu hissedebiliyordum ancak bir gün için yeterince ağlamıştım. Onun için gerçekten mutluydum. Ama o benim tek kardeşimdi ve şimdi dünyanın öbür ucuna taşmıyordu. Eşi Reid, Fransa'daki büyük bir aileden geliyordu ve onlar daha evlenmeden önce Ava eninde sonunda Avrupa'ya taşınacaklarını söylemişti. Bu düşünce her zaman için onu heyecanlandırmıştı ve sadece aramıza girecek mesafeye karşı duyduğum hüzne saygısından dolayı heyecanını bastırmaya çalıştığını biliyordum. Reid'in geçen ay birkaç işe başvurduğunu biliyordum ama içimdeki küçük bir parça bencilce onun işi almamasını umuyordu.

"Monako'ya mı taşınıyorsunuz?"

"Hayır, Reid'in işi Imperia'da* olacak. Farklı bir ülke ama arabayla Monako'ya sadece bir saat uzaklıkta. Avrupa o kadar küçük ki bu garip geliyor. Burada arabayla bir saat gidiyorsun ve sonunda kendini New York'ta buluyorsun. Avrupa'da arabayla bir saat gidiyorsun ve kendini tamamen başka bir dilin konuşulduğu bir ülkede buluyorsun."

Imperia'nın nerede olduğunu bile bilmiyordum ancak daha şimdiden kulağa onun için Connecticut'tan daha uygunmuş gibi geliyordu. "Anneme söyledin mi?"

"Hayır," dedi. "Onun ne kadar dramatik davranacağını biliyorum, bu yüzden ona yüz yüze söylemeye karar verdim. Şu anda onun evine doğru yoldayım."

"Bu konuda iyi şanslar."

---

* İtalya'nın Ligurya kıyısında yer alan bir şehir. (ç.n.)

Ninova

"Teşekkürler," dedi. "Seni arayıp beni ne kadar suçlu hissettirdiğini anlatırım. Yarın öğle yemeğinde buluşalım mı?"

"Bana uyar. Ve bu ona sakinleşmek için koca bir gün verir."

Telefonu kapattığımızda, kendimi boş bir sokakta kırmızı ışığa takılmış hâlde buldum.

Gerçek anlamda *ve* mecazi olarak.

Babam ben henüz on dört yaşındayken ölmüştü. Annem bunun üzerinden çok da uzun bir süre geçmeden yeniden evlendi. Bu, beni şaşırtmamıştı. Hatta üzmemişti bile. Annem ve babamın hiçbir zaman imrenilecek bir ilişkisi olmamıştı. Başlangıçta iyi olduğundan emindim ancak aşkın ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğimde, aralarındakinin bu olmadığını anlamıştım.

Annemin aşk için evlendiğinden bile emin değildim. İş bir ruh eşi bulmaya geldiğinde, onun önceliği paraydı. Üvey babam onu karakteriyle kazanmamıştı. Onu Cape Cod'daki yazlık eviyle kazanmıştı.

Elbise dolabının ve tavrının aksine, annem zengin değildi. Yedi çocuğun ikincisi olarak, Vermont'ta bereketsiz bir hayatın içinde büyümüştü. Babamla kısmen varlıklıyken evlenmişti, ben ve ablam doğar doğmaz da ondan Connecticut, Eski Greenwich'te kendisine bir ev almasını talep etmişti. Onun müsrifçe harcamalarını karşılamak için babamın iki işte birden çalışmak zorunda kalmasının bir önemi yoktu. Sanırım evde olmaktansa işte olmayı tercih ediyordu.

Babam vefat ettiğinde, elimizde biraz mal varlığı vardı ancak bu, annemin alıştığı hayat şeklini devam etmesine olanak sağlayacak kadar değildi. Ne var ki durumu düzeltmesi uzun sürmedi. Babamı gömmemizden sonraki bir sene içinde üvey babamla evlendi. Elindeki bütçeyle sadece sekiz ay idare etmek zorunda kalmıştı.

Ninova

Ablamla birlikte varlıklı bir yaşam sürmüş olsak da eskiden de zengin değildik ve *şimdi* de zengin değildik. Annem babamızdan kalan şeyleri yıllar önce harcamıştı. Ve üvey babamın da öldüğünde miras bırakacağı biyolojik çocukları vardı. İşte bu yüzden, varlıklı insanlar tarafından ve onların yanında büyütülmüş olmamıza rağmen Ava ile kendimizi hiçbir zaman varlıklı görmemiştik.

İkimizin de üniversiteden mezun olur olmaz çalışmaya ve kendi faturalarımızı ödemeye başlamamızın nedeni de buydu. Hiçbir zaman annemden para istememiştim. İlk olarak, yetişkin ve evli bir kadının ebeveynlerinden para istemek zorunda kalmasını uygun bulmuyordum. İkinci olarak da bunu karşılıksız olarak vermeyecek olmasıydı. Annemden gelen her şey belirli bir koşul karşılığında gelirdi.

Ara sıra Ava ve benim için bir şeyler yapardı ve ikimiz de bunun için minnettar hissederdik. Geçen yılbaşında ikimizin de arabalarının borcunu kapatmıştı. Ve Graham'la tanışmadan önce üniversiteden mezun olduğumda, bana kendime bir daire bulmak konusunda yardımcı olmuş ve ilk aylık kiramı ödemişti. Ancak çoğunlukla, parasını kendisine fayda sağlayacak şekilde bizim için harcardı. Kendi aldığımız kıyafetlerden hoşlanmadığı için bize kıyafetler alırdı. Doğum günlerimiz için bize spa günleri satın alır ve bizi bu günleri onunla geçirmeye zorlardı. Evimize ziyarete gelip mobilyalarımızdan şikâyet ederdi ve onun gitmesinden iki gün sonra, bir kargocu onun kendi seçtiği mobilyalarla gelirdi.

Graham onun bunu yapmasından kesinlikle nefret ediyordu. Bir hediyenin hoş bir davranış ancak bir kanepe hediye etmenin bir hakaret olduğunu söylüyordu.

Annemin benim için yaptığı şeyler için nankörlük etmiyordum. Sadece hayatta kendi adıma başarılı olmam gerektiğini biliyordum çünkü etrafım parayla çevrili olmasına rağmen bu, cebimi doldurmuyordu.

Ninova

Her zaman için minnettar olduğum şeylerden biri, her hafta birlikte yediğimiz öğle yemekleriydi. Her hafta kesin olarak, Ava ile birlikte onun evinin yakınlarındaki özel kulüpte öğle yemeği yerdik. Bu yerden nefret ediyordum ancak Ava ile vakit geçirmekten zevk alıyordum ve ikimiz de annemize haftalık buluşmalarımızı dört gözle bekleyecek kadar tahammül edebiliyorduk.

Yine de içimde, Ava Avrupa'ya taşınacağı için tüm bunların değişeceğine dair bir his vardı. Önümüzdeki haftayı taşınmaya hazırlanarak geçirecekti ki bu da son öğle yemeğimiz olacak demekti. Onun hayatına kısa süre önce katılmış olan doluluk, benimkinin daha da boş kaldığını hissetmeme neden oldu.

"Her hafta öğle yemeği yemek için uçakla buraya gelebilir misin?" diye sordum Ava'ya. "Tek başıma anneni nasıl eğlendireceğim?" Annemden bahsederken her zaman *senin* annen olarak bahsederdik. Bu, lisedeyken bir şaka olarak başlamıştı ama artık bunu o kadar sık kullanıyorduk ki onun yanındayken ağzımızdan kaçırmamak için dikkat etmemiz gerekiyordu.

"Yanında bir iPad getir ve Skype'la bana bağlan," dedi.

Kahkaha attım. "Beni kışkırtma."

Ava telefonunu eline aldı ve mesajı okurken canlandı. "Bir iş görüşmesine çağırıldım!"

"Bu hızlı oldu. İş ne?"

"Oradaki yerel bir lise için İngilizce öğretmenliği. Maaşı çok az ama eğer işi alırsam Fransızca ve İtalyanca konuşmayı daha çabuk öğrenebilirim."

Reid, Ava'nın çalışmak zorunda kalmayacağı kadar para kazanıyordu ancak Ava'nın her zaman bir işi olmuştu. Ev kadını olmanın kendisine göre bir şey olmadığını söylüyordu ve Reid'i ona çeken şeyin de bu olduğunu düşünüyor-

Ninova

dum. İkisi de çocuk istemiyordu ve Ava her zaman meşgul olmaktan hoşlanıyordu, dolayısıyla bu ikisi için de uygundu.

Onun çocuk sahibi olmak istememesine imrendiğim zamanlar oluyordu. Çocuğum olmadığı için kendimi bu kadar eksik hissetmeseydim, hayatımda ve evliliğimde bu kadar çok sorun olmazdı.

"Sen olmadan çok garip hissedeceğim Ava," dedi annem masaya otururken. Onun her zaman sipariş ettiği fazladan yeşil zeytinli martinisini sipariş etmiştim. El çantasını yanındaki sandalyeye bıraktı ve kürdanla bir yeşil zeytin aldı. "Senin taşınmanın canımı bu kadar sıkacağını düşünmezdim," diye devam etti annem. "Ne zaman ziyarete geleceksin?"

"Daha gitmedim bile," dedi Ava.

Annem iç geçirdi ve menüyü eline aldı. "Bizi terk ettiğine inanamıyorum. En azından çocukların yok. Eğer torunlarımı benden koparsan nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum."

Alçak sesle güldüm. Annem hayatımda tanıdığım en dramatik insandı. Ava ve ben küçükken bile zar zor bir annelik yapmıştı ve henüz büyükanne olmak için de hiçbir acelesi olmadığını kesin olarak biliyordum. Onun kişiliğinin beni rahatlatan bir yönü de buydu. Bana bebek sahibi olmam konusunda ısrar etmiyordu. Sadece hiçbir zaman evlat edinmemem için dua ediyordu.

İki yıl önce annemle yediğimiz öğle yemekleri sırasında Ava evlatlık edinme konusunu açmıştı. Annemse bu düşünceyi hiç ciddiye almayarak alay etmişti. "*Quinn, lütfen bana başka birinin çocuğunu büyütmeyi düşündüğünü söyleme,*" demişti. "*Bu... bazı sorunlara yol açabilir.*"

Ava sadece bana bakmış ve gözlerini devirmiş, sonra da masanın altından bana bir mesaj atmıştı. Evet, çünkü biyolojik çocukların hiç sorunları olmuyor. Annenin dönüp de bir aynaya baksa iyi eder.

Ninova

Onu çok özleyecektim.

Seni daha şimdiden çok özledim, diye yazdım ona.

Hâlâ buradayım.

"Gerçekten kızlar, ikinizde şimdiye kadar sofra adabını öğrenemediniz mi?"

Bakışlarımı kaldırdığımda, annemin ters ters telefonlarımıza baktığını gördüm. Kendiminkini kilitledim ve çantamın içine attım.

"Graham nasıl?" diye sordu annem. Bunu sadece nezaketen sormuştu. Graham ile yedi yıldan fazla bir süredir evli olmamıza rağmen hâlâ başka biriyle evlenmiş olmamı diliyordu. Graham onun gözünde hiçbir zaman benim için yeterince iyi olmamıştı ancak bunun nedeni benim için en iyisini istemesi değildi. Eğer anneme kalsaydı, Graham'ın yerinde Ethan olurdu, ben de onunki kadar büyük bir evde yaşardım ve o da tüm arkadaşlarına kızının Evelyn Bradbury'den bile zengin olduğu hakkında hava atabilirdi.

"O harika," dedim düşünmeden. Çünkü dürüst olmak gerekirse sadece onun harika olduğunu varsayıyordum. Hiç kimseye onun ne hissettiğini ya da düşündüğünü, onun kendisini harika mı yoksa berbat mı hissettiğini söyleyemezdim. "Gerçekten harika."

"Sen nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Neden?"

"Bilmiyorum," dedi beni süzerek. "Sen sadece... yorgun görünüyorsun. Uykunu alıyor musun?"

"Vay be," diye mırıldandı Ava.

Gözlerimi devirdim ve menüyü elime aldım. Annem her daim doğrudan aşağılamamak konusunda yetenekli olmuştu. Bu hiçbir zaman beni fazla rahatsız etmemişti çünkü Ava'yla ikimizi eşit derecede iğnelerdi. Ava benden sadece iki yaş büyüktü. İkimizin de omuzlarımızın altına kadar

Ninova

gelen düz kahverengi saçlarımız vardı. İkimizin de gözleri saçlarımızla aynı renkteydi ve annemize göre ikimiz de aynı derecede yorgun görünüyorduk.

Yemeklerimizi sipariş ettik ve siparişlerimiz gelene kadar havadan sudan konuştuk. Biri masamızın yanına geldiğinde, yemeğimiz artık gelmek üzereydi. "Avril?"

Eleanor Watts bebek mavisi Hermés çantasını bir omuzundan diğerine alırken Ava ile birlikte bakışlarımızı kaldırdık. Bunu doğal bir hareketmiş gibi gösterse de "Bana bakın! On beş bin dolarlık bir çanta alabiliyorum!" diye bağırıp çantasını gözümüze soksa yeriydi.

"Eleanor!" diye bağırdı annem. Annem ayağa kalktı, birbirlerinin yanaklarına değmeden öpüştüler ve Eleanor bize baktığında kendimi zorlayarak gülümsedim.

"Quinn ve Ava! Hanımlar her zamanki gibi çok güzelsiniz!" İçimden ona yorgun görünüp görünmediğimi sormak geldi. Boş bir sandalyeye oturdu ve kollarıyla çantasını kavradı. "Nasılsın Avril? Seni... şeyden beri görmüyordum." Duraksadı.

"Quinn'in Ethan Van Kemp'le olan nişan partisinden beri," diye tamamladı annem onun cümlesini.

Eleanor başını iki yana salladı. "Bu kadar uzun süre olduğuna inanamıyorum. Bize bir bak, artık büyükanneyiz! Bu nasıl oldu?"

Annem martini kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. "Ben henüz büyükanne değilim," dedi âdeta bununla böbürlenirmiş gibi. "Ava eşiyle birlikte Avrupa'ya taşınıyor. Çocuklar onların seyahat tutkularına engel oluyor," dedi annem elini saygısızca Ava'ya doğru sallarken.

Eleanor bana döndü, yüzüme bakmadan önce bakışlarıyla alyansımı inceledi. "Ya sen Quinn? Sen de uzun süredir evlisin." Bunu umursamaz bir kahkahayla söylemişti.

Ninova

Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi ama yine de yanaklarımın ısındığını hissettim. İnsanların duyarsız davranmak istemediklerini biliyordum ancak niyetleri bunun canımı daha az acıtmasını sağlamıyordu.

"Graham ile ne zaman bebek sahibi olacaksınız?"

"Çocuk istemiyor musunuz?"

"Denemeye devam edin, bir gün olur!"

Boğazımı temizledim ve su bardağımı kaldırdım. "Üzerinde çalışıyoruz," dedim tam bir yudum su içmeden önce. Cevabımın bu konuyu sonlandırmasını umuyordum ancak annem bunun tam tersine sebep oldu. Ben orada değilmişim gibi Eleanor'a doğru eğildiğini gördüm.

"Quinn kısırlıkla mücadele ediyor," dedi, sanki bu benden ve Graham'dan başka birini ilgilendiren bir şeymiş gibi.

Eleanor başını yana eğdi ve acıyarak bana baktı. "Ah, tatlım," dedi elini elimin üzerine koyarak. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Tüp bebek yapmayı düşündünüz mü? Yeğenim ve eşinin doğal yollardan çocukları olmuyordu ama şimdi ikiz bebek bekliyorlar."

Tüp bebek yapmayı düşünmüş müydüm? *Şu anda gerçekten ciddi miydi?* Muhtemelen sadece gülümsemem ve ona bunun harika bir fikir olduğunu söylemem gerekiyordu ancak aniden benim de bir sınırım olduğunu ve bunun aşıldığını hissettim. "Evet, Eleanor," dedim elimi onunkinden çekerek. "Aslında üç kere denedik ve üçü de başarısızlıkla sonuçlandı. Bu da bizim tasarruf hesabımızı boşalttı ve evimizin üzerine ikinci kez ipotek koymamıza neden oldu."

Eleanor'un yüzü kızardı ve ben de hemen verdiğim cevaptan utandım ki bu da annemin yerin dibine girdiği anlamına geliyordu. Ancak bu varsayımımı doğrulamak için anneme bakmadım. Ava'nın kahkahasını saklamak için suyundan bir yudum aldığını görebiliyordum.

Ninova

"Ah," dedi Eleanor. "Bu... Üzgünüm."

"Üzülme," diye araya girdi annem. "Başımıza gelen her şeyin bir nedeni vardır, öyle değil mi? Mücadelelerin bile."

Eleanor başıyla onayladı. "Ah, buna tüm kalbimle inanıyorum," dedi. "Tanrının işine akıl ermez."

Sessizce güldüm. Onun yorumu bana annemin geçmişte yaptığı pek çok yorumu hatırlatmıştı. Bunu bilinçli olarak yapmadığını biliyordum ama Avril Donnelly herhangi birine karşı olabilecek en duyarsız insandı.

Graham ile evlendikten sadece bir sene sonra, bebek yapmayı denemeye karar vermiştik. O kadar saftım ki bunun hemen olacağını sanıyordum. Başarısızlıkla sonuçlanan birkaç ayın ardından endişelenmeye başlamıştım. Bu konuyu Ava'ya... ve tüm insanların arasında *anneme* açmıştım. Endişelerimi Graham'a söylemeden önce onlara açmıştım. Annem sahiden de Tanrının henüz bir çocuğa hazır olmadığımı bildiğini söylemeye cüret etmişti.

Eğer Tanrı henüz hazır olmayan insanlara bebek vermiyorsa pek çok açıklama yapması gerekiyordu. Çünkü çocuk doğurmasına izin verdiği annelerin bazıları oldukça tartışmaya açıktı. Kendi annem de onlardan biriydi.

Tüm bu çetin sınav boyunca Graham destekleyici olmuştu ancak bazen onun da tüm bu sorulara benim kadar sinirlenip sinirlenmediğini merak ediyordum. Bu sorulara defalarca cevap vermek giderek daha zor hâle geliyordu. Bazen birlikte olduğumuzda ve insanlar bize neden çocuğumuz olmadığını sorduğunda Graham suçu üstüne alıyor ve "Ben kısırım," diyordu.

Ancak kesinlikle kısır değildi. Başlangıçta sperm sayısını test ettirmişti ve sonuç iyiydi. Aslında iyiden de *öteydi.* Doktor *çok fazla* kelimelerini kullanmıştı. "Çok fazla sayıda sperminiz var Bay Wells."

Ninova

Graham'la hep bununla dalga geçmiştik. Ancak bunu bir şakaya döndürmeye çalışmamıza rağmen bu, tüm sorunun bende olduğu anlamına geliyordu. Onun sperm sayısı ne kadar *fazla* olsa da rahmime bir faydası dokunmuyordu. Yumurtlama dönemi programına uygun bir şekilde seks yapıyorduk. Ateşimi düzenli olarak ölçüyordum. Tüm doğru yiyecekleri ve içecekleri yiyip içiyordum. Yine de hiçbir şey yoktu. Elimizde olan her kuruşu harcayarak önce IUI* ve sonra da tüp bebek yöntemini denedik, hepsinde de başarısız olduk.

Taşıyıcı anneliği düşündük ancak o da tüp bebek kadar pahalıydı ve yirmi beş yaşındayken teşhis edilen endometriyoz** rahatsızlığından dolayı doktorumuza göre yumurtalarım çok güvenilir değildi.

Hiçbir şey fayda etmemişti ve paramız zaten denediğimiz şeyleri tekrar denemeye ya da yeni teknikleri denemeye bile yetmiyordu. Bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Geçtiğimiz yıl kesinlikle önceki yılların arasında en zor geçen olmuştu. İnancımı kaybediyordum. İlgimi kaybediyordum. Umudumu kaybediyordum.

Kaybediyordum. Kaybediyordum. Kaybediyordum.

"Evlat edinmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu Eleanor.

Bakışlarım onun gözlerine kaydı ve öfkemi saklamak için elimden geleni yaptım. Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama annem eğilerek ona yaklaştı. "Kocası evlat edinmekle ilgilenmiyor," dedi.

"*Anne,*" dedi Ava tıslar gibi.

---

* Intra Uterin İnseminasyon, fertilizasyon alanındaki hareketli sperm sayısını artırarak gebelik şansını artırmaya dayalı aşılama. (ç.n.)

** Endometriyum adı verilen rahim iç duvarının, rahim dışında gelişmesiyle ortaya çıkan ağrılı hastalık.

Ninova

Annem elini sallayarak onu geçiştirdi. "Tüm dünyaya söylediğim yok. Eleanor ile gerçekten çok yakın arkadaşız."

"Neredeyse on yıldır birbirinizi görmediniz," dedim.

Annem, Eleanor'un elini sıktı. "Pekâlâ, kesinlikle o kadar uzun olmuş gibi hissettirmiyor. Peter nasıl?"

Eleanor kahkaha attı, konunun değişmesine en az benim kadar sevinmişti. Anneme onun yeni arabasından ve orta yaş bunalımından bahsetmeye başladı ancak bu bilimsel açıdan orta yaş krizi olamazdı çünkü adam zaten altmışlı yaşlarının ortasındaydı ancak onları düzeltmedim. Müsaade istedim ve bana devamlı olarak kısırlığımı hatırlatmalarından kaçmak için lavaboya doğru ilerledim.

Annem Graham'm evlat edinmekle ilgilenmediğini söylediği zaman onu düzeltmeliydim. İlgilenmiyor değildi sadece Graham'ın geçmişinden dolayı herhangi bir kuruluştan onay almak konusunda bir şansımız olmamıştı. Evlat edinme kuruluşlarının neden bir park cezası bile olmamasına rağmen ergenken başına gelen o vahim olayı dikkate aldığını anlamıyordum. Ancak evlat edinmek isteyen binlerce çiftten biri olduğunuzda, size karşı olan tek bir darbe bile sizi dışarıda bırakabiliyordu.

Annem yanılıyordu. İkimiz de bu fikre karşı değildik, sadece evlat edinmek konusunda onaylanmıyorduk ve artık denemeye paramız yetmiyordu. Tedaviler banka hesabımızı yok etmişti ve artık evimizin üzerinde ikinci ipotek olduğu için bize onay verilse *bile* nasıl devam edeceğimizi bilmiyorduk.

Çok fazla etmen vardı ve insanlar tüm seçeneklerimizi değerlendirmediğimizi düşünseler de bunları pek çok kez değerlendirmiştik.

Lanet olsun, Ava üç sene önce Meksika'ya gittiğinde bize şans getirdiği söylenilen bir doğurganlık bebeği bile getir-

Ninova

mişti. Ancak hiçbir şey –batıl inanç bile– işe yaramamıştı. Graham ile birlikte geçen senenin başında, bunun doğal olarak gerçekleşeceğini umarak, işi şansa bırakmaya karar vermiştik. Ancak gerçekleşmemişti. Ve dürüst olmak gerekirse akıntıya karşı yüzmekten yorulmuştum.

Beni tamamen vazgeçmekten alıkoyan tek şey Graham'dı. İçimde derinlerde bir yerde, eğer çocuk hayalimden vazgeçersem, Graham'dan da vazgeçmek zorunda olacağımı biliyordum. Baba olma olasılığını onun elinden almak istemiyordum.

Kısır olan bendim. Graham değildi. O da benim kısırlığımla cezalandırılmalı mıydı? Çocuk sahibi olmanın onun için benim kadar önemli olmadığını söylüyordu ama bunu benim canımı acıtmak istemediği için söylediğini biliyordum. Ve hâlâ umudu olduğu için. Ancak bundan on ya da yirmi sene sonra bana içerleyecekti. İnsan insandı işte.

Bunları düşündüğümde kendimi bencil hissediyordum. Hem de Graham'la her seviştiğimizde; çünkü orada olmayan bir umuda tutunduğumu ve Graham'ı da sonunda ikimiz için de fazlasıyla sıkıcı gelecek bir evliliğe mahkûm ettiğimi biliyordum. Her gün internette bana çare olacak bir şeyler arayarak saatler harcamamın nedeni buydu. Herhangi bir şey. Destek gruplarına katılıyor, tartışma forumlarında yazılan her şeyi, "mucize gebelik" hikâyelerini okuyor, özel evlat edinme gruplarında yer alıyordum. Hatta en sonunda çocuğum olursa diye birkaç ebeveynlik grubuna bile katılmıştım. Çok iyi hazırlanmış olacaktım.

İnternette katılmadığım tek şey sosyal medyaydı. Geçen sene tüm hesaplarımı silmiştim. Sayfamda olan duyarsız insanlara katlanamıyordum. En kötüsü de 1 Nisan'dı. Kaç tane arkadaşımın sahte gebeliklerini duyurmayı hâlâ komik bulduğunu saymaktan vazgeçmiştim.

Ninova

Benim durumumda olan insanları kesinlikle anlamıyorlardı. Eğer kaç tane kadının pozitif sonuçla karşılaşma hayaliyle senelerini harcadığını bilselerdi, bunu küçümsemeyi akıllarından bile geçirmezlerdi.

Ve sayfalarında çocuklarından şikâyet eden arkadaşlarımın sayısından bahsetmeye başlamayacaktım bile. *"Evie bütün gece ağlayıp uyumadı! Of! Ne zaman lanet olası gece boyunca uyumaya başlayacak?"* ya da *"Okulların açılmasını sabırsızlıkla bekliyorum! Bu oğlanlar beni delirtiyor!"*

Keşke bu anneler işin aslını bilselerdi.

Eğer bir anne olsaydım, çocuğumun hayatının tek bir saniyesinin bile ne kadar değerli olduğunu bilirdim. Onların inlediği, ağladığı, hastalandığı ya da bana karşı geldikleri her an için minnettar olurdum. Yaz sırasında onların evde olduğu her ânın değerini bilir ve okulda oldukları her an onları özlerdim.

Sosyal medyayı silmemin nedeni buydu. Çünkü gördüğüm hikâyelerle daha da sitemkâr bir hâle geliyordum. O annelerin çocuklarını sevdiklerini biliyordum. Onların da çocuklarının değerini bildiklerini biliyordum. Ancak onları strese sokan şeyleri deneyimleyememenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı. İnternet üzerinde arkadaş olduğum herkesten nefret etmek yerine, bana huzura benzer ufak bir şey hissettireceğini umarak hesaplarımı silmiştim. Ancak hissettirmemişti.

Sosyal medya olmadan bile bana asla anne olamayacağımın hatırlatılmadığı tek bir gün bile yoktu. Her çocuk gördüğümde. Her hamile kadın gördüğümde. Her Eleanor gibi insanlarla karşılaştığımda. Neredeyse her film izlediğimde, her kitap okuduğumda, her şarkı duyduğumda.

Ve son zamanlarda... kocam bana her dokunduğunda.

Ninova

Beşinci Bölüm

O Zaman

Daireme Ethan'dan başka bir erkek getirmemiştim hiç. Aslında Ethan da buraya nadiren gelirdi. Onun dairesi çok daha güzel ve büyüktü, dolayısıyla hep orada kalırdık. Ancak burada, nişanlımı beni aldatırken yakalamamdan sadece birkaç saat sonra, duygusal olarak iyi hissetmek için tamamen bir yabancıyla seks yapmak üzereydim.

Eğer Ethan başka biriyle bir ilişki yaşayabiliyorsa ben de kesinlikle intikam almak için son derece çekici bir adamla sevişebilirdim. Bütün gün üst üste akıl almaz olaylar olmuştu. *Bir tane daha olsa ne olurdu?*

Kapıyı açtım ve saklamak isteyeceğim bir şey var mı diye hızla daireye göz gezdirdim. Bunu yaparken, *her şeyi* saklamam gerektiğini fark ettim ancak Graham bir adım ardımdan gelirken bunu yapmam imkânsızdı. Yana doğru çekildim ve onun daireme girmesine izin verdim.

"İçeri gel," dedim.

Graham benim ardımdan içeri girdi, hüzünlü gözleriyle etrafa baktı. Küçük, tek yatak odası olan bir daireydi ancak Ethan ile olan fotoğraflarımız daha da küçük hissettirmesine neden oluyordu. Bir de boğucu.

Artan düğün davetiyeleri hâlâ yemek masasının üzerinde yayılmış duruyordu.

Ninova

İki hafta önce satın aldığım gelinlik, girişteki elbise dolabının kapağında asılı duruyordu. Onu görmek beni sinirlendirdi. Askıdan aldım, üzerindeki gelinlik torbasını ikiye katladım ve dolabın içine tıktım. Asmaya zahmet etmedim bile. *Umarım* kırışırdı.

Graham barıma doğru yürüdü ve Ethan ile beraber olduğumuz bir fotoğrafı eline aldı. Fotoğrafta Ethan az önce evlilik teklif etmişti ve ben de kabul etmiştim. Kameraya yüzüğümü gösteriyordum. Graham'ın yanında durdum ve onunla birlikte fotoğrafa baktım. Başparmağıyla camın üzerini okşadı. "Burada gerçekten mutlu görünüyorsun."

Cevap vermedim çünkü haklıydı. O fotoğrafta mutlu görünüyordum çünkü *mutluydum*. Fazlasıyla mutlu. Ve her şeyden bihaber. Ethan beni kaç kere aldatmıştı? Bana evlenme teklif etmeden önce de olmuş muydu bu? Aklımda çok fazla soru vardı ancak cevapları bilmeyi kendimi Ethan'ı sorgulamaya maruz bırakacak kadar çok istediğimi de sanmıyordum.

Graham, fotoğrafı yüzüstü barın üzerine bıraktı. Ve aynı telefonlarımıza yaptığımız gibi, parmağını üzerine bastırdı ve barın üzerinde itti. Çerçeve barın kenarından aşağı düştü ve mutfağımın zeminine çarptığında parçalandı.

Başka birinin evinde yapılacak son derece düşüncesiz, kaba bir hareketti. Ancak bunu yapması hoşuma gitmişti.

Barın üzerinde iki fotoğraf daha vardı. Ethan'la birlikte olduğumuz bir başka fotoğrafı elime alıp yüzüstü barın üzerine bıraktım. Onu barın üzerinden yere attım ve o da parçalandığında gülümsedim. Graham da.

İkimiz de kalan son fotoğrafa baktık. Bunda Ethan yoktu. Bu babamla benim, ölmesinden sadece iki hafta önce çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Graham çerçeveyi aldı ve daha iyi inceleyebilmek için yüzüne yaklaştırdı. "Baban mı?"

Ninova

"Evet."

Çerçeveyi yeniden tezgâhın üzerine yerleştirdi. "Bu kalabilir."

Graham, kalan düğün davetiyelerinin yayılmış olduğu masaya doğru gitti. Davetiyeleri ben seçmemiştim. Annem ve Ethan'ın annesi seçmişti. Hatta bizim için onları dağıtmışlardı bile. Annem bunları iki hafta önce bana bırakmış ve artan davetiyelerden neler yapılabileceğine dair Pinterest'e bakmamı söylemişti ancak içimden bu davetiyelerle bir şey yapmak gelmemişti.

Şimdi bunları çöpe atacaktım. Bu felaket ilişkiye dair tek bir hatıranın kalmasını bile istemiyordum.

Graham'm ardından ben de masaya gittim ve bir sandalyeye oturup bacaklarımı yukarı çektim. Graham davetiyelerden birini eline alıp yüksek sesle okumaya başlarken ben de bağdaş kurdum. "Eski Greenwich, Connecticut'tan Avril Donnelly ve rahmetli Kevin Whitley'in kızları Quinn Dianne Whitley ile yine Eski Greenwich'ten Dr. ve Bayan Samson Van Kemp'in oğulları Ethan Samson Van Kemp'in düğünlerini varlığınızla onurlandırmanız rica edilmektedir. Düğün prestijli Douglas Whimberly Plaza'da akşam..."

Graham okumayı bıraktı ve bana baktı. Eliyle davetiyeyi işaret etti. "Düğün davetiyende *prestijli* kelimesi geçiyor."

Yanaklarımın utançla kızardığını hissettim.

Bu davetiyelerden nefret ediyordum. Onları ilk gördüğümde, tüm bunların gösterişçiliğine çok sinirlenmiştim ancak annem ile gösteriş ayrılmaz bir ikiliydi. "Annemin marifeti. Bazen onun istediğini yapmasına izin vermek onunla mücadele etmekten çok daha kolay oluyor."

Graham tek kaşını kaldırdı ve elindeki davetiyeyi yığının üzerine attı. "Demek Greenwichlisin, ha?"

Onun sesindeki önyargıyı duyabiliyordum ancak onu suçlamıyordum. Eski Greenwich, kısa süre önce Ameri-

Ninova

ka'daki en varlıklı şehirler sıralamasında yer almıştı. Eğer siz de bu varlığın bir parçasıysanız, olmayanlardan daha üstün olduğunuzu düşünmeniz olağandı. Eğer bu varlığın bir parçası *değilseniz*, olanları yargılardınız. Bu, benim bir parçası olmayı reddettiğim bir akımdı.

"Eski Greenwich'ten gelen bir kız izlenimi bırakmıyorsun," diye ekledi.

Annem bunu bir hakaret olarak değerlendirirdi ancak bu yorumu gülümsememe neden oldu. Dediğini kastettiği gibi bir iltifat olarak aldım. Ve haklıydı... Minicik dairem ve içindeki mobilyalar hiçbir şekilde büyüdüğüm eve benzemiyordu.

"Teşekkür ederim. Kendimi yüksek sosyetenin ağlarından ayrı tutmak için çok uğraşıyorum."

"Eğer insanları yüksek sosyetenin o *kısmına* ait olduğuna ikna etmek isteseydin, daha da çok uğraşman gerekirdi. Ve bunu iyi anlamda söylüyorum."

Bu da annemin hakaret olarak değerlendireceği başka bir yorumdu. Bu adamdan giderek daha fazla hoşlanmaya başlamıştım.

"Aç mısın?" Mutfağa doğru bakıp ona sunabileceğim yiyecek bir şeyler olup olmadığını merak ettim. Neyse ki başını iki yana salladı.

"Hayır. Hâlâ Çin yemeğinden ve ihanetten dolayı tokum."

Sessizce güldüm. "Evet. Ben de."

Graham daireye bir kere daha göz gezdirdi, mutfağımdan oturma odama, sonra da yatak odama giden koridora baktı. Bakışları o kadar hızlı bir şekilde bana döndü ki nefesimi tuttum. Önce bana, sonra da bacaklarıma baktı. Gözleriyle her parçama bakmasını izledim. Ethan olmayan başka birinin bana bu şekilde bakması farklı hissettiriyordu. Bunun hoşuma gitmesine şaşırdım.

Graham'ın bana baktığında ne düşündüğünü merak ettim. O da sonunda kendi dairesinde, kendi masasının yanın-

Ninova

da durup Sasha'ya bakmak yerine, burada, benim dairemde, bana bakıyor olmaktan benim kadar şaşırmış mıydı?

Graham elini ceketinin cebine soktu ve cebinden küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp bana uzattı. Kutunun içinde bir yüzük vardı. Bir nişan yüzüğüydü bu ancak Ethan'ın bana aldığından bariz bir şekilde küçüktü. Aslında bunu kendi yüzüğümden daha çok beğenmiştim. Ben daha az gösterişsiz bir şey istemiştim ancak Ethan babasının gücünün yeteceği en pahalı yüzüğü almıştı.

"İki haftadır bunu yanımda taşıyordum," dedi Graham. Yanıma gelip masaya eğildi ve elimdeki yüzüğe baktı. "Evlenme teklif etme şansım olmadı çünkü benden kaçıp duruyordu. Artık bir süredir şüpheleniyordum. Çok iyi bir yalancı."

Son cümlesini âdeta bundan etkilenmiş gibi söylemişti.

"Beğendim." Yüzüğü kutudan çıkardım ve sağ yüzük parmağıma taktım.

"Sende kalabilir. Artık ona ihtiyacım yok."

"Onu geri vermelisin. Muhtemelen pahalı bir şeydir."

"Onu eBay'den aldım. Geri ödeme yapılmıyor."

İki elimi de öne doğru uzattım ve iki yüzüğü birbiriyle karşılaştırdım. Kendi nişan yüzüğüme baktım ve neden Ethan'a daha önceden gösterişli bir şeye ihtiyacım olmadığını söylemeyi düşünmediğimi merak ettim. Onunla evlenmeyi o kadar çaresizce istiyordum ki âdeta sesimi kaybetmiştim. Düşüncelerimi. *Kendimi.*

Nişan yüzüğümü sol elimden çıkardım ve kutuya koyup Graham'ın Sasha'ya aldığı yüzük kutusunun içine koydum. Kutuyu Graham'a uzattım ancak almadı.

"Al," dedim yüzükleri değiştirmek amacıyla kutuyu ona doğru iterek.

Kutuyu ona vermeyeyim diye yeniden ellerinin üzerine yaslandı. "Bu yüzük sana yeni bir araba aldırabilir, Quinn."

Ninova

"Arabamın parası ödendi."

"O zaman Ethan'a geri ver. Onu Sasha'ya verebilir. Muhtemelen bunu benim ona aldığımdan daha çok beğenecektir."

Yüzüğü almayacaktı, dolayısıyla ben de kutuyu masanın üzerine bıraktım. Onu postayla Ethan'ın annesine gönderecektim. Bununla ne yapacağına kendisi karar verebilirdi.

Graham ayağa kalktı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. Ethan'dan daha yakışıklıydı. Daha önce de bunu onu övmek için söylememiştim. Ethan'ın yakışıklılığı çoğunlukla özgüveninden ve parasından geliyordu. Her zaman bakımlıydı, iyi giyiniyordu ve biraz kibirliydi. Eğer bir insan yeterince iyi göründüğüne inanırsa sonunda dünyanın geri kalanı da buna inanırdı.

Ancak Graham'm çekiciliği çok daha gerçekti. Tek başına öne çıkan muhteşem bir özelliği yoktu. Saçları benzersiz bir kahverengi tonu değildi. Gözleri koyu renkti ancak siyaha çalmıyordu ya da olağandışı değildi. Aksine düz kestane rengi gözleri, mavi ya da yeşil olsaydı bile şu anda olduğunda daha hüzünlü görünemezdi. Dudakları pürüzsüz ve dolgundu ancak tam önümde olmasalar ayırt edeceklerini fark edeceğim kadar değildi. İnsanın gözüne çarpacak kadar uzun boylu değildi. Muhtemelen tam bir seksen boyundaydı.

Çekiciliği onu oluşturan pek çok küçük parçasının bir araya gelmesinden kaynaklanıyordu. Sıradan olan yüz hatları bir şekilde bir araya geldiğinde, göğsümde bu etkiyi yaratıyordu. Hayatı tamamen bir karmaşa içindeyken dünyaya bir çift sakin gözle bakmasından hoşlanmıştım. Dudaklarının sadece yarısıyla gülümsemesi beni kesinlikle ona çekiyordu. Bazen konuşurken duraksıyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyordu. Bu hareketi, bilinçsizce yapmasına rağmen seksiydi. Daha önce bu kadar az tanıdığım birini fiziksel olarak bu kadar çok çekici bulduğumdan emin değildim.

Ninova

Graham ön kapıya baktı ve ben de onun fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim. Onun hevesini kaçıracak bir şey mi yapmıştım? Hâlâ Sasha'yı mı düşünüyordu? Veda etmek üzereymiş gibi görünüyordu. Masadan kalktı ve ben de onun buraya gelmesinin neden iyi bir fikir olmadığı hakkındaki tüm sebepleri sıralamasını bekleyerek oturmaya devam ettim. Tam önümde duracak şekilde hareket etti. Bana veda etmeden önce elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu, bu nedenle de ellerini kotunun ceplerine soktu. Yüzüme bakmadan önce boynuma baktı. İlk kez bakışları her şeyden yoğundu. "Yatak odan nerede?"

Bu cüretinden dolayı hayrete düştüm.

İçimde yaşadığım çelişkiyi saklamaya çalıştım çünkü sevgilisinin ateşli erkek arkadaşıyla sevişerek Ethan'dan öç almaktan fazla istediğim bir şey yoktu. Ancak Graham'ın da aynı şey için burada olduğunu bilmek, başka birinin intikam almak için seviştiği biri olmak isteyip istemediğimi merak etmeme neden oldu.

Ama yine de bu, yalnızlığın önüne geçiyordu.

Masada oturduğum yerde kaydım ve ayağa kalktım. Graham geriye adım atmadı, dolayısıyla yanından geçerken bedenlerimiz hafifçe birbirine değdi. Bunu bedenimin her yerinde, özellikle de akciğerlerimde hissettim. "Beni takip et."

Hâlâ gergindim ancak anahtarımla ön kapıyı açarken olduğum kadar gergin değildim. Graham'm sesi beni sakinleştiriyordu. Tüm varlığı beni sakinleştiriyordu. Bu kadar üzgün olan birinden insanın gözünün korkması çok zordu.

"Yatağımı hiç toplamam," diye itiraf ettim dağınık yatak odamın kapısını açarken. Lambayı açtım ve Graham'ın varlığı kapıyı doldurdu.

"Neden?" Yatak odama doğru birkaç adım attı ve bu olabilecek en garip görüntüydü. Hiç bilmediğim bu adam yatak odamda duruyordu. Şu anda kalbi kırık bir ıstırap içinde yatağımda debelenmem gereken yatak odamda.

Ninova

Peki ya Graham? Bu ona da benim kadar garip geliyor muydu? Sasha hakkında şüpheleri olduğunu biliyordum, yoksa o nişan yüzüğü cebinde bir delik açarken onu Ethan'm apartman binasına kadar takip etmezdi.

Graham bir çıkış yolu mu arıyordu? Ben arıyor muydum? Şimdi mi bunun farkına varıyordum? Çünkü şu anda gergin ve endişeliydim ve sadece birkaç saat önce hayatım daha kötüye gitmeden önce olmamam gereken her şeydim.

Onun yatağımı neden toplamadığım hakkındaki sorusuna cevap vermediğimi fark ettiğimde sessizce Graham'a bakıyordum. Boğazımı temizledim. "Bir yatağı düzgün bir şekilde toplamak iki dakika sürüyor. Bu da bir insanın sadece bozacakları bir yatağı toplamak için hayatlarının otuz sekiz gününü harcadığı anlamına geliyor."

Graham eğlenmiş gibi görünüyordu. Dudaklarını hafifçe kıvırarak bana gülümsedi ve sonra yatağıma baktı. Onun yatağımı incelemesini izlemek, bana buna hazır olmadığımı hissettirdi. Bu akşam Ethan'la yeniden bir araya gelmeye hazırdım. Bir yabancıyla seks yapmaya değil. Işıkların açık olmasını istiyor muydum bilmiyordum. Şu anda üzerimde olanların üzerimde olmasını isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Graham'ın başka bir adam için giyindiğim kıyafetleri üzerimden çıkarmak zorunda kalmasını istemiyordum. Kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Henüz kendi başıma kaldığım bir an olmamıştı ve sanırım buna ihtiyacım vardı.

"Benim..." Elimle banyo kapısını gösterdim. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Graham'ın dudakları daha da gülümseyerek kıvrıldı, o anda o inanılmaz dudakların dudaklarıma dokunmak üzere olduğunu fark ettim ve aniden bu öpüşmeyi hak etmediğimi hissettim. Bu garip bir histi çünkü ben kendine güvenen bir

Ninova

kadındım. Ancak Graham özgüven için alışkın olmadığım bir standart belirlemişti. Onun özgüveni benimkinin kararsızlık olduğunu hissetmeme neden oluyordu.

Kendimi banyoya kapattım ve kapalı kapıya baktım. Bir an için burada ne yaptığımı bile unuttum ancak sonra dört yıl içinde ilk kez Ethan olmayan biriyle seks yapmak üzere olduğumu hatırladım. Vitesi yükselttim. Elbise dolabının kapısını açtım ve olabilecek en mütevazı şeyi bulabilmek için içindekileri inceledim. İnce ip askılı açık pembe bir gecelik buldum. Transparan değildi ancak beni gördüğünde şu anda çıkarmakta olduğum sutyenimi giymediğimi anlayabilirdi. Saçlarımın yüzüme düşmelerini engellemek için gevşek bir topuz hâlinde topladım ve sonra daha önce hakkımız olmadan yediğimiz Çin yemeğini ona hatırlatmamasından emin olmak için dişlerimi ve dilimi fırçaladım.

Aynada üzerimi kontrol ederken uzun bir süre kendime baktım. Sadece bugünün bu şekilde sonlanacağı gerçeğini kavrayamıyordum. Nişanlım olmayan bir adamla... seks yapmayı beklerken.

Sakinleşmek için nefesimi verdim ve sonra banyomun kapısını açtım.

Ne beklediğimden emin değildim ancak Graham aynı görünüyordu. Hâlâ banyo kapısının önünde duruyordu, hâlâ üzerinde kot pantolonu ve tişörtü vardı. Ve ceketi. *Ve* ayakkabıları. Ben ayakkabılarına bakarken, "Vay be," diye fısıldadı.

Yeniden ona baktım. Daha yakınımdaydı. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki gerçekten uzanıp çenesine dokunmak istiyordum. Normalde bir insanın çenesine dikkat etmezdim ama en az gözleri kadar hüzünlü görünen dudaklarına kadar uzanan kirli sakalıyla kaplı çenesi çok güçlü görünüyordu.

Sanırım ne kadar yakın durduğumuzu fark etmişti çünkü hemen geriye doğru bir adım attı ve elini yatağıma doğru salladı.

Ninova

Yastıklarımın hepsi dizilmiş, yorganımsa tek bir kırışık olmadan şiltenin üzerine serilmişti. Altından çarşaf görünecek şekilde kenardan katlanmıştı.

"Yatağımı mı topladın?" Yatağın yanına gittim ve üzerine oturdum. Başlangıcı zihnimde bu şekilde canlandırmamıştım ancak bu sadece son dört yıl içinde Ethan rutinine mahsur kaldığım içindi.

Graham yorganımı kaldırdı ve ben de bacaklarımı yukarı çekip yatağıma girdim. Yanıma gelmesine yetecek kadar kenara kaydım ancak gelmedi. Sadece yorganı üzerime örtüp bana dönecek şekilde yatağa oturdu. "Güzel, değil mi?"

Yastığımı kendime göre ayarladım ve yanıma döndüm. Yorganın ucunu çıkmaması için şiltenin altına sıkıştırdı. Bacaklarımı ve ayaklarımı rahat ve sıkıca sarmıştı. Aslında bu hoşuma gitmişti. Ve bir şekilde yorganın üst kısmı da bana sarılıyor gibiydi.

"Etkilendim."

Elini uzatıp yüzüme düşmüş olan bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu hareketi tatlıydı. Graham'ı hiç tanımıyordum ancak onun iyi biri olduğunu söyleyebilirdim. Ethan kapıyı açtığı anda ona fiziksel olarak saldırmadığı için onun iyi biri olduğunu söyleyebilirdim. Birinin böyle bir durumdan sessizce uzaklaşması için makul ölçüde özgüvene ve iradeye sahip olması gerekiyordu.

Graham elini omzumun üzerine koydu. Bardan çıktığımızdan, hatta yatak odama girdiğimizden beri onun içinde neyin değiştiğini bilmiyordum. Ancak artık aklının daha önce olduğu yerde olmadığını görebiliyordum. Elini yorganın üzerinde kaydırıp kalçamın üzerine koydu. Yüz ifadesi tamamen kararsızlıkla kaplıydı. Hissettiği bu çatışmayı biraz rahatlatmaya çalıştım.

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Gidebilirsin."

Ninova

Rahatlayarak derin bir iç geçirdi. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Sen ve ben. Bu gece."

"Ben de yapabileceğimi düşünmüştüm ama... yara bandı olacak bir şey yaşamak için henüz çok erken."

Yorganın altından elinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Öne doğru eğilirken elini hafifçe yukarı çıkarıp belimi kavradı. Hafifçe yanağımı öptü. Gözlerimi kapadım ve dudaklarının kulağıma yaklaştığını hissederken zorlukla yutkundum. "Eğer çok erken olmasaydı bile yine de senin yara bandın olmak istemezdim." Onun geri çekildiğini hissettim. "İyi geceler, Quinn."

Graham yataktan kalkarken gözlerimi kapalı tuttum. Işığı söndürüp yatak odamın kapısını kapatana kadar gözlerimi açmadım.

Benim yara bandım olmak istemiyor muydu?

Bu bir iltifat mıydı? Yoksa benimle ilgilenmediğini mi söylüyordu?

Bir süre giderken söylediği sözler üzerinde düşündüm ancak kısa süre içinde onları zihnimin gerisine attım. Graham'ın söylediği kelimeleri yarın düşünecektim. Şu anda düşünebileceğim tek şey, son birkaç saat içinde kaybettiklerimdi.

Bugün tüm hayatım değişmişti. Ethan'ın hayatımın geri kalanı boyunca diğer yarım olması gerekiyordu. Geleceğim hakkında bildiğimi düşündüğüm her şey rayından çıkmıştı. Ethan hakkında bildiğimi düşündüğüm her şey yalandı.

Ondan nefret ediyordum. Nefret ediyordum çünkü bu noktadan sonra her ne olursa olsun, hiçbir zaman kimseye ona güvendiğim gibi güvenemeyecektim.

Sırtüstü yattım ve tavana baktım. "Sana lanet olsun Ethan Van Kemp."

Zaten bu nasıl bir soyadıydı? Onun soyadını ekleyerek kendi ismimi yüksek sesle söyledim. "Quinn Dianne Van Kemp."

Ninova

Hiçbir zaman kulağa şimdiki kadar aptalca gelmemişti. Bunun asla ismim olmayacağı için rahatlamıştım.

Onu beni aldatırken yakaladığıma rahatlamıştım.

Bununla baş ederken Graham yanımda olduğu için rahatlamıştım.

Graham'm tam da şu anda gitmeye karar vermesinden rahatlamıştım.

Restoranda Graham'la yaşadığımız o hararetli anda kendimi kindar hissediyordum. Onunla yatmanın bir şekilde Ethan'm bugün bana hissettirdiği acıyı hafifleteceğini düşünmüştüm. Ancak şimdi Graham gittiğine göre hiçbir şeyin bu hissin etkisini azaltmayacağını fark etmiştim. Bu sadece kocaman, can sıkıcı, acı verici bir yaraydı. Dairemin ön kapısını kilitlemek ve asla dışarı çıkmamak istiyordum. Sadece dondurma almak dışında. Yarın dondurma almak için dışarı çıkacak ve bundan sonra asla dairemden çıkmayacaktım.

Dondurmam bitene kadar.

Yorgam üzerimden attım ve ön kapıyı kilitlemek için oturma odasına gittim. Kilitteki zincire uzandığımda, kapının yanma yapıştırılmış sarı bir yapışkanlı not kâğıdı olduğunu fark ettim. Üzerinde bir telefon numarası vardı. Numaranın altındaysa kısa bir not.

Bir gün beni ara. Yara bandın olan adamdan sonra.
Graham.

Onun notuna karışık bir tepki verdim. Graham iyi biri gibi görünüyordu ve zaten onu çekici bulduğumu fark etmiştim ancak bu noktada onunla yeniden bir randevuya çıkmayı kaldırabileceğimden emin değildim. Son ilişkimden ayrılalı sadece birkaç saat olmuştu. Ve kendimi yeniden biriyle birlikte olacak gibi hissedeceğim bir noktaya gelsem bile birlikte olmak isteyeceğim son insan, hayatımdaki güzel

Ninova

olan her şeyi mahvetmekte parmağı olan kızın eski erkek arkadaşı olurdu.

Ethan ve Sasha'dan mümkün olduğunca uzakta olmak istiyordum. Ve ne yazık ki Graham bana sadece onları hatırlatacaktı.

Ancak yine de bu notu beni gülümsetti. Sadece bir saniyeliğine.

Odama geri döndüm ve yorganımın altına girdim. Yorganı başımın üzerine çektim ve gözyaşlarım akmaya başladı. Graham, "*Bu gece ağlayacaksın. Yatakta. Canın en çok o zaman yanacak. Yalnız kaldığında*," dediğinde haklıydı.

Ninova

Altıncı Bölüm

Şimdi

Ava, Avrupa'ya gittiği gün bana bir hediye bırakmıştı. Bu, kısırlığa iyi geldiği söylenen egzotik bir bitki çayıydı. Sorun şuydu ki tadı sanki bir poşet çayı doğrudan dilimin üzerine dökmüşüm de sonra onu kahve çekirdekleriyle yutmuşum gibiydi.

Dolayısıyla... mucizevi doğurganlık çayı da işe yaramayacaktı. Yeniden her şeyi şansa bırakıyordum. Bir ay daha denemeye karar vermiştim. Belki de iki ay, sonra Graham'a uğraşmaktan vazgeçtiğimi söyleyecektim.

Kitaplığımda duran o ahşap kutuyu açmaya gerçekten hazır olduğumu söylemeden önce iki ay.

Graham kapıdan içeri girdiğinde üzerimde onun tişörtlerinden biriyle mutfak tezgâhının üzerinde oturuyordum. Çıplak bacaklarımı sallıyordum, ayaklarım da yeri işaret ediyordu. Beni hemen fark etmedi ancak ettiği anda tek odağı ben oldum. Bacaklarımı onu bu geceki planlarıma dahil edecek kadar aralayıp, ellerimi bacaklarımın arasına koydum ve tezgâhı kavradım. Kravatını çözdü ve yakasının altından çekip yere atarken bakışları ellerime odaklandı.

Benden daha geç saatlere kadar çalışmasının en sevdiğim yanı da buydu. Her gün kravatını çıkarışını izleyebiliyordum.

Ninova

"Özel bir gün mü?" Üstüme atlamak ister gibi beni incelerken sırıtıyordu. Bana doğru ilerlerken en baştan çıkarıcı gülümsememle ona baktım. Bu akşam tüm o rol yapmaları ardımızda bırakmak istediğimi söyleyen gülümsememle. Sorun yokmuş rolü yapmayı, mutlu olduğumuz rolü yapmayı, eğer seçme şansımız olsa seçeneğimiz hayat tam da bu olurmuş rolü yapmayı.

Yanıma geldiğinde ceketini çıkarmış ve gömleğinin ilk birkaç düğmesini çözmüştü. Ellerini bacaklarımın üzerinde yukarı kaydırdığı anda ayakkabılarını da çıkardı. Kollarımı onun boynuna doladım, o da hazır ve istekli bir şekilde bedenini bana bastırdı. Dudaklarını önce boynuma, sonra çeneme dokundurup en sonunda nazikçe dudaklarıma bastırdı. "Sana nerede sahip olmamı istersin?" Beni kucağına aldı ve bacaklarımı beline dolarken beni sıkıca kavradı.

Kulağına fısıldadım. "Yatak odamız kulağa hoş geliyor."

Hamile kalma ihtimalimden neredeyse vazgeçmiş olsam da belli ki hâlâ en azından her ay beklediğim o zerre kadar umuda tutunuyordum. Bunun beni güçlü mü yoksa acınası mı kıldığını bilmiyordum. Bazen ikisi de olduğumu düşünüyordum.

Graham beni yatağa bıraktı, mutfaktan buraya kadar gelirken kıyafetlerimiz yol üstüne bırakılmış ekmek kırıntıları gibi duruyordu. Bacaklarımın arasına yerleşti ve sonra inleyerek içime girdi. Bense sessizce onu içime aldım.

Graham yatak odası dışında her yönden tutarlıydı. Ancak yatak odasında hiçbir zaman neyle karşılaşacağımı bilmezdim. Bazen benimle sabırla ve kendini ön plana koymadan sevişirdi ancak bazen muhtaç, hızlı ve bencil olurdu. Bazen içimdeyken konuşmayı sever, ona daha da âşık olmama neden olacak kelimeler fısıldardı. Ancak bazen öfkeyle ve yüksek sesle konuşur, kızarmama neden olacak şeyler söylerdi.

Ninova

Onunla birlikte olduğumda hiçbir zaman neyle karşılaşacağımı bilmezdim. Bu eskiden beni heyecanlandırırdı.

Ancak şimdi onun yatak odasında sergilediği pek çok tavırdan sadece birini istiyordum. Muhtaç, hızlı ve bencil olan tarafını. Bana bu şekilde davrandığında kendimi daha az suçlu hissediyordum çünkü son zamanlarda seksten tek istediğim şey sadece sonuçtu.

Ne yazık ki bu gece yatak odasında bencil Graham yoktu. Bu gece ondan olmasını istediğim şeyin tam tersiydi. Sevişmemizin her ânının tadını çıkarıyordu. Boynumun ve bedenimin her bir parçasını tadarken kontrollü hamlelerle içime girip çıkıyordu. Ben de ara sıra dudaklarımı omuzlarına bastırıp saçlarını ellerime dolayarak en az onun kadar sevişmemize dahil olmaya çalışıyordum. Ancak onun işini bitirmesini istemiyormuş gibi davranmak zordu. Ben beklerken boynumda diş izlerini bıraksın diye başımı yana çevirdim.

Sonunda daha hızlı hareket etmeye başladı ve ben de sonlanmasını bekleyerek biraz gerildim ancak beklenmedik bir şekilde içimden çıktı. Bedeniyle aşağı doğru kaydı, onun ne yapacağmı anladığımda sol göğüs ucumu ağzına almıştı. Aşağı doğru inecek, yavaşça her parçamın tadına bakacak, en sonunda dilini bacaklarımın arasına sokup hayatından değerli bir on dakika harcayacaktı ve ben de bu süre içinde bugünün hangi gün olduğu, saatin kaç olduğu, bundan on dört gün sonra hangi gün olacağı, testin sonunda pozitif çıkması durumunda ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım, bir daha negatif çıkması durumunda duşta ne kadar süre ağlayacağım hakkında daha fazla düşünmek zorunda kalacaktım.

Bu gece düşünmek istemiyordum. Sadece onun acele etmesini istiyordum.

Ninova

Dudakları benim dudaklarıma gelene kadar onu omuzlarından yukarı çektim ve kulağına, "Önemli değil. Boşalabilirsin," diye fısıldadım. Onu yeniden içime girmesi için yönlendirmeye çalıştım ancak geri çekildi. Mutfakta olduğumuz andan beri ilk defa onunla göz teması kurdum.

Nazikçe saçlarımı geriye çekti. "Artık havanda değil misin?"

Onun duygularını incitmeden daha en baştan havamda olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Sorun değil. Yumurtlama dönemdeyim."

Onu öpmeye çalıştım ancak dudaklarım dudaklarına uzanamadan üzerimden kalktı.

Söylediğim şeye neden kızmış olduğunu merak ederek tavana baktım. Çok uzun zamandır hamile kalmamı bekliyorduk. Bu rutin bizim için yeni değildi.

Yataktan kalktığını hissettim. Ona baktığımda, arkasını bana dönmüş pantolonunu giymekte olduğunu gördüm.

"Gerçekten havamda olmadığım için bana kızdın mı?" diye sordum doğrulup otururak. "Eğer hatırlamıyorsan bir dakika önce, benim havamda olup olmamamdan bağımsız olarak sevişiyorduk."

Arkasına dönüp bana baktı, kafasını toplamak için bir an duraksadı. Öfkeli bir şekilde bir elini saçlarının arasından geçirdi ve yatağa yaklaştı. Dişlerini sıktığı için çenesinin kasılması öfkelendiğini gösteriyordu ancak konuştuğunda sesi kısık ve sakin çıkmıştı. "Sadece bilimsel açıdan doğru olduğu için sevişmekten bıktım, Quinn. Bir kez olsun sadece orada olmamı *istediğin* için içinde olmak güzel olurdu. Hamile kalman için bir zorunluluk olduğu için değil."

Söylediği kelimeler canımı acıttı. Bir yanım ona karşılık vermek ve onun da canını acıtacak bir şeyler söylemek istiyordu ancak bir yanım da bunları sadece doğru olduğu-

Ninova

na inandığı için söylediğini biliyordu. Kimi zaman ben de kendiliğinden gelişen sevişmelerimizi özlüyordum. Ancak hamile kalmam için yaptığımız tüm o başarısız girişimlerin canımı fazlasıyla yakmaya başladığı bir noktaya gelmiştik. Öyle ki ne kadar az sevişirsek, o kadar az hayal kırıklığına uğradığımı fark etmiştim. Eğer sadece hamile kalabileceğim günlerde sevişirsek, o kadar az sayıda hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Keşke bunu anlayabilseydi. Keşke bazen denemenin benim için başarısız olmaktan daha zor olduğunu anlayabilseydi. Onun hissettikleriyle empati kurmaya çalışıyordum ancak bu zordu çünkü onun benim duygularımı anladığından emin değildim. Bunu nasıl yapabilirdi ki? Her seferinde başarısız olan o değildi.

Kendime daha sonra üzülebilirdim. Ancak şu anda onun yatakta olmasına ihtiyacım vardı. İçimde olmasına. Çünkü doğru olan buydu. Kocamla seks yapmak kesinlikle hamile kalmam için bir zorunluluktu. Ve bugün bu ay içindeki en iyi şansımızdı.

Yorganı üzerimden atıp bedenimi yatağa serdim. Bir elimi karnımın üzerine koydum ve dikkatini oraya çektim. "Özür dilerim," dedim parmaklarımı yukarı doğru çıkararak. "Yatağa geri gel, Graham."

Dişlerini sıkmıştı ancak bakışlarıyla elimi takip ediyordu. Bir yanı hızla odadan çıkmak isterken diğer yanı amansızca beni elde etmek istediği için kendince yaşadığı o mücadeleyi izliyordum. Henüz onu istediğime ikna olmamıştı, bu nedenle yüzüstü uzandım. Graham'ın vücudum hakkında sevdiği şey bir şey varsa o da beni arkadan görmekti. "İçimde olmanı istiyorum, Graham. Tek istediğim bu. Yemin ederim." *Yalan söyledim.*

İnlediğinde rahatladım.

Ninova

"Lanet olsun, Quinn." Derken yeniden yataktaydı, elleri bacaklarımda, dudakları kalçamın üzerindeydi. Bir elini altıma uzatıp karnıma yasladı ve beni arkadan kolaylıkla içime girebileceği şekilde kaldırdı. İnandırıcı bir şekilde inledim ve elimle çarşafı kavradım.

Graham kalçalarımı kavradı, dizlerinin üzerinde kalktı ve beni tamamen içime girene kadar kendisine doğru çekti.

Artık sabırlı Graham yoktu. Hissettiği karışık duygular onu ele geçirmişti, sabırsızlıkla ve öfkeyle içime girip çıkıyordu. Boşalmaya odaklanmıştı, bana hiç dikkat etmiyordu ve ben de tam olarak böyle olmasını istiyordum.

İnleyerek hamlelerine cevap verdim fakat geri kalan kısmımın bu anla bağlantısı olmadığını fark etmemesini umuyordum. Bir süre sonra, ikimizde dizlerimizin üzerindeyken benim kendimi yüzüstü yatağa bırakmamla birlikte o da tüm ağırlığıyla üzerime yığıldı. Çarşafı kavramış olan ellerimi tuttu ve inlediğinde rahatladım. Beni umutla doldurmasını bekledim.

Ancak bunu yapmadı.

Bunun yerine içimden çıktı ve kendini sırtımın üzerine bastırdı. Ardından enseme doğru son bir kez inledi. Sıcak ve ıslak sıvının kalçamdan yatağa doğru akarken bedenimin üzerinden süzüldüğünü hissettim.

O az önce...

Öyle yapmıştı.

Onun içime boşalmadığını fark ettiğimde yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. Altından çekilmek istiyordum ancak çok ağırdı, bedeni hâlâ gergindi ve hareket edemiyordum.

Rahatlamaya başladığını hissettiğim an yataktan kalkmaya çalıştım. Yan döndü. Ben de dönerek ondan uzaklaşırken altımdaki çarşafı kendimi temizlemek için kullandım. Yanaklarımdan akan gözyaşlarını öfkeyle sildim. Hisset-

Ninova

tiğim öfkeyi ve utancı gizlemeye çalışırken Graham öylece beni izliyordu.

Graham benim kocamdı ancak bu gece amacım için kullandığım bir araçtı. Ve onu aksine ikna etmeye çalışsam da bu gece ondan istediğim tek şeyi bana vermeyerek az önce bunu kendisine kanıtlamıştı.

Gözyaşlarımın akmasına engel olamasam da yine de denedim. Ben yorganı gözlerime çekerken Graham yataktan kalktı ve pantolonunu aldı. Sessiz gözyaşlarım hıçkırıklara döndü ve omuzlarım sarsılmaya başladı. Onun önünde ağlamak bana göre değildi. Bunu normalde uzun duşlara saklardım.

Graham yataktan yastığını aldı, bir parçası beni teselli etmek ister gibi görünürken diğer yanı bana bağırmak ister gibi görünüyordu. Öfkeli kısmı baskın çıktı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Graham," diye fısıldadım.

Sesim onu durdurdu ve bana doğru döndü. O kadar kalbi kırık görünüyordu ki ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bebek sahibi olmayı onu istediğimden daha çok istediğim için üzgün olduğumu söylemeyi istiyordum ama bunun bir faydası olmayacaktı çünkü yalandı. Üzgün değildim. Son birkaç yıl içinde seksin benim için ne hâle geldiğini anlamadığı için ona kızgındım. Benden onu istemeye devam etmemi istiyordu ancak seks ve sevişmek bana hamile kalmam için milyonda bir de olsa umut verdiği sürece bunu yapamazdım. Ve beni umutlandıran her seks, daha sonra tüm umutların yerini yıkımın aldığı o anla sonuçlanıyordu.

Yıllar içinde tüm bu rutin ve beraberinde getirdiği duygular birlikte hareket etmeye başlamıştı. Seksi umuttan, umudu da yıkımdan ayıramıyordum. Seks umut, umut da yıkım hâline gelmişti.

Ninova

SeksUmutYıkım. Yıkım. Yıkım.

Şimdi *hepsinin* yıkıcı olduğunu hissediyordum.

Graham bunu asla anlamayacaktı. İstemediğimin *kendisi* olmadığını asla anlamayacaktı. İstemediğim şey bu yıkımdı.

Graham bir şey söylememi bekleyerek beni izliyordu. Ancak söylemedim. Söyleyemezdim.

Başını hafifçe sallayıp arkasını döndü. Sırtındaki kasların gerilmesini, ellerini yumruk yapıp açmasını izledim. Bunu duymasam da derin bir iç geçirdiğini görebiliyordum. Kolayca yatak odasının kapısını açtı ve sonra tüm gücüyle çarparak kapattı.

Diğer taraftan yüksek bir pat sesi geldi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve pat sesi bir daha geldiğinde tüm bedenim kasıldı. Sonra bir daha.

Diğer taraftan onun kapıyı beş kere yumruklamasını dinledim. Acısını ve reddedilişini ahşabın üzerinde serbest bırakmasını dinledim çünkü bunları serbest bırakabileceği başka bir yer yoktu. Ve her şey yeniden sessizliğe büründüğünde... paramparça oldum.

Ninova

Yedinci Bölüm

O Zaman

Ethan'ı unutmak zor olmuştu. Pekâlâ, aslında *Ethan*'ı değil de ilişkiyi kaybetmek daha zor olmuştu. Kendinizi çok uzun zamandır bir başkasıyla bağdaştırdığınızda yeniden kendiniz olmak kolay değildi. En sonunda onu dairemden tamamen silip atmam birkaç ayımı aldı. Gelinlikten, fotoğraflardan, yıllar içinde bana vermiş olduğu hediyelerden, bana onu hatırlatan kıyafetlerden kurtuldum. Hatta yeni bir yatak bile aldım ama bu muhtemelen Ethan'ı hatırlatmasından çok yeni bir yatak istememle alakalıydı.

Artık üzerinden altı ay geçmişti ve adı Jason olan şu çocukla ikinci randevuya çıkmamın tek sebebi ilk randevumuzun tamamen felaket olmamasıydı. Ve Ava'nın beni buna ikna etmesiydi.

Her ne kadar annem Ethan'ı seviyor ve hâlâ onu affetmemi istiyor olsa da Jason'ı daha da çok seveceğini düşünüyordum. Bu olumlu bir şey olmalıydı ancak değildi. Annemle zevklerimiz çok farklıydı. Jason'ın bana olduğundan daha çekici gelmesi için annemin nefret edeceği bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyordum.

Şimdiden bana geçen cuma sorduğu sorulardan birkaçını tekrarlamıştı. Bana kaç yaşında olduğumu sorunca ben de

Ninova

geçen cuma olduğumla aynı yaşta, yirmi beş yaşında olduğumu söyledim. Doğum günümün ne zaman olduğunu sordu, ben de ona hâlâ 26 Temmuz olduğunu söyledim.

Kötü davranmaya çalışmıyordum ancak geçen hafta söylediğim tek bir şeyi bile dikkate almadığı bu kadar açıkken bunu yapmak zordu.

"Yani Aslan burcusun, öyle mi?"

Başımla onayladım.

"Ben Akrep burcuyum."

Bundan ne anlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman astrolojiyle ilgilenmemiştim. Ayrıca dikkatimi Jason'a vermem zordu çünkü onun arkasında çok daha ilgi çekici bir şey vardı. İki masa arkamızda, sırıtarak bana bakan kişi Graham'dı. Onu tanır tanımaz hemen bakışlarımı indirip tabağıma bakmıştım.

Jason, Aslan ve Akrep burçlarının uyumluluğuyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Ben de içimdeki kaosu görmediğini umarak gözlerine baktım. Ancak dikkatim bir anda dağıldı çünkü Graham ayağa kalkmıştı. Kendime engel olamayıp Jason'ın omzunun üzerinden baktım ve onun masadan izin isteyerek ayrılmasını izledim. Yeniden gözlerime baktı ve bizim olduğum yöne doğru ilerledi.

Graham'ı gördüğümde, Jason'ın yanında hiç olmadığım kadar heyecanlandığımı hissettim ve bu düşünceyle elimdeki peçeteyi sıktım. Oturduğumuz yere gelmeden hemen önce gözlerine baktım. Ancak ben ona bakar bakmaz bakışlarını çevirdi ve başını yürüdüğü yöne doğru bir kere salladı. Masamızın yanından geçerken eli belli belirsiz dirseğime dokundu. Bir saniyeliğine parmağı tenimi okşadı. Hızla nefesimi içime çektim.

"Kaç kardeşin var?"

Peçetemi masaya bıraktım. "Hâlâ bir tane." Sandalyemi geriye doğru ittim. "Hemen döneceğim. Lavaboya gitmem gerek."

Ninova

Ben sandalyemi yerine iterken Jason geçmem için bana yer verdi. Ona gülümsedim ve lavabolara doğru döndüm. Graham'a doğru.

Neden bu kadar heyecanlıydım?

Lavabolar restoranın arka tarafındaydı. Koridora çıkabilmek için duvarın köşesinden dönmeniz gerekiyordu. Graham çoktan ilerlemişti, dolayısıyla köşeyi dönmeden önce duraksadım. Elimi göğsümün üzerine koyup içimde kopan fırtınanın sakinleşmesini umdum. Sonra hızla bir nefes alıp yürüyerek koridora çıktım.

Graham duvara yaslanmış duruyordu, eli takım elbisesinin cebindeydi. Onu görmek beni hem heyecanlandırmış hem de rahatlatmıştı ama aynı zamanda gergindim de çünkü onu hiç aramadığım için kendimi kötü hissediyordum.

Graham, kendine has o yarı mahcup gülüşüyle bana gülümsedi. "Merhaba Quinn." Gülümsemesiyle birlikte kaşları da hafifçe çatıktı ve bunu gördüğüme nedense memnun olmuştum. Sürekli kendi kendiyle mücadele ediyormuş gibi görünmesi hoşuma gidiyordu.

"Selam." Beceriksiz bir şekilde birkaç adım ötesinde durdum.

"Graham," dedi kendini işaret ederek. "Eğer unuttuysan."

Başımı iki yana salladım. "Unutmadım. Hayatımın en kötü gününün detaylarını unutmak biraz zor."

Bu yorumum onu gülümsetti. Duvardan uzaklaştı ve bana doğru bir adım attı. "Hiç aramadın."

Bunun hakkında pek düşünmemişim gibi omuz silktim. Oysaki her gün numarasına bakıyordum. Hâlâ duvara astığı yerde duruyordu. "Yara bandı olacak kişiden sonra aramamı söylemiştin. Yara bandı olacak kişiye daha yeni zaman ayırabiliyorum."

"Bu akşam birlikte geldiğin adam mı?"

Ninova

Başımla onayladım. Bana doğru bir adım daha atıp aramızda sadece iki adımlık yer bıraktı. Ancak beni boğuyormuş gibi hissediyordum.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Sen yara bandı kızla mı birliktesin?"

"Yara bandı kız ondan iki kız önceydi."

Bu cevaptan nefret etmiştim. Bu konuşmayı sonlandıracak kadar hem de. "Pekâlâ... tebrikler. Güzel kızmış."

Sanki içimde tuttuğum her şeyi okumaya çalışırmışçasına gözlerini kıstı. Kadınlar tuvaletine doğru bir adım attım ve elimi kapının üzerine koydum. "Seni gördüğüme sevindim, Graham."

Gözleri hâlâ kısıktı ve başını hafifçe yana eğdi. Başka ne söyleyebileceğimden emin değildim. Tuvalete girip kapıyı ardımdan kapattım. Derin bir şekilde iç geçirdim. Çok gerilmiştim.

Neden bu kadar gerilmiştim?

Lavaboya doğru yürüdüm ve suyu açtım. Ellerim titriyordu, lavantalı sabunun sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmasını umarak ılık suyla ellerimi yıkadım. Ellerimi kuruladım ve kendimi Graham'dan etkilenmediğime ikna etmeye çalışarak aynada ellerime baktım. Ancak etkilenmiştim. Ellerim hâlâ titriyordu.

Altı ay boyunca onu aramak istemiş ancak altı ay boyunca kendimi bundan vazgeçirmiştim. Şimdi onun hayatına devam ettiğini ve başka biriyle birlikte olduğunu öğrendiğim için de şansımı heba ettiğimi anlamıştım. Bir şans istediğimden değil. Hâlâ onun bana olanları hatırlatacağına inanıyordum. Eğer biriyle yeni bir şeye başlamaya karar verirsem, bunun yeni bir şey olmasını istiyordum. Hayatımın en kötü günüyle hiçbir ilgisi olmayan biriyle.

Belki de Jason gibi biriyle?

Ninova

"Jason," diye fısıldadım. *Onun yanına geri dönmem gerekiyordu.*

Kapıyı açtığımda Graham'ın aynı noktada durduğunu gördüm. Başını yana eğmiş hâlâ bana bakıyordu. Aniden durdum ve kapı sallanarak sırtıma kapandığında öne doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

Koridorun sonuna baktıktan sonra yeniden Graham'a baktım. "Konuşmamız bitmemiş miydi?"

Bana doğru bir adım atarken yavaşça bir nefes aldı. Bu sefer sadece bir adım önümde durup her iki elini de ceplerine soktu. "Nasılsın?" Sesi sanki zor konuşuyormuş gibi kısık çıkıyordu. Gözlerimin içine manalı bir şekilde bakması da ayrılıktan sonra yaşadığım her şeyi sorduğunu açıkça belli ediyordu. Düğünün iptal edilmesinden sonra.

Sorusundaki samimiyet tınısı hoşuma gitmişti. Altı ay önce bana verdiği rahatlığın aymsını hissediyordum. "İyiyim," dedim hafifçe başımı sallayarak. "Güven sorunum devam ediyor ama onun dışında şikâyet edeceğim bir şey yok."

Rahatlamış görünüyordu. "Güzel."

"Sen nasılsın?"

Bir anlığına bana baktı ancak gözlerinde görmeyi umduğum şeyi göremedim. Sadece pişmanlık vardı. Hüzün. Belki de hâlâ Sasha'yı kaybetmenin üstesinden gelememişti. Omuz silkti ancak kelimelerle cevap vermedi.

Ona acıdığımı belli etmemeye çalıştım ama sanırım anlamıştı. "Belki bu kız Sasha'dan daha iyi olur. Ve sonunda onu unutabilirsin."

Graham hafifçe güldü. "Sasha'yı unuttum," dedi inandırıcı bir şekilde. "Seninle tanıştığım anda Sasha'yı unuttuğumdan oldukça eminim."

Söylediklerini hazmetmem için fırsat vermeden bir daha konuştu. "Görüştüğümüz kişilerin yanına geri dönsek iyi olur, Quinn." Arkasını döndü ve koridorda ilerledi.

Ninova

Hâlâ az önce söylediği cümleyi sindirmeye çalışıyordum. "*Seninle tanıştığım anda Sasha'yı unuttuğumdan oldukça eminim.*"

Bunu söylediğine inanamıyordum. Bana böyle bir şey söyledikten sonra öylece yürüyüp gidemezdi. Onun ardından gitsem de masasına doğru giden yolu yarılamıştı bile. Jason'ın gözlerine baktım, o da beni görünce ayağa kalkıp gülümsedi. Kendimi toparlamaya çalıştım ancak Graham'ın kızın karşısına oturmadan önce eğilip başının yan tarafına hızlı bir öpücük kondurması işimi iyice zorlaştırıyordu.

Beni kıskandırmaya mı çalışıyordu? Eğer bunu yapmaya çalışıyorsa işe yaramıyordu. Sinir bozan erkeklere ayıracak vaktim yoktu. Jason gibi sıkıcı erkeklere bile zar zor vakit ayırıyordum.

Jason, sandalyemi çekmek için masanın diğer tarafına doğru geldi. Yerime oturmadan önce, Graham yeniden gözlerime baktı. Onun yapmacık bir şekilde gülümsediğine yemin edebilirdim. Neden onun seviyesine inmeye tenezzül ettiğimi bilmiyordum ama uzandım ve Jason'ın dudaklarını hafifçe öptüm.

Sonra oturdum.

Jason masada kendi oturduğu yere doğru giderken Graham'ı net bir şekilde görebiliyordum. Artık sırıtmıyordu.

Ancak ben sırıtıyordum.

"Hadi buradan gidelim," dedim.

Ninova

Sekizinci Bölüm

Şimdi

Ava, Connecticut'ta yaşarken neredeyse her gün telefonda konuşuyorduk ve şimdi dünyanın öbür ucunda olduğu için daha da çok konuşuyorduk. Aradaki saat farkına rağmen günde iki kere.

"Sana bir şey söylemem gerek."

Sesi endişeli geliyordu. Dış kapıyı kapattım ve eşyalarımı mutfak tezgâhının üzerine taşıdım. "Sen iyi misin?" El çantamı bıraktım, telefonu omzumla kulağım arasından çekip elime aldım.

"Evet," dedi. "İyiyim. Öyle bir şey değil."

"Tamam, o zaman ne? Beni korkutuyorsun, yani belli ki kötü bir haber var."

"Değil. Aslında... bu iyi bir haber."

Kendimi salondaki kanepenin üzerine bıraktım. Eğer iyi bir haber verecekse neden sesi bu kadar mutsuz geliyordu?

Ve sonra her şey yerine oturdu. Bunu söylemesine gerek bile yoktu. "Hamile misin?" Bir duraksama oldu. Telefonun diğer ucu o kadar sessizdi ki bağlantının kopup kopmadığını görmek için telefonuma baktım. "Ava?"

"Hamileyim," diye onayladı.

Artık sessiz olan *bendim*. Elimi göğsümün üzerine koyarak gümbürdeyen kalbimi hissettim. Ölüm kalım meselesi

Ninova

olmadığına göre kendime engel olamayıp sesinin neden bu kadar mutsuz çıktığını merak ettim. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi. "Tabii ki bu beklenmedik bir şey. Özellikle de buraya taşındıktan çok kısa bir süre sonra öğrenmek. Ancak bu haberi sindirmek için kendimize birkaç gün verdik. Artık heyecanlıyız."

Gözlerim yaşlarla doldu ama neden ağlamak istediğimden emin değildim. Bu, iyi bir şeydi. O heyecanlıydı. "Ava," diye fısıldadım. "Bu... vay be."

"Biliyorum. Teyze olacaksın. Demek istediğim Graham'ın ablasından dolayı zaten hâlâ olduğunu biliyorum ama benim sayemde teyze olacağını hiç düşünmemiştim."

Kendimi gülümsemeye zorladım ancak bunun yeterli olmadığını hissedince zorla kahkaha attım. "Annen büyükanne olacak."

"En çılgın kısmı da bu," dedi. "Bu haberi nasıl karşılayacağını bilemedi. Ya martinilerin içinde boğuluyordur ya da bebek kıyafeti için alışverişe çıkmıştır."

Annemin benden önce öğrenmesinden dolayı anlık olarak içimde beliren kıskançlığı bastırdım. "Ona... ona şimdiden söyledin mi?"

Ava pişmanlıkla iç geçirdi. "Aslında dün. İlk sana söyleyecektim ama... annemin tavsiyesini almak istedim. Sana nasıl söyleyeceğim hakkında."

Kanepeye yaslandım. Bana söylemeye korkmuş muydu? Benim dengesiz olduğumu mu düşünüyordu? "Seni kıskanacağımı mı düşündün?"

"Hayır," dedi hemen. "Bilmiyorum, Quinn. Belki üzülürdün? Hayal kırıklığına uğrardın?"

Bir gözyaşı daha süzüldü ancak bu seferki sevinç gözyaşı değildi. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun." Beni göremiyor olmasına rağmen sakinleşmek için ayağa kalktım. "Kapatmak zorundayım. Tebrikler."

"Quinn."

Ninova

Konuşmayı sonlandırdım ve telefonuma baktım. Nasıl olur da kendi ablam onun için mutlu olmayacağımı düşünebilirdi? O benim en yakın arkadaşımdı. İkisi adına mutluydum. Çocuk sahibi olabildiği için ona asla içerlemeyecektim. İçerlediğim tek şey, onun bu kadar kolayca *kazayla* hamile kalabilmesiydi.

Ah, Tanrım. Berbat bir insandım.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da gerçekten içerlemiştim. *Ve* telefonu yüzüne kapatmıştım. Bu onun hayatının en güzel anlarından biri olmalıydı ancak beni tam anlamıyla heyecanlanamayacak kadar da çok seviyordu. Bense buna izin vermeyecek kadar bencil davranıyordum.

Hemen onu geri aradım.

"Üzgünüm," deyiverdim telefona cevap verir vermez.

"Sorun değil."

"Hayır, sorun. Haklısın. Graham'la yaşadıklarımızdan dolayı hassas olmaya çalışmana minnettarım ama gerçekten, Ava. Sen ve Reid adına çok sevindim. Ve teyze olacağım için de heyecanlıyım."

"Teşekkür ederim, Quinn," derken sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum.

"Ama bir şey var."

"Ne?"

"İlk önce *annene* söyledin, öyle mi? Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Ava kahkaha attı. "Ona söyler söylemez bundan pişman oldum. Gerçekten de, '*Ama çocuğu Avrupa'da mı yetiştireceksin? Bir aksanı olacak!*' dedi."

"Ah, Tanrı yardımcımız olsun."

İkimiz de kahkaha attık.

"Bir *insana* isim vermek zorundayım, Quinn. Umarım bana yardımcı olursun çünkü Reid ile kesinlikle bir isim üzerinde uzlaşamıyoruz."

Ninova

Biraz daha sohbet ettik. Ona tipik soruları sordum. Nasıl öğrendiğini. *Rutin doktor muayenesi sırasında.* Doğumun ne zaman olacağını. *Nisan.* Kız mı erkek mi olacağını. *Sürpriz olmasını istiyorlardı.*

Konuşmamız sonlandığında Ava, "Telefonu kapatmadan önce..." dedi. Duraksadı. "En son başvurduğunuz evlatlık kurumundan haber aldınız mı?"

Mutfağa doğru yürümek için ayağa kalktım. Aniden susamıştım. "Aldım," dedim ona. Buzdolabından bir şişe su aldım, kapağını açtım ve ağzıma götürdüm.

"Bu kulağa pek iyi gelmiyor."

"Yapacak bir şey yok," dedim. "Graham'ın geçmişini değiştiremem, o da benim şu ânımı değiştiremez. Bunun üzerine düşünmenin bir anlamı yok."

Ava hattın diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. "Peki ya özel evlat edinme kurumları yoluyla bir bebek bulabilirseniz?"

"Hangi parayla?"

"Annenden para iste."

"Bu bir çanta değil, Ava. Annemin bana bir insan satın almasına izin vermeyeceğim. Sonsuza kadar ona borçlu kalırım." Graham oturma odasına girerken kapıya baktım. "Kapatmam gerek. Seni seviyorum. Tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedi Ava. "Ben de seni seviyorum."

Graham yanağımı öperken konuşmayı sonlandırdım. "Ava mı?" Elimdeki suya uzandı ve bir yudum aldı.

Başımla onayladım. "Evet. Hamile."

Suyu içerken neredeyse boğuluyordu. Eliyle ağzını sildi ve hafifçe güldü. "Ciddi misin? Onların çocuk istemediklerini sanıyordum."

Omuz silktim. "Görünüşe göre yanılıyorlarmış."

Graham gülümsedi, onlar için gerçekten de mutlu olduğunu görmek çok hoşuma gitmişti. Nefret ettiğim şeyse

Ninova

gülümsemesinin solup gözlerinin endişeyle dolmasıydı. Bir şey söylemedi ancak söylemesine gerek yoktu. Endişesini görebiliyordum. Bana bu konuda ne hissettiğimi sormasını istemiyordum, bu nedenle daha da fazla gülümsedim ve onu mükemmel derecede iyi olduğuma ikna etmeye çalıştım.

Çünkü öyleydim. Ya da olacaktım. Her şeyi sindirdiğimde.

Graham *carbonara* soslu spagetti yaptı. Bu akşam yemek yapmak konusunda ısrar etmişti. Genellikle yemek yapmasından hoşlanırdım ama içimden bir ses, bu akşamki ısrarının tek sebebinin benim altı yıldır uğraşıp hamile kalamama rağmen ablamın kazara hamile kalmış olmasına olumsuz bir tepki vereceğimden korkması olduğunu söylüyordu.

"Evlatlık kurumundan bir haber var mı?"

Bakışlarımı yemek tabağımdan kaldırıp Graham'ın dudaklarına baktım. Az önce bu soruyu söyleyen dudaklarına. Çatalımı kavradım ve yeniden tabağıma baktım. Bir ay boyunca kısırlıkla ilgili sorunlarımızdan bahsetmemiştik. Ya da onun misafir odasında uyuduğu gecenin ardından ikimizin de sevişme girişiminde bulunmadığımız gerçeğinden. *Bir ay daha* deneyeceğimizi umuyordum.

Başımla onayladım. "Evet. Geçen hafta aradılar."

Bakışlarını gözlerimden kaçırıp çatalını tabağında amaçsızca hareket ettirirken âdemelmasının inip kalktığını gördüm. "Bana neden söylemedin?"

"Şimdi söylüyorum."

"Sadece sorduğum için."

Ona başka bir cevap vermedim. Haklıydı. Geçen hafta beni aradıklarında ona söylemeliydim ancak bu, canımı acıtıyordu. Canımı acıtan şeyler hakkında konuşmaktan da hoşlanmıyordum. Ve son zamanlarda her şey canımı acıtıyordu. Artık nadiren konuşmamın sebebi de buydu.

Ninova

Ne var ki ona söylemememin bir başka nedeni de geçmişindeki o olay nedeniyle hâlâ suçluluk hissettiğini biliyor olmamdı. Evlatlık kurumundan üçüncü kez ret almamızın nedeni bu olaydı.

"Üzgünüm," dedi.

Özrü göğsümü sızlattı çünkü az önceki iğneleyici konuşmamızdan dolayı özür dilemediğini biliyordum. Özür diliyordu çünkü geçmişteki mahkûmiyetinden dolayı reddedildiğimizi biliyordu.

Daha on dokuz yaşındayken gerçekleşmişti bu olay. Bunun hakkında pek konuşmazdı. Neredeyse hiç bahsetmezdi bile. Kaza onun suçu değildi ancak kanında alkol çıktığı için bunun bir önemi olmamıştı. Bu suçlama hâlâ sicilinde görünüyordu ve sabıkası *olmayan* çiftler bizden önce onaylandığı sürece bize asla sıra gelmeyecekti.

Ancak bu yıllar önce olmuştu. Değiştirebileceği bir şey değildi ve henüz genç bir delikanlıyken olanlar yüzünden fazlasıyla cezalandırılmıştı. İhtiyacı olan son şey kendi karısının da onu suçlamasıydı.

"Özür dileme, Graham. Evlatlık talebimizin reddedilmesi için özür dilersen ben de hamile kalamadığım için özür dilemek zorunda kalırım. Yapacak bir şey yok."

Bir anlığına gözlerime baktı ve gözlerinin minnettarlıkla parladığını gördüm.

Parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Yaşadığımız evlat edinme sorunu, doğrudan benim verdiğim yanlış bir kararın sonucu. Sense hamile kalıp kalamayacağın gerçeğini değiştiremezsin. Arada fark var."

Graham ile ben evlilik konusunda mükemmel bir örnek olmayabilirdik ancak söz konusu suçun ne zaman ve nereye atfedilmesi konusunda mükemmel bir örnektik. Hamile kalamadığım için asla kendimi suçlu hissetmeme izin ver-

Ninova

miyordu ve ben de zaten büyük bir suçluluk duyduğu bir seçimden dolayı hâlâ kendini suçlamasını istemiyordum.

"Olabilir ama çok da büyük bir fark değil. Kapatalım bu konuyu." Bu konuşmadan sıkılmıştım. Defalarca aynı şeyi konuşmamız hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Konuyu değiştirmemizin bir yolunu ararken ağzıma bir lokma daha attım ancak o konuşmaya devam etti.

"Peki ya..." Öne doğru eğilmiş, tabağını masanın ortasına doğru itiyordu. "Ya evlat edinmek için kendi başına başvurursan? Beni denklemin dışında bırakırsan?"

Bu sorunun içinde sakladıklarını düşünerek ona baktım. "Yapamam. Biz yasal olarak evliyiz." Tepki vermedi. Bu da onun ne kastettiğinin tam olarak bilincinde olduğu anlamına geliyordu. Arkama yaslandım ve dikkatlice onu inceledim. "Kendi başıma başvurabilmem için boşanmamızı mı istiyorsun?"

Graham masada uzandı ve elini elimin üzerine koydu. "Bir anlamı olmayacak, Quinn. Hâlâ birlikte olacağız. Ama bu, şansımızı artırabilir eğer sadece... biliyorsun... ben yokmuşum gibi davranırsak. O zaman sicilimdeki bu kara leke şansımızı etkileyemez."

Bir an için bu fikri değerlendirdim ancak bu da en az benim hamile kalmak için hâlâ uğraştığım gerçeği kadar mantık dışıydı. Kim daha fazla geliri ve imkânı olan evli bir çift yerine boşanmış, bekâr bir kadının evlat edinmesini onaylardı? Böyle kurumlar tarafından onaylanmak kolay bir süreç değildi, bu nedenle gerçekten seçilmek ve biyolojik anneyle evlat edinme sürecini yaşamaksa daha da zordu. Masraflardan bahsetmeme gerek bile yoktu. Graham benden iki kat fazla para kazanıyordu ve ben bir şekilde onaylansam bile yine de bunu karşılayamayabilirdik.

"Paramız yok." Bunun konuyu kapatmasını bekliyordum ama yüz ifadesinden başka bir önerisinin daha olduğu

Ninova

belliydi. Aklından geçen her neyse bunu rahatlıkla söyleyemediğine göre annemle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Hemen olumsuz anlamda başımı salladım ve tabağımı elime alıp ayağa kalktım. "Ondan istemeyeceğiz. Evlat edinme hakkında onunla en son konuştuğumda, Tanrı'nın bana hazır olduğumda bir çocuk vereceğini söyledi. Ve Ava'ya da daha önce söylediğim gibi, ihtiyacımız olan en son şey onun kendisini ailemizin bir parçasının sahibi gibi hissetmesi." Elimdeki tabakla lavabonun yanına gittim. Graham sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Sadece bir fikirdi," dedi mutfakta beni takip ederken. "İşyerinde bir adam var, kız kardeşinin hamile kalmak için yedi yıl uğraştığını söyledi. Üç ay önce de bebek beklediğini öğrenmiş. Ocak ayında doğacakmış."

Evet, Graham. Buna mucize deniyor. Çünkü gerçekleşme ihtimali hemen hemen imkânsız.

Suyu açtım ve tabağımı yıkadım. "İşteki insanlara bundan bahsediyor musun?"

Graham yanıma gelip tabağını lavabonun içine bıraktı. "Bazen," dedi sessizce. "İnsanlar neden çocuğumuz olmadığını soruyorlar."

Göğsüme çöken baskıyı hissedebiliyordum. Bu konuşmayı sonlandırmam gerekiyordu. Graham'm da sonlandırmasını istiyordum ancak o tezgâha yaslandı ve başını eğdi. "Hey."

Dinlediğimi göstermek için yan yan ona baktım ancak sonra dikkatimi yeniden bulaşıklara verdim.

"Artık bu konuda zar zor konuşuyoruz, Quinn. Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilmiyorum."

"İkisi de değil. Sadece bu konuda konuşmaktan bıktım. Evliliğimiz tamamen bundan ibaret hâle geldi."

"Yani artık bunu kabul mü ettin?"

Ninova

"Neyi kabul ettim?" Hâlâ ona bakmıyordum.

"Hiçbir zaman ebeveyn olamayacağımızı."

Tuttuğum tabak elimden düştü. Yüksek bir patırtıyla lavaboya indi.

Ancak tabak benim gibi parçalara ayrılmadı.

Neden sürekli böyle olduğunu bile bilmiyordum. Ellerimle lavaboyu kavradım, başımı aşağı eğdim ve gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı. *Lanet olsun.* Bazen gerçekten kendime katlanamıyordum.

Graham beni teselli etmeye gelmeden önce birkaç saniye bekledi. Ancak kollarını bana dolamadı. Sanırım şu anda ağlamak istemediğimi anlayabiliyordu ve bu gibi durumlarda sarılmanın yardımcı olmadığını da biliyordu. Onun karşısında tek başıma ağladığım kadar çok ağlamıyordum ama bunu yalnız yapmayı tercih ettiğimi bilecek kadar onun karşısında da ağlamıştım. Elleriyle saçlarımı okşadı ve başımın arkasını öptü. Sonra koluma dokunup beni lavabodan uzaklaştırdı. Tabağı aldı ve bulaşıkları yıkamayı bitirdi. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Bu konuşma hiç olmamış gibi davranabileyim diye gücümü toplamak için uzaklaştım. Ve o da en iyi yaptığı şeyi yaptı. Beni kederimle baş başa bıraktı çünkü onun beni teselli etmesini fazlasıyla zor hâle getirmiştim.

Rollerimizi oynamak konusunda gerçekten başarılı olmaya başlamıştık.

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

O Zaman

Yatağımdaydım. Jason'la öpüşüyordum.

Ve bunun için Graham'ı suçluyordum.

Eğer Graham'ı görmemiş olsaydım, Jason'ı asla daireme davet etmezdim. Ama nedense onu orada görmek... içimin *duygularla* dolmasına neden olmuştu. Ve sonra kız arkadaşını öptüğüne şahit olmak, içimi kıskançlıkla doldurmuştu. Ardından onların yanlarından geçerken kızın elini tutmasını izlemek içimi pişmanlıkla doldurmuştu.

Neden onu hiç aramamıştım?

Onu aramalıydım.

"Quinn," dedi Jason. Biraz önce boynumu öpse de şimdi öpmüyordu. Bana bakıyordu, yüzünde şu anda uğraşmak istemediğim pek çok ifade vardı. "Prezervatifin var mı?"

Ona yalan söyleyerek olmadığını söyledim. "Üzgünüm. Bu akşam seninle eve gelmeyi planlamamıştım."

"Sorun değil," dedi yeniden dudaklarını boynuma götürerek. "Bir dahaki sefer hazırlıklı gelirim."

Kendimi kötü hissediyordum. Jason'la bir daha asla seks yapmayacağımdan neredeyse emindim. Bu geceden sonra onun daireme geri gelmeyeceğinden emindim. Birazdan ondan gitmesini isteyeceğim hakkında *daha da* emindim.

Ninova

Akşam yemeğinden önce bu kadar emin değildim. Ancak Graham'la karşılaştıktan sonra, bir başkasının yanında nasıl hissetmem gerektiğini fark etmiştim. Ve Jason'la birlikteyken hissettiğim şey, Graham'ın yanında hissettiklerimin yanında oldukça soluk kalıyordu.

Jason boynuma doğru duyamadığım bir şey fısıldadı. Parmaklarını bluzumun üzerinde yukarı doğru kaydırıp sutyenimin üzerine getirdi.

Tanrı'ya şükürler olsun ki kapı zili çaldı.

Aceleyle kayarak yataktan kalktım. "Muhtemelen annemdir," dedim ona kıyafetlerimi düzelterek. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Jason sırtüstü uzandı ve benim odadan çıkmamı izledi. Daha kapıyı bile açmadan kim olmasını umduğumun farkında olarak hızla kapıya koştum. Ancak yine de kapı deliğinden baktığımda nefesim kesildi.

Graham kapımda durmuş, ayaklarına bakıyordu.

Alnımı kapıya yasladım ve gözlerimi kapadım.

Burada ne işi vardı?

Kapıyı açmadan önce bluzumu ve saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Nihayet yüz yüze geldiğimizde onun varlığının bana hissettirdiklerinden rahatsız oldum. Graham bana dokunmuyordu bile ama ben onu her yerimde hissediyordum. Jason her yerime dokunuyordu ancak onu hiçbir yerde hissetmiyordum.

"Ne..." Az önce ağzımdan çıkan kelime sesten çok nefese benziyordu. Boğazımı temizledim ve yeniden denedim. "Burada ne işin var?"

Graham hafifçe gülümseyerek elini kapı çerçevesine yasladı. Yüzündeki sırıtmanın yanı sıra sakız çiğniyor olması, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. "Planın bu olduğunu sanıyordum."

Ninova

Kafam çok karışmıştı. "Plan mı?"

Kahkahaya benzer bir ses çıkardı, sonra da başını yana eğdi. Eliyle dairemi göstererek, "Ben düşündüm ki..." diye geveledi. Omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Restoranda. Bana öyle bir bakış attın ki... gitmeden hemen önce. Beni evine davet ettiğini düşündüm."

Şu an olması gerektiğinden çok daha yüksek sesle konuşuyordu. Jason'ın yatak odasından çıkmadığından emin olmak için omzumun üzerinden arkama baktım. Sonra kapının diğer tarafına kayarak Graham'ın içeriden daha az görünmesini sağlamaya çalıştım. "Hangi *bakış*?"

Graham hafifçe gözlerini kıstı. "Bana bakış atmadın mı?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Sana bakış atmadım. *'Hey, randevuya çıktığın kızı ek ve bu gece bana gel,'* der gibi nasıl bakılacağını bile bilmiyorum."

Graham'm dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve biraz utanmış bir şekilde başını yere eğdi. Bakışlarını kaldırsa da "O burada mı?" derken başı hâlâ yere doğru eğikti. "Randevuya çıktığın adam?"

Şimdi utanan kişi *bendim*. Başımla onayladım. Graham kapı pervazına yaslanırken derin bir iç geçirdi. "Vay be. Demek yanlış anlamışım."

Bana yeniden baktığında yüzünün sol tarafının kızarmış olduğunu fark ettim. Ona doğru bir adım attım ve elimi uzatıp yanağına dokundum.

Sırıtıp elimi yanağından çekti. Yine de elimi bırakmadı. Bırakmasını istemiyordum.

"Tokat yedim. Sorun değil. Bunu hak etmiştim."

İşte o zaman gördüm. Bir el izi. "Randevuya çıktığın kız mı?"

Tek omzunu kaldırdı. "Sasha ile olanlardan sonra, bundan sonraki ilişkilerimin her adımında tamamen dürüst ola-

Ninova

cağıma yemin ettim. Jess... bu akşam yemeğe çıktığım kız... bunu iyi bir özellik olarak görmedi."

"Ona ne söyledin?"

"Ondan ayrıldım. Ona başka bir kızdan hoşlandığımı söyledim. Onu görmek için dairesine gideceğimi söyledim."

"Bu diğer kız sözde sana bir bakış attığı için mi?"

Gülümsedi. "Öyle baktığını *düşünmüştüm*." Başparmağıyla elimin üstünü okşadı ve sonra elimi bıraktı. "Pekâlâ, Quinn. Belki başka bir zaman."

Graham geriye doğru bir adım attı ve uzaklaşmak için döndüğünde, kendisiyle birlikte tüm duygularımı da alıp götürüyormuş gibi hissettim.

"Graham," dedim koridora doğru bir adım atarak. Arkasına döndü ve söyleyeceğim şeyden pişman olacak mıyım bilmiyordum ama eğer söylemezsem daha fazla pişman olacağımdan emindim. "On beş dakika içinde geri dön. Onu göndereceğim."

Graham yüzünde mükemmel bir teşekkür gülümsemesiyle bana baktı ancak tam gidiyordu ki bakışları benim arkama kaydı. Arkamda duran birine. Arkamı döndüğümde Jason'ın kapı aralığında durduğunu gördüm. Çok sinirlenmiş görünüyordu. Haklıydı da.

Hızla kapıyı açıp koridora çıktı. Graham'ın yanından geçerken omzuyla onu itti. Graham sessizce durmuş, yere bakıyordu.

Kendimi berbat hissettim. Ancak böyle olmasaydı bile sonrasında onu zorla dairemden göndermek zorunda kalacaktım. Nasıl olursa olsun, reddedilmek berbat bir duyguydu.

Merdivenlere açılan kapı sertçe kapandı ve Jason'ın merdivenlerden inen ayak sesleri yok olana kadar ikimiz de konuşmadık. Koridor sessizleştiğinde Graham sonunda başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Hâlâ o on beş dakikaya ihtiyacın var mı?"

Ninova

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Ben daireme girerken Graham da bana doğru yürüdü. Onun için kapıyı açık tuttum, bu sefer buradan bir önceki gibi erken ayrılmayacağından emindim. O da içeri girdikten sonra kapıyı kapattım ve ona döndüm. Başımın hemen yanındaki duvara bakan Graham gülümsüyordu. Bakışlarını takip edip altı ay önce bıraktığı yapışkanlı not kâğıdına baktığını gördüm.

"Hâlâ burada."

Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Sonunda seni arayacaktım. Belki."

Graham yapışkanlı kâğıdı duvardan alarak ikiye katladı ve cebine attı. "Bu geceden sonra buna ihtiyacın olmayacak. Yarın buradan gitmeden önce ezberlemiş olduğundan emin olacağım."

"Burada kalacağın konusunda bu kadar emin misin?"

Graham kendine güvenen bir tavırla bana doğru bir adım attı. Bir elini başımın yanındaki kapıya dayayıp beni duvara yaslanmaya zorladı. Bunu yapana kadar onu böylesine çekici bulduğumun farkında değildim.

Çünkü bana *kendimi* çekici hissettiriyordu. Bana bakışı. Benimle konuşması. Daha önce kimsenin bakışı bana kendimi böyle güzel hissettirmemişti. Âdeta dudaklarını dudaklarımdan uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi. Bakışları dudaklarıma kaydı. Bana o kadar yaklaştı ki çiğnediği sakızın kokusunu alabiliyordum. *Yeşil nane.*

Onun beni öpmesini istiyordum. Onun beni öpmesini, Jason'ın beni öpmeyi bırakmasını istediğimden daha çok istiyordum. Ve bu çok şey ifade ediyordu. Ancak Graham'la aramızda başlamak üzere olan şey her neyse, tam bir şeffaflıkla başlaması gerektiğini hissediyordum. "Jason'ı öptüm. Daha önce. Sen buraya gelmeden."

Ninova

Bu dediğim onu şaşırtmış gibi görünmüyordu. "Bu kadarını tahmin etmiştim."

Ellerimi onun göğsünün üzerine koydum. "Ben sadece... seni de öpmek istiyorum. Ama bu garip geliyor çünkü az önce başka birini öptüm. Önce dişlerimi fırçalamalıyım."

Graham kahkaha attı. *Kahkahasını seviyordum.* Bana doğru eğilip alnını başımın yan tarafına yasladığında dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Etrafından dolanıp hızla banyoya gittim. Dolabı açtım ve sanki zamana karşı yarışıyormuşum gibi diş macunumu ve diş fırçamı aldım. Fırçamın üzerine macunu sıkarken ellerim titriyordu. Suyu açtım ve aceleyle dişlerimi fırçalamaya başladım. Aynaya bakıp Graham'ın arkamdan banyoya girdiğini gördüğümde dilimi fırçalıyordum. Durumun saçmalığına güldüm.

Altı aydır kimseyle öpüşmemiştim. Şimdi başka bir adam sırada beklerken, başka bir adamın mikroplarını fırçalayarak ağzımdan temizleniyordum.

Graham da en az benim kadar bu ânın saçmalığından eğleniyor gibi görünüyordu. Yanımda lavaboya yaslanmış, ağzımdaki diş macununu tükürmemi izliyordu. Diş fırçamı temizledim, bir kenara bıraktım ve elime boş bir bardak aldım. Bardağı suyla doldurdum, bir yudum aldım ve ağzımın mümkün olabildiğince temizlendiğinden emin olana kadar suyu ağzımın içinde dolandırdım. Suyu tükürdüm ve bir yudum daha aldım. Ancak bu sefer ağzımdaki suyu yuttum çünkü Graham bardağı elimden alıp lavabonun yanına bıraktı. Ağzındaki sakızı çıkarıp çöpe attı, sonra diğer elini başımın yanma koydu ve bana henüz hazır olup olmadığımı bile sormadı. Dudaklarını sanki hazırlanmamla geçen son altmış saniye tam bir işkenceymiş gibi arzulu bir şekilde dudaklarıma bastırdı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda altı aydır yavaşça yanan korlar sonunda alev almış gibiydi.

Ninova

Başlangıçta beni yavaşça öpme zahmetine bile girmedi. O esnada dili, sanki pek çok kez orada bulunmuş ve ne yapacağını biliyormuş gibi ağzımın içindeydi. Beni sırtım lavaboya dayanacak şekilde çevirdi ve sonra beni kaldırarak banyo tezgâhının üzerine oturttu. Bacaklarımın arasına girip her iki eliyle kalçalarımı kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Kollarımı ona dolarken bacaklarımla beline sarıldım. Hayatım boyunca böyle bir öpüşmenin var olduğunu bilmeden yaşamadığıma kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Dudaklarının dudaklarımın üzerindeki hareketleri, ondan önceki her erkeğin bu konudaki becerisini sorgulamama neden oluyordu.

Öpüşmemizdeki harareti azalttığında durmasını istemediğim için onu kendime doğru çekerken buldum. Ancak durdu. Yavaşça. Geriye çekilmeden önce de dudağımın kenarını hafifçe öptü.

"Vay canına," diye fısıldadım. Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. Ne var ki bana benim ona baktığım gibi hayranlıkla bakmıyordu. Yüzünde oldukça belirgin bir hüzün vardı.

Gözlerini kısarak yavaşça başını iki yana salladı. "Beni hiç aramadığına inanamıyorum. Aylardır bu şekilde öpüşüyor olabilirdik."

Söyledikleri beni çok şaşırttı. Öyle ki bir cevap vermeye çalışırken kekeledim. "Ben sadece... Senin etrafında olmanın bana Ethan'ı hatırlatacağını düşündüm. O akşam olan her şeyi."

Anlıyormuş gibi başını salladı. "Bu akşam beni restoranda gördükten sonra Ethan aklına kaç kere geldi?"

"Bir kere," dedim. "Şu anda."

"Güzel. Çünkü ben Ethan değilim." Beni kucağına alıp yatağa taşıdı. Beni yatağa yatırdı, sonra geri çekilip göm-

Ninova

leğini çıkardı. Hiç bu kadar pürüzsüz, sıkı, güzel ve bronz bir tene dokunup dokunmadığımdan emin değildim. Üstü çıplakken âdeta mükemmele yakındı.

"Senin..." Parmağımla göğsünü işaret ederek üzerinde küçük bir daire çizdim. "Vücudunu beğendim. Çok hoş."

Bir dizini yatağa yaslarken kahkaha attı. Yanıma uzandı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama şu anda bu vücuda sahip olamazsın." Başının altındaki yastığı düzeltip rahat bir pozisyona geçti. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Neden?"

"Neden acele edelim ki? Bütün gece burada olacağım."

Kesinlikle dalga geçiyordu. Özellikle de öpüşmemizin ardından. "Pekâlâ, beklerken ne yapmamız gerekiyor? *Konuşacak mıyız?*"

Güldü. "Benimle konuşmak dünyadaki en kötü şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Seksten önce çok fazla konuşursak senin hakkında hoşlanmadığım bir şeyler öğrenebilirim. O zaman da seks o kadar eğlenceli olmaz."

Uzandı ve yüzünde gülümsemeyle saçımın bir tutamını kulağımın arkasma sıkıştırdı. "Ya da... bizim ruh ikizi olduğumuzu fark edebilirsin ve böylece seks aklını başından alabilir."

Haklıydı.

Yüzüstü dönerken kollarımı yastığıma doladım ve başımı kollarıma yasladım. "O zaman konuşmaya başlasak iyi olur. Önce sen."

Graham eliyle kolumu okşadı. Parmaklarını dirseğimdeki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Bu yara nasıl oldu?"

"Ben on dört yaşındayken ablamla evin içinde koşuşturuyorduk. Sürgülü cam kapının kapalı olduğunu bilmiyordum

Ninova

ve kapıya çarptım. Cam kırıldı ve neredeyse on farklı yerim kesildi. Ama tek yara izim bu."

"Aman Tanrım."

"Senin hiç yara izin var mı?"

Graham biraz doğruldu ve köprücükkemiğinde bir noktayı gösterdi. Orada yaklaşık on santim boyutunda, zamanında oldukça kötü bir yara olduğu belli olan bir iz vardı. "Araba kazası." Kayarak bana yaklaştı ve bacağını iki bacağımın üzerine doladı. "En sevdiğin film ne?""

"Coen kardeşlerin çektiği her film. En sevdiğim, *Neredesin Be Birader?*"

Sanki hangi filmden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana bakıyordu. Ancak sonra, "*Sizin... kurbağa olduğunuzu... sanmıştık*," dedi.

Kahkaha attım. "*Kahretsin! Fena kıstırıldık!*"

"*İsa biriktirir, George Nelson harcar*!" Artık ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk. Gülmem sona erdiğinde iç geçirdim ve Graham da bana hayranlıkla gülümsedi. "Gördün mü? Aynı filmi seviyoruz. Sevişmemiz muhteşem olacak."

Sırıttım. "Sıradaki soru."

"Nefret ettiğin bir şey söyle."

"İhanet ve sebzelerin çoğu."

Graham kahkaha attı. "Çıtır tavuk ve patates kızartmasıyla mı besleniyorsun?"

"Meyve severim ve domates. Ama yeşil şeylere pek bayılmam. Sebzeleri sevmeye çalıştım ama en sonunda geçen sene sebzelerden nefret ettiğime ve bu besinleri beslenmeme başka şekillerde dahil etmeye karar verdim."

"Spor yapmayı sever misin?"

"Sadece acil durumlarda," diye itiraf ettim. "Dışarıda bir şeyler yapmayı severim ama rutin egzersizden hoşlanmam."

"Ben koşmayı severim," dedi. "Kafamı boşaltıyor. Bir de domates *haricinde* her sebzeyi severim."

Ninova

"I-ıh. Bu hiç iyi olmadı, Graham."

"Hayır, mükemmel. Sen benim domateslerimi yersin, ben de senin tabağındaki diğer tüm sebzeleri yerim. Hiçbir şey ziyan olmaz. Mükemmel uyum."

Olaya bakış şeklini sevmiştim. "Başka? Filmler ve yiyecekler işin sadece yüzeysel kısmı."

"Siyaset ve dinden bahsedebiliriz ama muhtemelen bunları âşık olduktan sonraya saklamalıyız."

Bunu hem kendine güvenir bir şekilde hem de şaka yapar gibi söylemişti. Her halükârda siyasetten ve dinden uzak durmak konusunda anlaştık. Bu tarz konular, iki insan aynı fikirde olsa bile tartışmalara neden oluyordu. "Bu konulara hiç bulaşmamak bana da uyar."

Graham elimi kavradı ve başımın altından çıkardı. Parmaklarını parmaklarıma doladı ve ellerimizi ikimizin arasına koydı. Bunun ne kadar tatlı göründüğüne çok fazla odaklanmamaya çalıştım. "En sevdiğin bayram hangisi?" diye sordu.

"Hepsini severim. Ama Cadılar Bayramı'nı ayrı bir severim."

"Senden bunu beklemezdim. Kostümler yüzünden mi yoksa şeker yüzünden mi seviyorsun?"

"İkisi de ama çoğunlukla kostümlerden dolayı. Giyinmeyi seviyorum."

"Giydiğin en iyi kostüm neydi?"

Bir an bunu düşündüm. "Muhtemelen arkadaşlarımla birlikte Milli Vanilli* grubu gibi giyindiğimiz zaman. İkimiz akşam boyunca konuşurken, diğer ikisi önümüzde durup ağızlarını kımıldatarak bizi taklit ettiler."

Graham sırtüstü uzandı ve kahkaha attı. "Bu epey görülmeye değer bir şeymiş," dedi tavana bakarak.

---

* 1980-1990 yılları arasında varlık gösteren Alman grup. (ç.n.)

Ninova

"Sen Cadılar Bayramı'nda kostüm giyer misin?"

"Buna karşı değilim ama Sasha ile birlikteyken hiçbir Cadılar Bayramı partisine kostümle gitmedim çünkü o her zaman tipik, sürtük bir şeyler giyerdi. Sürtük amigo kız. Sürtük hemşire. Sürtük muhafazakâr." Bir an duraksadı. "Beni yanlış anlama, sürtük kostümleri severim. Eğer istediği buysa bir kadının sahip olduğu şeyleri göstermesinde hiçbir sakınca yok. Sasha hiçbir zaman benden kostüm giymemi istemedi. Sanırım tüm dikkatlerin kendi üzerinde olmasını seviyordu ve çiftlerin uyumlu giyinmesi olayı ona göre değildi."

"Ah, çok yazık. Büyük bir fırsat kaçırılmış."

"Değil mi? Ben de hovarda bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi giyinebilirdim."

"Pekâlâ, eğer Cadılar Bayramı geldiğinde hâlâ birbirimizle konuşuyor olursak uyumlu, sürtük kostümler giyebiliriz."

"*Hâlâ* konuşuyor olursak mı? Quinn, Cadılar Bayramı'na daha iki aydan fazla var. O zamana kadar neredeyse birlikte yaşıyor oluruz."

Gözlerimi devirdim. "Kendine çok fazla güveniyorsun."

"Öyle de diyebilirsin."

"Erkeklerin çoğu hemen seks yapmaya atılır. Ama sen ilk gecemizde beni reddettin ve altı ay sonra aniden karşıma çıktığında beni yine reddedip sohbet etmeye zorladın. Endişelenmem mi gerekiyor bilemiyorum."

Graham tek kaşını kaldırdı. "Beni olmadığım bir şeyle karıştırma. Normalde ben de seksi ön plana koyarım ama seninle bunu yapmak için sonsuza kadar zamanımız var."

Kayıtsız bir yüzle konuşmaya çalışmasından onun şaka yaptığını anlayabiliyordum. Yastığımın üzerinde doğruldum ve tek kaşımı kaldırdım. "Seks bana uyar. Ama sonsuz bağlılık konusunda aynı şeyi söyleyemem."

Graham kolunu altıma kaydırıp beni kendine doğru çekti, artık başım göğsünün üzerindeydi. "Sen nasıl istersen,

Ninova

Quinn. Eğer birkaç ay daha ruh ikizi değilmişiz gibi davranmak istiyorsan bana uyar. Çok iyi rol yaparım."

Bu alaycılığının karşısında kahkaha attım. "Ruh ikizi diye bir şey yok."

"Biliyorum," dedi. "Biz ruh ikizi değiliz. Ruh ikizleri aptaldır."

"Ben ciddiyim."

"Ben de. Çok ciddiyim."

"Sen bir ahmaksın."

Dudaklarını saçlarıma bastırıp başımın üzerini öptü. "Bugünün tarihi ne?"

Ne diyeceği hiç belli olmuyordu. Başımı kaldırdım ve ona baktım. "8 Ağustos. Neden?"

"Evreninin bizi yeniden bir araya getirdiği tarihi hiç unutmaman için."

Başımı yeniden ona yasladım. "Üzerime çok fazla geliyorsun. Muhtemelen bu beni korkutup kaçıracak."

Sessizce gülerken göğsü inip kalktı. "Hayır, kaçırmayacak. Göreceksin. Bundan on yıl sonra 8 Ağustos'ta gece yarısında yatağımızda sana doğru dönüp kulağına '*Sana söylemiştim*,' diye fısıldayacağım."

"O kadar fena mısın?"

"En fenası."

Kahkaha attım. Konuşurken fazlasıyla gülmüştüm. Ne kadar süre aynı şekilde durup konuştuğumuzdan emin değildim ancak esnemeye başladığımda hâlâ soracak milyonlarca sorum vardı. Buna karşı koymaya çalıştım çünkü onunla konuşmak bir şekilde uyumaktan daha rahatlatıcıydı ve gece boyunca ona sorular sormak istiyordum.

Graham sonunda bir bardak su almak için mutfağa gitti. Yatak odasına geri döndüğünde ışığı kapattı ve yanıma yatıp bana arkadan sarıldı. Dürüst olmam gerekirse bu akşamdan beklediğim bu değildi. Özellikle de restorandaki tavrından

Ninova

ve sonra da daireme gelmesi yüzünden. Aklında tek bir şey olduğunu sanmıştım.

Daha çok yanılamazdım.

Kollarımı onunkilere doladım ve gözlerimi kapattım. "Seks yapmamak konusunda şaka yaptığını düşünmüştüm," diye fısıldadım.

Hafifçe güldüğünü hissettim. "Pantolonumu üzerimde tutmak, sandığın kadar kolay değil." Ne kadar ciddi olduğunu göstermek için bedenini kalçama bastırdı. Kot pantolonunun içindeki sertliğini hissedebiliyordum.

"Bu acı verici olmalı," diye alay ettim. "Fikrini değiştirmek istemediğinden emin misin?"

Bana daha sıkı sarılıp kulağımın yanına bir öpücük kondurdu. "Daha önce hiç bu kadar rahat olmamıştım."

Söyledikleri karanlıkta yüzümün kızarmasına neden oldu ancak ona cevap vermedim. Yeterince iyi bir cevabım yoktu. Nefes alış verişleri huzurlu bir hâle gelene kadar onu dinleyip birkaç dakika boyunca sessiz kaldım. Tam uykuya dalmadan önce, Graham'ın kulağıma fısıldadığını duydum. "Kaçanın sen olduğunu düşünmüştüm."

Gülümsedim. "Hâlâ kaçabilirim."

"Kaçma."

"*Kaçmayacağım,*" demeye çalıştım ama elini yanağımla yastığın arasına koyup başımı dudaklarının hizasın getirdi. Tam kıvamında öpüştük. Çok kısa değil ancak başka bir şeye dönüşecek kadar uzun da değil. Bu, mükemmel bir an için mükemmel öpücüktü.

Ninova

Onuncu Bölüm

Şimdi

"İki ruj daha," dedi Gwenn. Parlak kırmızı ruju üst dudağıma sürdü ancak dudağımın kenarından o kadar yukarı çıkmıştı ki rujun burnuma değdiğini hissettim.

"Bu işte gerçekten iyisin," dedim gülerek.

Graham'm anne babasının evine akşam yemeği için gelmiştik. Graham yerde, ablası Caroline'ın beş yaşındaki kızı Adeline'la oynuyordu. Üç yaşındaki Gwenn de kanepede yanıma oturmuş, bana makyaj yapıyordu. Graham'm anne babası ise mutfakta yemek pişiriyorlardı.

Pazar günlerimizi çoğunlukla bu şekilde geçiriyorduk. Bundan her zaman hoşlanmışımdır ancak son zamanlarda ayın en sevdiğim günleri bu pazarlardı. Graham'm ailesi yanımdayken neden her şeyin bu kadar kolay hâle geldiğini bilmiyordum ama öyleydi. Gülmek daha kolaydı. Mutlu görünmek daha kolaydı. Hatta Graham'ın beni sevmesine izin vermek bile daha kolaydı.

Graham'a karşı olan davranışlarımda, başka insanların yanındayken evde olduğumuz zamanlara kıyasla arada bir farklılık olduğunu sezmiştim. Evde sadece ikimiz varken daha içime kapanık oluyordum. Onun dokunuşundan ve öpüşünden kaçınıyordum çünkü geçmişte bunlar hep seviş-

Ninova

memize yol açıyordu. Şimdiyse seks yapmaktan o kadar çekiniyordum ki sekse yol açacak şeylerden de kaçıyordum.

Ancak böyle bir ortamda olduğumuzda, sevgisini göstermesi hiçbir şeye yol açmadığında bunu istiyordum. Bana dokunmasını, beni öpmesini seviyordum. Kanepede ona sokulmayı seviyordum. Evimizdeki tavrımla başka yerlerdeki tavrım arasındaki farkı görüp görmediğini bilmiyordum. Eğer fark ediyorsa bile bunu hiç belli etmiyordu.

"Bitirdim," dedi Gwenn. Az önce dudağıma sürdüğü rujun kapağını kapatmaya çalışıyordu. Ruju onun elinden aldım ve kapağını kapatmasına yardım ettim.

Yerde oturan Graham bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Yok artık, Quinn. Resmen... yakıyorsun."

Gwenn'e gülümsedim. "Beni güzel mi yaptın?"

Gwenn kıkırdamaya başladı.

Banyoya gittim ve aynaya baktığımda kahkaha attım. Mavi göz farlarını tam da bu nedenle yaptıklarına ikna oldum. Üç yaşındaki kız çocuklarının yetişkinlerin gözlerine sürmesi için.

Graham banyoya girdiğinde yüzümü yıkıyordum. Aynada bana baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Ne? Beğenmedin mi?"

Omzumu öptü. "Çok güzel görünüyorsun, Quinn. Her zaman olduğu gibi."

Yüzümdeki makyajı yıkamayı bitirdim ancak Graham dudaklarını omzumdan çekmemişti. Beni boynuma doğru hafifçe öpmeye devam etti. Bu öpücüklerin bizi *seksumutyıkım* döngüsüne götürmeyeceğini bildiğim için evimizin banyosunda olacağından daha fazla zevk aldım.

Tüm bunlar kulağa berbat geliyordu. Onun hareketlerinin ortama bağlı olarak bende nasıl bu kadar farklı tepkiler uyandırdığını bilmiyordum. Ancak şu anda bunu sorgulamı-

Ninova

yordum çünkü o da bunu sorguluyormuş gibi görünmüyordu. Aksine zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Arkamda durup elini kalçamın üzerinden bacağıma doğru kaydırırken beni lavaboya doğru bastırdı. Ellerimle lavaboyu kavradım ve aynada onu izledim. Bakışlarını kaldırıp parmaklarıyla elbisemin önünü bacaklarımın arasına toplarken aynadaki yansımama baktı.

Sevişmek için herhangi bir girişimde bulunmamasının üzerinden bir buçuk ay geçmişti. Şimdiye kadarki en uzun süre. En son seks yaptığımızda işlerin nasıl sonuçlandığmı bildiğimden sevişmeyi benim başlatmamı beklediğini biliyordum. Ancak bunu yapmamıştım.

Bana o kadar uzun zamandır dokunmamıştı ki tepkilerim daha da yoğunlaşmış gibiydi.

Elini iç çamaşırımın içine soktuğunda gözlerimi kapadım. Tepeden tırnağa ürpermiştim, bunun çok uzun süremeyeceğini bildiğim için ağzını da ellerini de her yerimde hissetmek istiyordum.

Kapı açıktı, koridordan biri geçtiği takdirde bizi görebilirdi ne var ki bu, sadece sevişmemizin her an bitebileceğinin başka bir kanıtıydı. İşte, bu yüzden zihnim bundan olabildiğince zevk almama izin veriyordu.

Bir parmağını içime sokarken başparmağıyla klitorisimi okşadı ve bir yılı aşkın bir zamandır ilk defa onun dokunuşunu böylesine yoğun hissettim. Başımı onun omzuna yasladım ve o da dudaklarımla buluşmak için başını eğdi. Dudakları dudaklarımı kapladığında inledim. Sanki ben onu uzaklaştırmadan önce bu ânın tadını çıkarmak istercesine çaresiz bir açlık ve sabırsızlıkla öpüyordu beni.

Graham bana dokunduğu süre boyunca beni ısrarla öptü. Ben doruğa ulaşıp da kollarının arasında inleyerek titrerken bile beni öpmeyi ve bana dokunmayı bırakmadı.

Ninova

Yavaşça elini iç çamaşırımın içinden çıkardı ve geriye çekilmeden önce dilini son bir kez ağzımın içine kaydırdı. Zorlukla nefes alarak önümdeki lavaboyu ellerimle kavradım. Omzuma son bir öpücük kondurdu, banyodan dışarı çıkarken âdeta az önce dünyayı ele geçirmiş gibi sırıtıyordu.

Kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı. Oturma odasına yüzümün hâlâ kızarık olmadığından emin olunca döndüm. Graham kanepenin üzerine uzanmış, televizyon izliyordu. Yana kayıp bana yer açtı ve beni kendisine doğru çekti. Arada bir beni öpüyor ya da ben onu öpüyordum, sanki her şey eskisi gibiydi. Ben de her şey yolundaymış gibi davrandım. Haftanın diğer günleri de Graham'm ebeveynlerinin evinde geçirdiğimiz pazar günlerine benziyormuş gibi davrandım. Buradayken sanki her şey siliniyor, tek bir başarısızlık izi bile olmadan sadece Graham ve ben kalıyorduk.

Akşam yemeğinden sonra Graham ile bulaşıkları yıkamayı teklif ettik. Graham radyoyu açtı ve lavabonun önünde yan yana durduk. Ben bulaşıkları yıkadım, o ise duruladı. İşinden bahsetti, ben de dinledim. Radyoda Ed Sheeran şarkılarından biri çalmaya başladığında ellerim sabun köpüğüyle kaplı olmasına rağmen Graham beni kendisine doğru çekti ve dans etmeye başladık. Birbirimize sarıldık ve dans ederken neredeyse hiç hareket etmedik; onun kolları belimde, benimkilerse onun boynundaydı. Alnını alnıma yaslamıştı ve onun beni izlediğini bilmeme rağmen ben gözlerimi kapalı tutup her şey mükemmelmiş gibi davrandım. Neredeyse şarkı bitene kadar orada öylece dans ettik ancak Caroline mutfağa girince bizi yakaladı.

Üçüncü çocuğu birkaç hafta içinde dünyaya gelecekti. Bir elinde kâğıt tabak, diğer eliyle de belini tutuyordu. Bizi görünce gözlerini devirdi. "Eğer insanların arasında birbirinize bu kadar dokunuyorsanız, yalnız olduğunuzdaki hâlinizi

Ninova

hayal bile edemiyorum." Kâğıt tabağı çöpe attı ve yeniden oturma odasına doğru ilerledi. "Muhtemelen günde iki kere sevişen o can sıkıcı mükemmel çiftlerdensiniz."

Mutfak kapısı kapandığında yalnız kaldık, şarkı bitmişti ve Graham bana bakıyordu. Ablasının yorumunun benim bu yakınlığımı sorgulamasma neden olduğunu biliyordum. İnsanların arasındayken bana dokunmasını bu kadar sevmeme rağmen neden yalnız olduğumuzda kendimi uzak tuttuğumu sormak istediğini görebiliyordum.

Ancak bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ellerimi kurulamam için bana bir havlu uzattı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Başımla onayladım fakat aynı endişenin geri döndüğünü hissedebiliyordum. Midem gerginlikle buruluyordu. Annesinin evinde onunla bu kadar yakın olmam, eve döndüğümüzde de böylesi yakın olacağımı sanmasına neden olacaktı.

Kendimi dünyadaki en kötü eş gibi hissediyordum. Bunu onu sevmediğim için yapmıyordum. Ancak onu daha iyi sevebilseydim, o zaman bunu yapmazdım.

Ona karşı ne kadar insafsız olduğumun farkında olmak, eve dönerken ona yalan söylememe engel olmadı. "Migrenim tutacak gibi hissediyorum," dedim alnımı yolcu koltuğunun canıma yaslayarak.

Eve geldiğimizde Graham bana yatağa gidip biraz dinlenmemi söyledi. Beş dakika sonra bana bir bardak su ve aspirin getirdi. Işığı söndürüp odadan çıktı, bense bu evliliği getirdiğim durumdan nefret ederek ağladım.

Kocamın kalbi benim kurtarıcım olurken dokunuşu düşmanım hâline gelmişti.

Ninova

On Birinci Bölüm

O Zaman

Yanımda bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Güneş doğmasına rağmen hâlâ burada olması hoşuma gitmişti.

Gözlerimi açmadan Graham'ın hareket ettiğini hissettim. Eliyle yastığın altındaki elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Günaydın."

Gözlerimi açtığımda gülümsüyordum. Diğer kolunu kaldırdı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sen uyurken ne kaçırdım? Rüya gördün mü?"

Bunun şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey olabileceğini düşündüm. Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyordum. "Garip bir rüya gördüm. Sen de vardın."

Canlanıp elimi bıraktı ve dirseğinin üzerinde doğruldu. "Ah, öyle mi? Anlatsana."

"Rüyamda buraya tepeden tırnağa dalgıç kıyafetleriyle geldiğini gördüm. Ve bana da dalgıç kıyafetimi giymemi söyledin çünkü köpekbalıklarıyla yüzmeye gidecektik. Sana köpekbalıklarından korktuğumu söylediğimde bana, *'Ama Quinn, bu köpekbalıkları aslında kedi!'* dedin. Sonra ben de, *'Ama ben okyanustan da korkuyorum'* dedim. Sen de, *'Ama Quinn. Bu okyanus aslında bir park,'* dedin."

Graham kahkaha attı. "Sonra ne oldu?"

Ninova

"Elbette dalgıç kıyafetimi giydim. Ama beni okyanusa ya da parka götürmedin. Beni annenle tanıştırmaya götürdün. Annenin yemek masasında üzerimde dalgıç kıyafetiyle oturmak zorunda kaldığım için öyle utandım ve sana öyle kızdım ki."

Graham kahkahalar atarak sırtüstü uzandı. "Quinn, bu rüya tarihindeki en iyi rüya."

Bu tepkisi ömrümün geri kalanı boyunca gördüğüm her rüyayı ona anlatmak istememe neden oldu.

Bana dönüp sanki şu anda olmak istediği hiçbir yer yokmuş gibi gözlerime bakması hoşuma gitmişti. Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bütün günü onunla yatakta geçirmek istiyordum ancak o uzaklaşıp, "Acıktım," dedi. "Yiyecek bir şey var mı?"

Başımı salladım ama o yataktan çıkmadan önce onu geri çektim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Senden hoşlanıyorum, Graham." Yuvarlanarak onun üzerinden kalktım ve banyoya doğru ilerledim.

Arkamdan seslendi. "Tabii ki benden hoşlanıyorsun, Quinn! Ben senin ruh ikizinim!"

Banyonun kapısını kapatırken kahkaha attım. Hemen sonra aynaya baktığımda çığlık atmak istedim. Kahretsin. Rimelim her yere bulaşmıştı. Bir gece içinde alnımda bir sivilce belirmişti. Saçlarım darmadağınıktı ancak seksi, cilveli bir şekilde değil. Sadece dağınıktı. Tıpkı bütün gece içinde bir fare yatmış gibi görünüyordu.

Homurdandım ve sonra, "Duş alacağım!" diye seslendim.

Graham da mutfaktan bana seslendi. "Yiyecek bir şeyler arıyorum!"

Bir şeyler bulabileceğinden şüpheliydim. Evde çok fazla yiyecek bulundurmuyordum çünkü yalnız yaşadığım için nadiren yemek pişiriyordum.

Ninova

Duşa girdim. Kahvaltıdan sonra kalıp kalmayacağına dair hiçbir fikrim yoktu ancak yine de duş alırken ne olur ne olmaz diye belirli bölgelerime özen gösterdim.

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda sadece üç dakikadır duştaydım.

"Yiyecek hiçbir şeyin yok."

Onun sesini banyomda duymak beni o kadar şaşırtmıştı ki neredeyse kayıp düşecektim. Duştaki demir çubuğu kavradım ve duruşumu düzelttim ancak duş perdesinin oynadığını gördüğüm anda çubuğu bırakıp ellerimle göğüslerimi kapattım.

Graham başım duşun içine doğru uzattı. Başka bir yere değil doğruca yüzüme bakıyordu ancak ben yine de bedenimi kapatmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Yiyecek namına hiçbir şey bulamadım. Sadece kraker ve bir kutu bayat mısır gevreği." Sanki bana çıplakken bakmasında garip hiçbir şey yokmuş gibi söylemişti bunu. "Gidip kahvaltı için bir şeyler almamı ister misin?"

"Şey... tamam." Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, hâlâ öyle davetsizce içeri girmesinden dolayı şok içindeydim.

Graham sırıtıp dişleriyle alt dudağını ısırdı. Bakışlarını yavaşça bedenimde aşağı doğru gezdirdi. "Tanrım, Quinn," diye fısıldadı. Duş perdesini kapatırken, "Kısa süre içinde dönerim," dedi. Tam banyodan çıkarken onun, "Siktir," diye fısıldadığını duydum.

Gülümsememe engel olamadım. Bana bu şekilde hissettirmesine bayılıyordum.

Arkamı döndüm, yüzümü duş başlığına çevirdim ve gözlerimi kapatıp sıcak suyun yüzüme çarpmasını hissettim. Graham'ı bir türlü çözemiyordum. Aynı oranda kendinden emin ve ukalaydı. Ancak bunu saygılı tarafıyla dengeliyordu. Komik ve zekiydi, üzerime çok fazla geliyordu ama her şey çok samimi geliyordu.

Ninova

Samimi.

Eğer onu bir kelimeyle tarif etmem gerekse o kelime bu olurdu.

Buna şaşırmıştım çünkü hiçbir zaman Ethan'ın samimi olduğunu düşünmemiştim. Bir yanım içten içte onun görüntüdeki mükemmelliğinin rol olduğunu hissetmişti. Sanki tüm doğru şeyleri söylemeyi öğrenmiş de aslında bu esas doğasında yokmuş gibiydi. Sanki herkese gösterdiği hâli olmak için çok çalışmıştı.

Ancak içimde Graham'ın hayatı boyunca aynı kişi olduğuna dair bir his vardı.

Ona güvenmeyi öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyordum. Ethan'la yaşadıklarımdan sonra, bunun imkânsız olacağını hissetmiştim.

Duştaki işim bittiğinde kurulandım ve üzerime bir tişört ve tayt geçirdim. Graham'ın bugün kalmak konusunda niyeti olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak bunu öğrenene kadar kendi rahatım için giyinecektim.

Yatak odasına geri döndüğümde telefonumu komodinin üzerinden aldım ve birkaç mesaj olduğunu gördüm.

Numaramı telefonuna kaydettim. Ben Graham. Ruh ikizin.

Kahvaltı için ne istersin?

McDonald's? Starbucks? Donut?

Hâlâ duşta mısın?

Kahve sever misin?

Duştaki hâlini aklımdan çıkaramıyorum.

Tamam o zaman. Simit alacağım.

Graham'ın ön kapıdan girdiğini duyduğumda yatak odamda çamaşırları asıyordum. Oturma odasına gittiğimde masaya kahvaltılıkları çıkardığını gördüm. *Bir sürü* kahvaltılık almıştı.

"Ne istediğini söylemedin, ben de her şeyden aldım."

Ninova

Bakışlarımı donut, McDonald's, Chick-fil-A* kutularının üzerinde gezdirdim. Simit bile almıştı. Ve Starbucks. "*Özel Bir Kadın* filminde Richard Gere'in menüdeki her şeyi ismarladığı sahneyi mi tekrarlamaya çalışıyorsun?" Gülümsedim ve bir sandalyeye oturdum.

Kaşlarını çattı. "Bu daha önce yapıldı mı demek istiyorsun?"

Çikolatalı donuttan bir ısırık aldım. "Evet. Eğer beni etkilemek istiyorsan daha özgün olmalısın."

Masada karşıma oturdu ve Starbucks kahvesinin kapağını açtı. Kahvenin üzerindeki köpük kremayı yaladı. "Öyleyse bu akşam yangın merdiveninin önüne park edecek olan beyaz limuzini iptal etmek zorunda kalacağım."

Kahkaha attım. "Kahvaltı için teşekkür ederim."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kahvesinin kapağını kapattı. "Bugün için planın ne?"

Omuz silktim. "Bugün Cumartesi. Çalışmıyorum."

"Ne iş yaptığım bile bilmiyorum."

"Şehir merkezindeki bir reklam şirketi için yazarlık yapıyorum. Etkileyici bir şey değil."

"Seninle ilgili etkileyici olmayan bir şey yok, Quinn."

İltifatını duymamış gibi yaptım. "Peki ya sen?"

"Etkileyici bir şey değil. Şehir merkezindeki bir şirketin muhasebecisiyim."

"Bir matematik adamısın ha?"

"İlk seçimim astronot olmaktı ama dünyanın atmosferini terk etme fikri biraz korkutucu geldi. Rakamlar hayatım için gerçek bir tehdit oluşturmuyor, dolayısıyla ben de muhasebecilikle devam ettim." Poşetlerden birini açtı ve içinden bir çörek çıkardı. "Bu akşam sevişmemiz gerektiğini düşünüyorum." Çöreğinden bir ısırık aldı. "Bütün gece," dedi ağzı doluyken.

* Bir tavuk restoranı zinciri. (ç.n.)

Ninova

Neredeyse az önce yuttuğum lokmayla boğulacaktım. Ekstra sert kahveyi önüme çektim ve bir yudum aldım. "Öyle düşünüyorsun, ha? Bu gecenin dünden farkı ne?"

Çöreğinden bir parça kopardı ve ağzına attı. "Dün gece kibarlık yapıyordum."

"Yani kibarlığın sadece bir yanılsama mı?"

"Hayır, ben gerçekten düzgün bir adamım. Ama aynı zamanda seni çok çekici buluyorum ve seni bir daha çıplak görmek istiyorum." Bana gülümsedi. Bu utangaç bir gülümsemeydi ve o kadar tatlıydı ki *beni* de gülümsetti.

"Bazı erkekler aldatılırlar ve kindar olurlar. Demek sen aldatıldın ve fena hâlde dürüst oldun."

Güldü ancak olası seks konusunu yeniden açmadı. Bir dakika boyunca sessizce yemek yedik ve sonra, "Nişan yüzüğünü ne yaptın?" diye sordu.

"Postayla annesine gönderdim."

"Burada bıraktığım yüzüğü ne yaptın?"

Dudaklarım çekingen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu sakladım. Bazen takıyorum. Güzel bir yüzük."

Bir an için beni izledi ve sonra, "Benim neyi sakladığımı bilmek ister misin?" dedi.

Başımla onayladım.

"Fallarımızı."

Onun neden bahsettiğini anlamam biraz zamanımı aldı. "Çin yemeği ve ihanetten kalan falları mı?"

"Evet."

"Onları mı sakladın?"

"Elbette sakladım."

"Neden?"

"Çünkü." Kahvesine baktı, bardağı minik daireler şeklinde hareket ettiriyordu. "Eğer arkalarında ne yazdığını görseydin, bunu sormazdın bile."

Ninova

Arkama yaslandım ve kuşkuyla ona baktım. Ethan ile ben bu şans kurabiyelerinden devamlı alırdık. Arkalarında ne olduğunu biliyordum çünkü her zaman bunun garip olduğunu düşünmüştüm. Falların arkasında genellikle bir dizi rakam olurdu ancak bu restoran falların arkasına tek bir rakam yazıyordu. "Bu şans kurabiyelerin arkasında sadece tek bir rakam oluyor."

"Evet." Gözleri muzip bir parıltıyla ışıldıyordu.

Başımı yana eğdim. "Ne? Üzerlerinde aynı rakam falan mı vardı?"

Bana ciddi bir şekilde baktı. "Sekiz rakamı."

Ben de onun gözlerine baktım ve birkaç saniye bunu düşündüm. Dün akşam bana tarihi sormuştu. 8 Ağustos.

8/8.

Yeniden bir araya geldiğimiz günün tarihi.

"Sen ciddi misin?"

Graham bir süre daha kararlı duruşunu korudu ancak sonra rahatlayarak kahkaha attı. "Dalga geçiyorum. Seninkinin arkasında yedi yazıyordu ve benimkinin arkasında da beş ya da öyle bir şey yazıyordu." Ayağa kalktı ve çöplerini mutfağa götürdü. "Onları sakladım çünkü ben bir düzen delisiyim ve koridorda kâğıt parçalarının olmasından hoşlanmıyorum. O gece eve gelene kadar onların cebimde olduğunu unutmuşum."

Bunun ne kadarının doğru olduğunu merak ettim. "Ama hâlâ onları saklıyor musun?"

Çöp kutusunun ayağına bastığında kapağı açıldı. "Tabii ki." Yeniden masaya geldi ve beni sandalyemden kaldırdı. Kollarım belime doladı ve beni öptü. Bu tatlı bir öpücüktü, dudaklarında tarçın ve şeker tadı vardı. Dudaklarını yanağıma götürüp öptü ve beni göğsüne doğru çekti. "Sadece sana sataşıyorum, biliyorsun değil mi? Gerçekten de hayatlarımızın geri kalanını beraber geçireceğimize inanmıyorum. *Henüz.*"

Ninova

Bu sataşmaları hoşuma gidiyordu. Hem de çok. Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama telefonu çaldı. Bir parmağını kaldırdı, telefonunu cebinden çıkardı ve hemen cevapladı. "Selam güzelim," dedi. Eliyle telefonu kapattı ve "Annem," dedi. "Hemen çıldırma."

Kahkaha attım ve getirdiği tüm yiyecekleri toplamak için masaya doğru giderken onu telefonla konuşması için yalnız bıraktım. Her şeyin buzdolabına sığacağını sanmıyordum.

"Çok değil," dedi Graham. "Babam bugün golf oynayacak mı?" Graham'ın annesiyle konuşmasını izledim. Büyük bir rahatlıkla konuşuyordu. Bense annemle konuşurken hep gergin ve diken üstünde olup konuşmamızın çoğunda gözlerimi deviriردim. "Evet, akşam yemeği kulağa hoş geliyor. Kız arkadaşımı getirebilir miyim?" Telefonu eliyle kapattı ve bana baktı. "Dalgıç kıyafetini hazırla, Quinn."

Şakasına gülmeli mi yoksa korkmaya mı başlamalıyım bilmiyordum. Henüz soyadını bile bilmiyordum. Ebeveynleriyle tanışmak istemiyordum. Ses çıkarmadan dudaklarımla kararlı bir şekilde, "Hayır," dedim.

Bana göz kırptı. "Adı Quinn," dedi annesinin sorusuna cevap vererek. Konuşmaya devam ederken beni izliyordu. "Evet, oldukça ciddiyiz. Onunla bir süredir görüşüyoruz."

Bu yalanları karşısında gözlerimi devirdim. Laf dinlemiyordu.

"Bekle, ona soracağım." Bu sefer eliyle telefonu kapatmadı. Aslında konuşması gerekenden daha yüksek sesle konuştu çünkü birbirimizden sadece birkaç adım uzaklıktaydık. "Bebeğim! Tatlı olarak pasta mı istersin yoksa turta mı?"

Sesimdeki ciddiyeti duyabilmesi için ona doğru yaklaştım. "Henüz doğru dürüst bir restoranda *randevuya* bile çıkmadık," diye fısıldadım. "Annenle tanışmak istemiyorum, Graham."

Ninova

Bu sefer telefonu yine eliyle kapattı ve eliyle masayı işaret etti. "Az önce beş farklı yerde randevuya çıkmış gibiyiz," diye fısıldadı. "Chick-fil-A, McDonald's, Starbucks..." Telefonu yine kulağına götürdü. "Pasta tercih ediyormuş. Saat altı gibi görüşürüz o zaman?" Bir süre duraksadı. "Tamam. Ben de seni seviyorum."

Konuşmayı sonlandırdı ve telefonu cebine koydu. Ters ters ona bakıyordum ama bu uzun sürmedi çünkü yanıma gelip kahkaha atana kadar beni gıdıkladı. Sonra beni kendisine doğru çekti. "Endişelenme, Quinn. Annemin yemeklerinin tadına baktıktan sonra hiç gitmek istemeyeceksin."

Derin bir şekilde iç geçirdim. "Sen hiç beklediğim gibi değilsin."

Başımın üzerini öptü. "Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok."

Ninova

On İkinci Bölüm

Şimdi

Caroline'in sokağına girdiğimde Graham'ın arabasının garaj yolunda park edilmiş olduğunu gördüm. Ancak görünüşe göre ablası ve kocasının dışında burada sadece biz vardık. Bu, beni rahatlattı.

Caroline erkek bebeğini dün dünyaya getirmişti. Doğum evde gerçekleşmişti. Aslında Graham'ın ailesinde ondan sonraki ilk erkekti.

Caroline, Graham'm Connecticut'ta yaşayan tek ablasıydı. Tabitha eşiyle birlikte Chicago'da yaşıyordu. Ainsley bir avukattı ve sabit bir yeri yoktu. O da en az Ava ve Reid kadar çok seyahat ediyordu. Bazen onların kaygısız yaşam tarzlarını kıskanıyordum ama benim her zaman başka önceliklerim olmuştu.

Graham ve ben Caroline'in kızlarının hayatına oldukça dahildik. Pazar günleri onlarla geçirdiğimiz zamanın dışında, Caroline ile kocasının baş başa zaman geçirmeleri için ara sıra kızları gezintiye çıkarıyor ya da sinemaya götürüyorduk. Oğullarının doğumuyla birlikte, kızlarıyla daha fazla zaman geçireceğimizi sanıyordum.

Graham'ı onlarla birlikteyken izlemeyi seviyordum. Çocuklarla oyunlar oynuyor ve onları güldürmeyi seviyordu.

Ninova

Aynı zamanda onların zihinsel gelişimleri ve mutluluklarıyla da fazlasıyla ilgileniyordu. Onların sorduğu "ama neden" sorularının her birine sabırla ve dürüstlükle cevap veriyordu. Kızlar sadece üç ve beş yaşlarında olmalarına rağmen onlara kendisiyle eşit bireylermiş gibi davranıyordu. Caroline, kızların bizim evimizde zaman geçirdikten sonra eve döndüklerinde her cümleye, "Ama Graham dayım dedi ki..." diye başladıkları hakkında şaka yapıyordu.

Yeğenleriyle olan ilişkisini o kadar çok seviyordum ki onu yenidoğan yeğeniyle birlikte görmek, yeniden dayı olduğu için onun adına heyecanlanmama sebep oluyordu. Ara sıra bu gibi anlarda kendime onun ne kadar iyi bir baba olacağını düşünmek için izin veriyordum ancak içinde bulunduğumuz can sıkıcı durumun, Graham'ın ailesiyle geçirdiği zamanların tadını kaçırmasını istemiyordum. Dolayısıyla yüzüme mutlu bir ifade yerleştiriyor ve kederimin görünmesine asla izin vermiyordum.

Dikiz aynamda gülümseme pratiği yaptım. Eskiden çok doğal bir şekilde gülümserdim ancak bugünlerde yüzümde beliren neredeyse her gülümseme sahteydi.

Ön kapıya geldiğimde kapının zilini mi çalsam yoksa öylece içeri mi girsem bilmiyordum. Eğer Caroline ile bebek uyuyorlarsa onları uyandırdığım için kendimi berbat hissederdim. Kapıyı yavaşça açtığımda evin ön kısmı sessizdi. Kanepenin üzerinde açılmış hediye paketleri olsa da oturma odasında kimse yoktu. İçeri girdim ve Graham'la aldığımız hediyeyi kanepenin yanındaki sehpaya bıraktım.

Sessizce mutfaktan geçerek Caroline ve ailesinin zamanının çoğunu geçirdiği çalışma odasına doğru ilerledim. Burası Gwenn doğduktan hemen sonra evlerine ekledikleri bir yerdi. Odanın yarısı oturma odası olarak kullanılırken diğer kısmı da kızlar tarafından oyun alanı olarak kullanılıyordu.

Ninova

Çalışma odasına varmak üzereydim ki Graham'ı görür görmez kapının önünde durdum. Arkası bana dönüktü ve yeğenini kucağında tutmuş, kanepenin yanında duruyordu. Battaniyeye sarılmış, yenidoğan yeğenini kollarında tutmuş iki yana sallıyordu. Eğer durumumuz farklı olsaydı, sanırım bu, kocama karşı saf bir hayranlıktan başka bir şey hissetmeyeceğim bir an olurdu; onun yeni doğmuş yeğenini kollarında tutmasını izlemek. Ama bunun yerine içim acıdı. Şu anda aklımdan neler geçtiğini merak ediyordum. İçindeki ufacık bir parça bile ona bu ânı yaşatamadığım için bana içerliyor muydu?

Graham'ın arkası bana dönüktü ve kanepenin üzerinde oturan ablasının da görüş alam dışında olduğum için muhtemelen durduğum yerden hiç kimse beni göremiyordu. Ablasının, "Doğuştan bir babasın," diyen sesini duydum.

Graham'ın onun sözlerine vereceği tepkiyi bekledim ama hiçbir şey demedi. Yeğenine bakmaya devam etti.

Ardından Caroline arkamdaki duvarı kavramama neden olan bir şey söyledi. "Sen çok iyi bir baba olurdun, Graham." Sözcükleri havada uçup yan odadaki bana kadar geldi.

Caroline onu duyabildiğimi bilseydi eminim ki böyle bir şey söylemezdi. Graham'm cevabını bekledim, cevap verip vermeyeceğinden bile emin değildim.

Ama verdi.

"Biliyorum," dedi sessizce Caroline'a bakarak. "Bunun hâlâ gerçekleşmemiş olması beni perişan ediyor."

Elimle ağzımı kapattım çünkü kapatmasaydım olabileceklerden korkuyordum. Yüksek sesle iç çekebilir, ağlayabilir ya da kusabilirdim.

Artık arabamdaydım.

Arabayı sürüyordum.

Böyle bir şeyin ardından Graham'la yüzleşemezdim. Bu iki cümle tüm korkularımı doğrulamıştı. Caroline neden bu

Ninova

konuyu açmıştı? Graham neden onunla bu kadar rahat konuşurken, *bana* hiçbir zaman nasıl hissettiği hakkındaki gerçeği söylememişti?

Ailesini hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiğim ilk seferdi bu. Ablaları ona ne söylüyordu? Annesi ne söylüyordu? Graham'ın çocuklarının olmasını, benimle evli kalmasından daha mı çok istiyorlardı?

Daha önce bunu hiç onların bakış açısından düşünmemiştim. Bu düşüncelerin bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyordum. Mahcup. Belki de sadece Graham'ın çocuk sahibi olmasını engellemekle kalmıyor, aynı zamanda ailesinin ben olmasaydım Graham'ın sorunsuz bir şekilde sahip olabileceği bir çocuğu sevmelerine de engel oluyordum.

Kendimi toparlamak için arabayı bir otoparka çektim. Gözlerimden akan yaşları sildim ve kendime bunu duyduğumu unutmamı söyledim. Graham'a mesaj atmak için telefonumu çantamdan çıkardım.

Trafik berbat. Caroline'a yarına kadar uğrayamayacağımı söyle.

Gönder tuşuna bastım ve aralarında geçen konuşmayı hafızamdan silmeye çalışarak arkama yaslandım ancak kelimeler zihnimde dönüp duruyordu.

"Sen çok iyi bir baba olurdun Graham."

"Biliyorum. Bunun hâlâ gerçekleşmemiş olması beni perişan ediyor."

İki saat sonra, Graham en sonunda Caroline'ın evinden döndüğünde, buzdolabının yanında duruyordum. Ne zaman gergin olsam buzdolabını temizlerdim ve son yarım saatimi de tam olarak buna harcamıştım. Eşyalarını mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Anahtarlarını, evrak çantasını, bir şişe suyu. Bana doğru gelip eğildi ve yanağımdan öptü. Kendimi gülümsemeye zorladım ve bunu yaparken şimdiye kadarki en zor gülümsemem olduğunu fark ettim.

Ninova

"Ziyaret nasıldı?" diye sordum ona.

Etrafımdan dolanıp buzdolabına uzandı. "Güzeldi." Gazlı bir içecek aldı. "Bebek çok şirin."

Sanki bugün yüksek sesle baba olamadığı için perişan olduğunu itiraf etmemiş gibi normal bir ses tonuyla söylüyordu bunu.

"Onu kucağına alabildin mi?"

"Hayır," dedi Graham. "Ben oradayken hep uyudu."

Aniden dönüp gözlerine baktım. *Neden az önce bana yalan söylemişti?*

Duygularımın günyüzüne çıkmasını engellemeye çalıştıkça göğsümün içindeki duvarların yandığını hissediyordum ancak hâlâ baba olamadığı için perişan olduğunu itiraf etmesini de unutamıyordum. *Neden benimleydi o zaman?*

Yan çekmeceleri temizlememiş olmama rağmen buzdolabının kapağını kapattım. Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Ona her baktığımda suçlulukla kavruluyordum. "Bu akşam geç saatlere kadar çalışacağım. Ofisteki işleri yetiştirebilmek için yapmam gerekenler var. Eğer açsan yemek mikrodalganın içinde." Çalışma odama doğru yürüdüm. Kapıyı tamamen kapatmadan önce mutfağa doğru baktım.

Graham ellerini tezgâha yaslamış, başını öne eğmişti. Neredeyse bir dakika boyunca bu şekilde kaldı ancak sonra sanki bir şeye öfkelenmiş gibi hızla tezgâhtan kalktı. Ya da birine öfkelenmiş gibi.

Çalışma odamın kapısını kapatmadan önce, benim olduğum yöne baktı. Doğruca birbirimizin gözlerine baktık. Birkaç saniye boyunca bakıştık ve ilk defa onun tamamen bir yabancı olduğunu hissettim. Şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu tam da ona ne düşündüğünü sormam gereken bir andı. Tam da ona ne düşündüğümü söylemem gereken andı.

Ninova

Bu, ona karşı dürüst olup o kutuyu açmamız gerektiğini söylemem gereken andı.

Ancak cesur davranıp nihayet gerçekleri konuşmak yerine içimdeki korkağın beni boğmasına izin verdim. Bakışlarımı ondan kaçırdım ve gözlerimi kapadım.

Dansa devam ediyorduk.

Ninova

On Üçüncü Bölüm

O Zaman

Bugün Graham'la geçirdiğim her dakika beni bir öncekinden daha fazla şaşırtıyordu.

Ağzını her açtığında, her gülümsediğinde ya da bana her dokunduğunda tek düşünebildiğim, "Sasha'yı ne ele geçirdi de bu adamı *Ethan*'la aldatabildi?" oluyordu.

Onun kenara attığı şey, benim hazinemdi.

Çocukluğunu geçirdiği ev, tam olarak hayal ettiğim gibiydi. Kahkahalarla, hikâyelerle dolu olmasının yanı sıra sanki ona cennetten düşmüş gibi bakan ebeveynlerin olduğu bir ev. Graham dört çocuğun en küçüğü ve tek erkek olandı. Bugün diğer kardeşleriyle tanışamayacaktım çünkü ikisi eyalet dışında yaşıyor, biri de akşam yemeğine gelemeyeceğini söylemişti.

Graham babasına benziyordu. Babası hüzünlü gözleri ve neşeli bir ruhuyla makul bir adamdı. Annesi ufak tefekti. Benden kısaydı ama Graham'ınkinden bile büyük bir özgüvene sahipti.

Bana olan tavırları temkinliydi. Benden hoşlanmak istediği belliydi ancak oğlunun kalbinin bir daha kırılmasını istemiyordu. Bir noktada Sasha'dan da hoşlanmış olmalıydı. Bizim "ilişkimizi" irdelemeye çalışmış ancak Graham ona kurgudan başka bir şey vermemişti.

Ninova

"Ne kadar zamandır görüşüyorsunuz?"

Graham kolunu omuzlarıma atıp, "Bir süredir," dedi.

Bir gündür.

"Graham senin ailenle tanıştı mı, Quinn?"

"Birkaç kere görüştük," dedi Graham. "Harika insanlar."

Annesi gülümsedi. "Bu çok hoş. Siz nerede tanıştınız?"

"Ofisimin olduğu binada," dedi.

Onun nerede çalıştığını bile bilmiyordum.

Graham çok eğleniyor gibi görünüyordu. Bizim hakkımızda her hikâye uydurduğunda, kahkahamı bastırmaya çalışırken ya onun bacağını sıkıyor ya da dürtüklüyordum. Bir noktada annesine bir otomat makinesinin önünde tanıştığımızı söyledi. Graham, "Aldığı Twizzlers şekerlemeleri makinede sıkışıp kaldı, bu yüzden ben de makineye bir dolar verip onun şekerlemesinin düşmesi için bir şekerleme aldım. Ama sonra ne olduğuna inanamazsın." Bana baktı ve beni yalanı sonlandırmaya teşvik etti. "Bundan sonra ne olduğunu sen anlat, Quinn."

Bacağını o kadar fazla sıktım ki irkildi. "Onun şekerlemesi de makineye sıkıştı."

Graham kahkaha attı. "Buna inanabiliyor musunuz? İkimiz de şekerlemelerimizi alamadık. Böylece ben de yemek katında ona yemek ısmarladım ve her şey geride kaldı."

Kahkaha atmamak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım. Neyse ki annesinin yemekleri konusunda haklıydı zamanımın çoğunu ağzım dolu bir şekilde geçirdim. Annesi harika bir aşçıydı.

Annesi pastayı getirmek için mutfağa gittiğinde Graham, "Evi gezmek ister misin?" diye sordu.

Elini tuttum ve beni yemek odasından çıkardı. Yalnız kaldığımız anda göğsüne vurdum. "Bir saat içinde annenle babana yirmi kere yalan söyledin!"

Ninova

Ellerimi tutup beni kendine çekti. "Ama eğlenceliydi, öyle değil mi?"

Dudaklarımda belirmeye başlayan gülümsemeye karşı koyamadım. "Evet. Gerçekten öyleydi."

Graham dudaklarını benimkilere indirdi ve beni öptü. "Sıradan bir evi sıradan bir şekilde gezmek mi istersin yoksa bodrum katına inip çocukluğumdaki yatak odamı mı görmek istersin?"

"Elbette ikincisi."

Beni bodruma doğru yönlendirdi ve ışığı açtı. Merdiven boşluğunun duvarında solmuş bir periyodik tablo posteri vardı. Merdivenlerin en altına geldiğimizde bir ışık daha açıp ergen bir çocuğun evinden taşındığından bu yana el değmemiş gibi görünen odasını gözler önüne serdi. Graham Wells'in zihnine açılan gizli bir geçit gibiydi. *Akşam yemeği sırasında sonunda soyadını öğrenmiştim.*

"Annem yeniden dekore etmeyi reddediyor," dedi geri geri odaya girerken. "Ziyarete geldiğimde hâlâ burada uyumak zorunda kalıyorum." Yerde duran bir basket topuna tekme attı. Topun havası inmiş olduğu için sadece hafifçe yuvarlandı. "Bundan nefret ediyorum. Bana liseyi hatırlatıyor."

"Liseyi sevmiyor muydun?"

Eliyle hızla odayı işaret etti. "Bilim ve matematikten kızlardan hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyordum. Lisenin benim için nasıl geçtiğini hayal et."

Şifonyerinin üzeri bilim ödülleri ve fotoğraf çerçeveleriyle doluydu. Görünürde hiç spor ödülü yoktu. Aile fotoğraflarından birini elime aldım ve incelemek için yüzüme yaklaştırdım. Graham ve üç ablasının bir fotoğrafıydı bu. Hepsi annelerine sarılmışlardı. Tam ortalarında da üzerinde pantolon askısı olan, uzun, zayıf ergenlik çağında bir çocuk vardı. "Vay canına."

Ninova

Şimdi tam yanımda duruyor, omzumun üzerinden bakıyordu. "Tuhaf geçen evrelerin tipik bir örneğiydim."

Fotoğrafı şifonyerin üzerine bıraktım. "Bunu asla tahmin edemezdim."

Graham yatağının yanına gitti ve Star Wars yorganının üzerine oturdu. Ellerini yorgana koyup arkasına yaslandı ve ben odaya göz gezdirmeye devam ederken hayranlıkla bana baktı. "Sana bu elbiseyi ne kadar beğendiğimi söylemiş miydim?"

Elbiseme baktım. Henüz sevgilim bile olmayan bir adamın ebeveynleriyle tanışmaya hazırlıklı değildim, bu nedenle de çok fazla temiz kıyafetim yoktu. Dolayısıyla basit bir lacivert elbise seçmiş, üzerine de beyaz bir süveter giymiştim. Dairemden ayrılmadan önce yatak odamdan çıkarken Graham beni sanki deniz kuvvetlerindeymişim gibi selamlamıştı. Hemen üzerimi değiştirmek için arkama dönmüştüm ancak o, kolumu tutmuş ve gerçekten güzel olduğumu söylemişti.

"Evet, söylemiştin," dedim topuklarımın üzerinde geriye doğru yaslanarak.

Bakışlarını yavaşça bacaklarımda gezdirdi. "Ama yalan söyleyemem. Gerçekten dalgıç kıyafetini giymiş olmanı isterdim."

"Bir daha asla sana rüyalarımı anlatmayacağım."

Graham kahkaha atıp, "Anlatmak zorundasın," dedi. "Yanında olduğum her gün."

Gülümsedim ve duvarda asılı olan ödüllerden bazılarını okumak için arkamı döndüm. Çok fazla ödül vardı. "Sen zeki misin?" Ona doğru baktım. "Yani *gerçekten* zeki?"

Omuz silkti. "Sadece ortalamanın biraz üzerinde. İnek bir öğrenci olmanın getirisi. Kızlarla hiç alakam yoktu, bu yüzden de zamanımın çoğunu burada ders çalışarak geçirirdim."

Onun şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum çünkü şu anda onun hakkında bildiklerime dayanarak lisede nasıl

Ninova

olduğunu tahmin etmem gerekseydi, amigo kızların lideriyle çıktığını ve futbol takımının oyun kurucusu olduğunu söylerdim.

"Liseden mezun olduğunda bakir miydin?"

Burnunu kırıştırdı. "Üniversite ikinci sınıf. On dokuz yaşındaydım. Lanet olsun, bir kızla ilk öpüştüğümde on sekiz yaşındaydım." Öne doğru eğilip ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Aslında sen buraya getirdiğim ilk kızsın."

"Yok artık. Peki ya Sasha?"

"Birkaç kere akşam yemeğine geldi ama ona hiç eski yatak odamı göstermedim. Neden bilmiyorum."

"Her neyse. Muhtemelen buraya getirdiğin tüm kızlara aynı şeyi söylüyorsundur. Sonra da Star Wars yorganının üzerinde onları baştan çıkarıyorsundur."

"En üstteki çekmeceyi aç," dedi. "Bahse varım ki on altı yaşımdan beri orada duran bir prezervatif vardır."

Çekmeceyi açtım ve içindekileri ortaya döktüm. Çöplerden oluşan bir çekmece gibiydi. Eski makbuzlar, kâğıtlar, bozuk paralar. *Arka tarafta bir prezervatif.* Kahkaha atıp prezervatifi çıkardım ve elimde çevirdim. "Son kullanma tarihi üç yıl önce geçmiş." Graham'a baktım, sanki son kullanım tarihlerinin ne kadar doğru olduğunu merak edermiş gibi elimdeki prezervatife bakıyordu. Prezervatifi sutyenimin içine soktum. "Bunu saklayacağım."

Graham hayranlıkla bana bakıyordu. Bana bakışlarını seviyordum. Daha önceden hoş olduğumu hissettiğim anlar olmuştu. Hatta güzel. Ama onunla tanışana kadar seksi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimden emin değildim.

Graham yeniden öne eğilip yatağının ucuna kadar geldi. Yaklaşmamı işaret etmek için işaret parmağını kıvırdı. Gözlerinde yine o bakış vardı. O gece restoranda dizime dokunduğunda olan bakış. Bu bakış tıpkı o zamanki gibi içimde tuhaf bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

Ninova

Biraz ilerleyip birkaç adım ötesinde durdum. Doğrularak oturdu. "Yaklaş, Quinn." Sesindeki arzu, göğsümde ve midemde bir şeylerin düğümlenmesine neden oluyordu.

Bir adım daha attım. Elini dizimin arkasına koydu ve aramızdaki son adımı da kapatacak şekilde beni kendisine doğru çekti. Dokunuşuyla bacaklarım ve kollarım ürperdi.

O, başını kaldırmış, ben de başımı eğmiş birbirimize bakıyorduk. Yatağı yere yakındı, bu nedenle de dudakları kasık bölgeme tehlikeli derecede yakındı. Bacağımı kavradığı elini yavaşça yukarı çıkardıkça yutkundum.

Dokunuşunun bedenime yaydığı heyecana hazırlıklı değildim. Gözlerimi kapattım, hafifçe sallandım ve omuzlarını ellerimle kavrayarak sabit durmaya çalıştım. Dudaklarını elbisemin üzerinden karnıma bastırdığında yeniden ona baktım.

Diğer elini de bacağımın üst kısmına doğru kaydırırken gözlerime baktı. Kendi kalp atışlarımın içinde tamamen kaybolmuştum. Her bir atışı aynı anda, her yerimde hissediyordum.

Graham, elleriyle elbisemi yavaş yavaş bacaklarımdan yukarı doğru sıyırmaya başladı. Elini içeri sokup elbisemi belime kadar çekti ve sonra dudaklarını bacağımın üst kısmına bastırdı. Dudakları iç çamaşırımın üzerinde gezinirken ellerimi saçlarına götürüp zorlukla sessiz bir nefes aldım.

Lanet olsun.

Beni tam oradan öperken ağzından yayılan yoğun sıcaklığı hissedebiliyordum. İç çamaşırımın ön kısmına kondurduğu yumuşak bir öpücüktü bu ama ne kadar yumuşak olduğunun bir önemi yoktu. Tam içimde hissetmiştim ve bu da tüylerimin ürpermesine neden olmuştu.

Parmaklarımla saçlarını kavradım ve kendimi dudaklarına bastırdım. Artık elleri kalçalarımın üzerindeydi, beni kendine doğru çekiyordu. Yumuşak öpücükler sertleşti ama o, iç çamaşırımı çıkarma şansı bile bulamadan ani bir ürperti hissi patlamaya hazır bir şekilde bedenimi ele geçirdi.

Ninova

İnleyerek uzaklaştım ama beni yeniden kendine doğru çekti ve onu omuzlarından daha sıkı kavrayıp ayakta kalmak için onun kuvvetine ihtiyaç duyana kadar oramı daha da hararetli bir şekilde öpmeye devam etti. Tüm bedenim titremeye başladı ve oda etrafımda dönerken ses çıkarmamak ve ayakta kalmak için mücadele ettim.

Öpmeyi bıraktığında kollarım titriyordu, bacaklarım dermansız kalmıştı. Dudaklarını bacağımın üstüne kaydırdı ve bakışlarını kaldırıp bana baktı. Elbisemi biraz daha yukarı kaldırıp dudaklarını karnımın çıplak tenine bastırdığında gözlerine bakmaya devam etmek için tüm gücümü kullandım.

Graham beni belimden kavradığında tamamen nefessiz kalmıştım ve az önce olanlardan dolayı şaşkınlık içerisindeydim. Bu kadar hızlı olmasından. Onu bu kadar istememden. Üzerine çıkıp bu prezervatifi kullanmak istiyordum.

Graham âdeta zihnimi okumuş gibi, "Sence son kullanma tarihi ne kadar doğrudur?" diye sordu.

Bacaklarımı açıp kucağına oturduğumda onun ne kadar ciddi olduğunu hissettim. Dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Son kullanma tarihinin sadece bir önlem olduğundan eminim."

Graham başımın arkasını kavradı ve inleyerek dilini ağzıma sokup beni öpmeye başladı. Parmakları sutyenimin içindeki prezervatifi buldu ve sonra dişleriyle paketi açmak için dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Sonra beni döndürüp Star Wars yorganının üzerine itti. Kot pantolonunun düğmelerini çözerken ben de başparmaklarımla iç çamaşırımı çıkardım. Graham yatakta dizlerinin üstünde durup prezervatifi takarken yatağa sırtüstü uzandım. Bedenini bedenime yaslamadan önce ona doğru düzgün bakamamıştım bile.

Ninova

Yavaşça içime girerken beni öpmeye devam etti. Tüm bedenim gerildi ve inledim. Belki de biraz fazla yüksek sesle inlemiştim çünkü dudaklarımın üzerine doğru eğildi ve gülümseyerek, "Şşşt," dedi. "Şu anda evi keşfediyor olmamız gerekiyordu. Birbirimizi değil."

Güldüm ama kendisini yeniden içime bastırdığında nefesimi tuttum.

"Tanrım, Quinn." Boynuma doğru nefesini verdi ve ileri geri gitmeye başladı. Artık ikimiz de fazla ses çıkarıyorduk. İçime girdiğinde bir anlığına durdu, ikimiz de sessiz kalmak için elimizden geleni yapıyorduk. Hareket etmeye başladığı anda nefesim kesildi ve dudaklarıyla dudaklarımı örterek beni doyasıya öptü.

Beni öpmek ve izlemek arasında gidip geliyordu ve her ikisini de öyle bir yoğunlukla yapıyordu ki daha önce böyle bir şey yaşadığımdan emin değildim. Sessiz kalmak için çabalarken arada dudaklarımın üzerinde duraklayarak orada geziniyordu. İçimde hareket ederken de gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Boşalmaya başladığında beni yeniden öpmeye başladı.

Dilini ağzımın derinlerine soktuğunda gelmek üzere olduğunu anlamamın tek sebebi nefesini tutup birkaç saniye boyunca hareket etmeyi bırakmasıydı. Mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışırken kendini tutmayı çok iyi beceriyordu. Avuçlarımın altındaki sırt kasları kasıldı ve dudaklarını dudaklarımdan ayırırken bile gözlerini gözlerimden çekmedi.

Nefes nefese bir hâlde üzerime yığılmasını beklerken bunu yapmadı. Boşaldıktan sonra bir şekilde kendini toparladı ve bir şey kaçırmaktan korkar gibi beni izledi. Sonra yeniden başını eğerek beni öptü. İçimden çıkarken bile bedenini üzerime bırakmadı. Öpüşmeyi kesmeden tüm ağırlığını yan tarafına verip yanıma uzandı.

Ninova

Ellerimi saçlarının arasından geçirip dudaklarımı onunkilere bastırdım. O kadar uzun süre öpüştük ki âdeta nerede olduğumu unuttum.

Nefes almak için benden uzaklaştığında, elini yanağıma koyarak bir anlığına sessizce beni izledi ve sonra yeniden kafasını eğip nasıl duracağını bilmiyormuşçasına beni öptü. Ben de nasıl duracağımı bilmiyordum. Başka bir yerde olmayı öyle istiyordum ki. Benim evimde... onun evinde... eninde sonunda durup yukarı çıkmak zorunda olmadığımız bir yerde.

Konu seks olduğunda deneyimsiz değildim. Ancak bu konuda deneyimsiz olduğumu düşünüyordum. Bittikten çok sonra bile keşke bitmese dediğim o his. Ona daha yakın olabilmek için kendimi onun göğsüne gömmeyi dilediğim o his. Belki bu onun için yeni bir şey değildi ancak öpüşmelerimiz arasında bana nasıl baktığı düşünülürse yüz ifadesinde aşinalıktan çok şaşkınlık olduğunu söyleyebilirdim.

Birbirimize bakarken birkaç saniye geçti. İkimiz de konuşmuyorduk. Belki söyleyecek bir şeyi yoktu, oysa ben göğsümde oluşan şiddetli yoğunluktan dolayı konuşamıyordum. Seks harikaydı. Hızlıydı ama inanılmazdı.

Ancak şu anda olan şey... gitmesine izin verememek... öpüşmeyi bırakmak istememek... bakışlarımı ondan ayıramamak... Bu sadece seksin daha önce hiç yaşamadığım bir yönü müydü yoksa bundan çok daha derin bir şey miydi bilemiyordum. Sanki seks bu kadar derin bir şey değil de var olduğunu bile bilemediğim bir bağın bambaşka bir seviyesiydi.

Graham birkaç saniye boyunca gözlerini kapadı ve sonra alnını benimkine yasladı. Hızla iç geçirdikten sonra, sanki benden ayrılmak için gözlerini kapamak zorundaymış gibi üzerimden kalktı. Ayağa kalkmama yardım etti ve ben iç

Ninova

çamaşırımı ararken o da prezervatifi çıkarıp pantolonunun düğmelerini ilikledi.

Ben giyinirken sessizdik. Birbirimize bakmıyorduk. Yerdeki boş prezervatifi aldı ve yatağınm yanındaki çöp kutusuna attı.

Şimdi birbirimize bakıyorduk. Ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuşken o da bana sanki son on beş dakikada yaşananların gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibi bakıyordu. Bense ona tekrar yaşanmasını diler gibi bakıyordum.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra hızla başım sallayıp yüzümü avuçlarının arasına alarak beni yeniden öptü. Sert bir öpücüktü bu, sanki benimle işi bitmemiş gibiydi. Ben de aynı yoğunlukla öpüşüne karşılık verdim. Öpüşmemizin üzerinden bir dakika geçtikten sonra, beni merdivenlere doğru yönlendirdi. Nefes almak için birbirimizden ayrıldık ve Graham dudaklarını saçlarma bastırarak güldü.

İki basamak çıkmıştık ki aynaya bakmadığımı fark ettim. Az önce bu adamla sevişmiştim ve şimdi gidip ailesine gülümsemek zorunda kalacaktım. Çılgınca ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve elbisemi düzelttim. "Nasıl görünüyorum?"

Graham gülümsedi. "Az önce seks yapmış gibi."

Onu göğsünden ittirmeye çalıştım ama o benden hızlıydı. Ellerimi yakaladı ve sırtım merdiven boşluğunun duvarına yaslanana kadar beni döndürdü. Önüme düşen bir tutam saçı düzeltti ve sonra başparmaklarıyla gözlerimin altını sildi. "İşte," dedi. "Harika görünüyorsun. Ve sanki az önce ev turu yapmış biri kadar masum." Beni yeniden öptü, bunun kısa ve tatlı bir öpücük olması gerektiğinden emindim ancak onun başını tutup kendime çektim. Tadına doyamıyordum. Sadece daireme dönmek, yatağımda onunla olmak ve onu

Ninova

öpmek istiyordum. Tek istediğim Graham'ken yukarı çıkıp canım pasta çekiyormuş gibi davranmak istemiyordum.

"Quinn," diye fısıldadı bileklerimi kavrayıp duvara yaslarken. "Sence bir dilim pastayı ne kadar hızlı yiyebilirsin?"

Önceliklerimizin aynı olduğunu bilmek güzeldi. "Oldukça hızlı."

Ninova

On Dördüncü Bölüm

Şimdi

Graham'ın eve bira kokusuyla döndüğü onca perşembe akşamına rağmen onu hiç sarhoş görmemiştim. Sanırım tek seferde bir ya da iki biradan fazlasını içmeyi tercih etmiyordu çünkü yıllar önce en yakın arkadaşı Tanner'ı kaybetmekten dolayı hâlâ fazlasıyla suçlu hissediyordu. Sarhoş olma hissi muhtemelen ona yaşadığı yıkımı hatırlatıyordu. Tıpkı seksin bana *kendi* yıkımımı hatırlattığı gibi.

Bu akşam hangi konuda perişan hissettiğini merak ediyordum.

İlk defa bir perşembe akşamı eve bir iş arkadaşı tarafından getiriliyordu. Pencereden, bir kolunu rasgele bir şekilde kendisini eve getirmeye çalışan adamın omzuna atmış, tökezleyerek ön kapıya doğru yürüyen Graham'ı gördüm.

Ön kapıya gidip kilidi açtım. Kapıyı açar açmaz Graham bana baktı ve gülümsedi. "Quinn!"

Bana el sallayıp başını yanındaki adama çevirdi. "Quinn, bu benim yakın dostum Morris. O benim yakın dostum."

Morris özür dilercesine başını salladı.

"Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedim. Uzanıp Graham'ı onun kollarından aldım ve kolunu omzuma doladım. "Arabası nerede?"

Ninova

Graham'ın arabası garaj yoluna girerken Morris başparmağıyla arkasını işaret etti. Arabadan inen başka iş arkadaşıydı. Onu Graham'ın ofisinden tanıyordum. Sanırım ismi Bradley'di.

Graham iki kolunu da bana dolayıp ağırlığını üzerime daha fazla verirken Bradley ön kapıya doğru yürüdü. Anahtarları uzatıp güldü.

"İlk defa ona iki kadehten fazlasını içirebildik," dedi başıyla Graham'ı işaret ederek. "Pek çok şeyde iyi ama belli ki alkole dayanıksız."

Morris kahkaha attı. "Hafif sıklet." İkisi de el sallayıp veda etti ve Morris'in arabasına doğru yürüdüler. Graham'la birlikte eve girip ön kapıyı kapattım.

"Taksiye binecektim," diye mırıldandı Graham. Beni bırakıp oturma odasına doğru yürüdü ve kendini kanepeye attı. Bu gece bu kadar içmeye karar vermesinin nedeninin yenidoğan yeğenini kucağına aldıktan sonra keyfinin kaçmasıyla bir ilgisi olduğundan endişelenmeseydim, bu duruma güler ve komik bulurdum. Ya da belki de bir süreliğine hiçbir şey hissetmemek istemesinin sebebi evliliğimiz hakkındaki duygularıydı.

Mutfağa gidip onun için bir bardak su aldım. Oturma odasına geri döndüğümde kanepede oturuyordu. Suyu ona uzatırken bakışlarının ne kadar farklı göründüğünü fark ettim. Suyundan bir yudum alırken bana gülümsedi. Çok uzun zamandır bu kadar mutlu ya da memnun görünmüyordu. Onu böyle sarhoş görmek, ayık olduğunda ne kadar hüzünlü göründüğünü fark etmeme neden oldu. Hüznünün onu eskisinden daha fazla tükettiğini fark etmemiştim. Muhtemelen hüzün denen şey bir örümcek ağına benzediği içindi. Yakalanana kadar bunu fark etmezdiniz ve sonra kurtulmak için kendinizi pençelemeniz gerekirdi.

Ninova

Graham'ın ne kadar zamandır kendini oradan kurtarmaya çalıştığını merak ettim. Ben yıllar önce bunu yapmayı bırakmış ve o ağın beni ele geçirmesine izin vermiştim.

"Quinn," dedi Graham başını kanepeye yaslarken. "Kahretsin, çok güzelsin." Bakışlarını bedenimde gezdirdikten sonra elimde durdu. Parmaklarıyla bileğimi kavradı ve beni kendisine çekti. Kaskatı kesildim. Beni çekmesine izin vermedim. Keşke kanepede sızacak kadar sarhoş olsaydı. Ama bunun yerine, misafir odasında yattığı geceden beri benimle sevişme girişiminde bulunmadığını unutacak kadar sarhoştu. Uzun zamandır mücadele etmiyormuşuz gibi davranacak kadar sarhoştu.

Graham öne eğildi ve beni belimden kavrayarak kanepeye, kendisine doğru çekti. Beni sırtüstü yatırırken öpüşü sarhoş edici ve durdurulamazdı. Kollarım başımın üzerinde, dili ağzımın içindeydi ve tadı o kadar güzeldi ki bir an için onu uzaklaştırmam gerektiğini bile unuttum. Bu bir an ikiye döndü ve çok geçmeden tişörtümü belime kadar sıyırıp pantolonunu indirmişti. Ne zaman gözlerimi açıp ona baksam, o da bana farklı gözlerle bakıyordu. Sonsuza kadar benimle olan umutsuzluktan çok uzak bakışlarla.

Bakışlarındaki hüznün yokluğu bana sahip olmasına izin vermem için yeterince ilgi çekiciydi ancak o sırada hissettiği ihtiyaca aynı şekilde karşılık vereceğim kadar da değildi.

Evliliğimizin başlarında neredeyse her gün sevişirdik ancak perşembe günleri için âdeta can atardım. Bu haftanın en sevdiğim günüydü. Seksi bir gecelik giyer ve yatak odasmda onu beklerdim. Bazen de üzerime onun tişörtlerinden birini giyer mutfakta onu beklerdim. Ne giydiğimin pek de bir önemi yoktu. Kapıdan içeri girerdi ve aniden üzerimde hiçbir şey kalmazdı.

Evliliğimiz boyunca o kadar çok sevişmiştik ki bedeninin her santimini biliyordum. Çıkardığı her sesi ve bu seslerin

Ninova

ne anlama geldiğini biliyordum. Çoğunlukla üstte olmaktan hoşlandığını ancak benim üstte olmama da aldırış etmediğini biliyordum. Gözlerini açık tutmayı sevdiğini biliyordum. Seks sırasında öpüşmeyi sevdiğini biliyordum. Sabah seksini sevdiğini ancak gece sevişmeyi tercih ettiğini biliyordum. Seks hakkında onunla ilgili bilinecek her şeyi biliyordum.

Yine de son iki ay içinde... hiç sevişmemiştik. Şu âna kadar buna en çok yaklaştığımız an, ailesinin banyosunda bana dokunduğu zamandı.

O zamandan beri ne o ne de ben sevişmek için çaba göstermiştik. En sonki seksimizden beri de bu konu hakkında konuşmamıştık. O günden beridir yumurtlama dönemimi takip etmiyordum ve dürüst olmak gerekirse bu büyük bir rahatlık olmuştu. Regl olup olmamayı umursamadığım birkaç ayın ardından, bir daha asla seks yapmasam da olur diye düşünmüştüm. Böylelikle, her ay regl dönemim geldiğinde bu tamamen beklediğim bir şey olacak ve kesinlikle beni yıkmayacaktı.

Seksten kaçınma ihtiyacımla Graham'a olan ihtiyacımı uzlaştırmaya çalışıyordum. Seksi arzulamıyor olmam onu arzulamadığım anlamına gelmiyordu. Sadece artık farklı türden bir arzu duymaya zorluyordum kendimi. Duygusal bir arzu. Ne de olsa bedensel arzuların sonu iyi bitmiyordu. Bana dokunmasını arzuluyordum ama buna izin verirsem sonu seksle bitiyordu. Beni öpmesini arzuluyordum ama onu çok fazla öpersem sonu seksle bitiyordu. Onun flörtöz hâllerini arzuluyordum ama bundan çok fazla zevk alırsam sonu seksle bitiyordu.

Onun en çok ihtiyaç duyduğu, benimse en az istediğim şey olmadan kocamın tadını çıkarmak istiyordum. Ama benim için o kadar çok fedakârlık yapmıştı ki bazen benim de onun için aynı fedakârlığı göstermem gerektiğini biliyordum. Keşke benim fedakârlığım seks olmasaydı.

Ninova

Ama öyleydi. Ve bu akşam onun için bu fedakârlığı yapmaya karar vermiştim. Çok uzun zaman olmuştu ve o çok sabırlı dayanmıştı.

İçime girerken bir bacağımı kanepenin üzerine kaldırıp diğerini yere koydum. Tekrar tekrar içime girip çıkarken sıcak nefesi boğazımdan aşağı yuvarlanıyordu.

Bugün ayın on üçüydü.

Bugünden on dört gün sonrası hangi güne denk geliyordu?

"Quinn," diye fısıldadı dudakları benimkilere zar zor dokunurken. Gözlerim kapanmış, bedenim gevşemişti, sarhoşluğunu üzerinden atması için bedenimi becermesine izin veriyordum. "Öp beni, Quinn."

Ağzımı araladım ancak gözlerim kapalıydı. Kollarım gevşek bir şekilde başımın üzerindeydi ve parmaklarımla en son regl olduğumdan bu yana kaç gün geçtiğini sayıyordum. Yumurtlamış mıydım acaba? Graham sağ elimi tutup boynuna götürdüğünde neredeyse saymayı bitirmek üzereydim. Bacaklarımdan birini kavrayıp beline dolarken yüzünü saçlarımın arasına gömdü.

Yumurtlamamıştım.

Yumurtlamamın üzerinden beş gün geçmişti.

Derin bir iç geçirdim; bunun sonuçsuz kalacağı gerçeğiyle hayal kırıklığına uğramıştım. Kendimi seks yapmak için bu kadar zorlarken bunun hiçbir işe yaramayacağını bilmek içimi pişmanlıkla doldurmuştu. Neden geçen hafta olmamıştı ki bu?

Graham üzerimde duraksadı. Onun boşalmasını bekledim ama bedeni kasılmadı. Sadece yüzünü saçlarımın arasından kaldırıp bana baktı. Kaşlarını çatmıştı, başını iki yana salladı ama sonra kendini yeniden boynuma gömdü ve içime girip çıkmaya devam etti. "En azından hâlâ beni istiyormuş gibi yapamaz mısın? Bazen bir cesetle sevişiyormuşum gibi hissediyorum."

Ninova

Ağzından çıkan kelimeler durmasına neden oldu.

Pişmanlıkla içimden çıktığında gözyaşlarım çoktan yanaklarımdan süzülüyordu.

Boynuma değen sıcak nefesini hissediyordum ama bu sefer bundan nefret ettim. Tıpkı ona bana bu sözleri söyleme cesareti veren bira gibi kokuyordu. "Kalk üzerimden."

"Özür dilerim. Üzgünüm."

Sesindeki ani ve yoğun pişmanlığı duymazdan gelip ellerimle göğsünden ittirdim. "Kalk üzerimden kahrolası."

Yana kayıp omzumu kavradı ve beni kendisine doğru çekmeye çalıştı. "Quinn, öyle demek istemedim. Sarhoşum, üzgünüm..."

Kanepeden kalktım ve özürlerini umursamadan resmen koşarak oturma odasından çıktım. Doğruca duşa girdim ve suyun gözyaşlarımı yıkamasına izin verirken ben de onun üzerimdeki izlerini yıkadım.

"En azından hâlâ beni istiyormuş gibi yapamaz mısın?"

Aşağılanmayı tüm bedenimde hissederken gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Bazen bir cesetle sevişiyormuşum gibi hissediyorum."

Öfkeyle gözyaşlarımı sildim. Elbette bir cesetle sevişiyormuş gibi hissediyordu. Çünkü gerçekten de *öyleydi.* Yıllardır kendimi yaşıyor gibi hissetmiyordum. Yavaşça çürüyordum ve bu çürüme artık saklayamayacağım bir noktaya gelerek evliliğimi yiyip bitiriyordu.

Ve Graham artık buna katlanamıyordu.

Duştan çıktığımda onu yatak odasında bulmayı bekliyordum ancak orada değildi. Muhtemelen çok sarhoştu, kanepede sızıp kalmıştı. Bana söylediği şey için hâlâ ona kızgın olsam da yine de içimde onu kontrol edip iyi olduğundan emin olmak için ona karşı bir şefkat hissediyordum.

Karanlık mutfaktan oturma odasına doğru ilerlerken yanından geçip de kolumu tutana kadar onun tezgâhın ya-

Ninova

nında durduğunu bile görmedim. O kadar beklenmedikti ki nefesim kesildi.

Bağırmaya hazır bir hâlde ona baktım ama yapamadım. Doğruları söylediği için birine bağırmak zordu. Pencereden sızan ay ışığı bakışlarındaki hüznün geri döndüğünü anlamama yetecek kadar içeriyi aydınlatıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece beni kendisine çekti ve sarıldı.

Hayır... bana *tutundu*.

Bana sıkıca sarılırken, yumruk yaptığı elleri tişörtümün arkasını kavradı. O kelimelerin ağzından çıkmasma izin verdiği için duyduğu pişmanhğı hissedebiliyordum ama tekrar özür dilemiyordu. Sadece sessiz bir şekilde bana sarıldı çünkü bu noktada özür dilemenin nafile olduğunu biliyordu. Özür dilemek sadece pişmanlığı kabul etmek için işe yarardı, pişmanlığa neden olan eylemleri silmek konusundaysa pek işe yaramazdı.

İncinmiş duygularım tekrar ortaya çıkana kadar bana sarılmasına izin verdim. Geri çekildim ve ona bir şey söylemek isteyip istemediğimi düşünerek bir süre ayaklarıma baktım. Onun da konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Odadaki sessizlik devam edince dönüp yatak odamıza doğru yürüdüm. O da arkamdan geldi ama tek yaptığımız yatağa birlikte girip birbirimize sırtımızı dönmek ve kaçınılmaz olandan kaçmak oldu.

Ninova

On Beşinci Bölüm

O Zaman

Pastayı beş lokmada bitirdim.

Aceleyle çıkmamız Graham'ın ailesinin kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. Graham annesine bir havai fişek gösterisine biletimiz olduğunu ve final gösterisini kaçırmamak için gitmemiz gerektiğini söyledi. Annesinin yalanının mecazi kısmını anlamamasından dolayı rahatlamıştım.

Eve dönerken çok az konuştuk. Graham geceleri camları açarak araba kullanmayı sevdiğini söyledi. Müziğin sesini açtı ve elimi tutup evime varana kadar da bırakmadı.

Daireme geldiğimizde kapıyı açtım ve oturma odasına kadar ilerlediğimde onun içeri girmediğini fark ettim. Arkamı döndüğümde içeri girmeye hiç niyeti yokmuş gibi kapı pervazına yaslandığını gördüm.

Gözlerinde endişeli bir ifade vardı, bu nedenle ben de kapıya doğru yürüdüm. "İyi misin?"

Başını onaylarcasına salladı ancak bu hareketi ikna edici değildi. Gözleri odanın içinde gezindikten sonra büyük bir ciddiyetle bana baktı. Graham'ın şakacı, alaycı yönüne alışmaya başlamıştım. Şimdiyse o sert, ciddi tarafı yeniden ortaya çıkmıştı.

Graham kapıdan uzaklaştı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Belki de bu... çok fazla. Çok hızlı."

Ninova

Aniden yanaklarımın ısındığını hissettim ama bu iyiye işaret bir ısınma değildi. Çok sinirlendiğinizde göğsünüzün yandığını hissettiğiniz türden bir ısınmaydı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Daha soyadını bile bilmeden beni anne babanla tanışmaya zorlayan sendin." Elimi alnıma bastırdım, şu anda geri adım atmaya karar vermesinden dolayı şaşkına dönmüştüm. Beni becerdikten *sonra.* Kendi aptallığıma inanamayarak kahkaha attım. "Bu gerçekten inanılmaz."

Kapıyı kapatmak için geriye doğru bir adım attım ama o öne doğru çıkıp kapıyı iterek açtı ve belimi kavrayarak beni kendisine çekti. "Hayır," dedi sertçe başını iki yana sallayarak. "Hayır." Beni öptü ancak ben onu reddetmeye fırsat bulamadan geri çekildi. "Bu sadece... *Tanrım*, şu anda söyleyecek kelime bile bulamıyorum." Şaşkınlığını nasıl gidereceğini bilemiyormuş gibi başını arkaya attı. Beni bırakıp koridora doğru yöneldi. Düşüncelerini toplarken ileri geri yürüyordu. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi parçalanmış görünüyordu. O zaman da Ethan'ın dairesinin önünde ileri geri yürüyordu.

Graham bana doğru bir adım atıp kapının pervazına dayandı. "Birlikte bir gün geçirdik Quinn. *Bir.* Mükemmeldi, eğlenceliydi ve sen çok güzelsin. Seni kucağıma alıp yatağına taşımak ve bütün gece, yarın ve ondan sonraki gün de içinde kalmak istiyorum ve bu..." Bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve sonra ensesini tuttu. "Başımın dönmesine sebep oluyor ve eğer şimdi geri adım atmazsam senin de aynı şekilde hissetmediğini fark ettiğimde büyük bir hayal kırıklığına uğrayacakmışım gibi geliyor."

Az önce söylediği şeyleri anlamam en az on saniyemi aldı. Ağzımı açtım ve ona haklı olduğunu, bunun çok erken ve çok hızlı olduğunu söyleyemeden önce, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Bu korkutucu."

Ninova

Bana yaklaştı. "Öyle."

"Daha önce hiç böyle hissettin mi? Bu kadar hızlı?"

"Asla. Yanından bile geçmedim."

"Ben de."

Elini boynumdan yukarı kaydırıp parmaklarını saçlarımın arasına doladı. Beni kendisine doğru çekerken diğer eliyle arkadan belime bastırdı. "Gitmemi istiyor musun?" diye sordu birbirine değen dudaklarımıza doğru fısıldayarak.

Ona öpücükle cevap verdim.

Bundan sonra olanları ikimiz de sorgulamadık. Ayağıyla dairemin kapısını kapatırken ikinci kez düşünecek bir şey yoktu. Birbirimizin kıyafetlerini yırtarcasına çıkarırken bunun fazla hızlı olup olmadığı konusunda endişelenmedik. Yatak odama doğru yol alırken ikimiz de tereddüt etmedik.

Ve sonraki bir saat boyunca bana sorduğu tek soru, "Üstte olmak ister misin?" oldu.

Sadece bir kez cevap vermem yeterliydi ancak sevişmemiz bitene kadar ona en azından beş kez evet dedim.

O sırtüstü uzanırken ben de sanki yatağın her iki tarafında da yarım metre boşluk yokmuş gibi ona sarılmış yatıyordum. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve elimle göğsünün üzerinde minik daireler çiziyordum. Sevişmemiz bittikten sonra çoğunlukla sessiz kalmıştık ancak bunun nedeni söyleyecek bir şeyimiz olmadığından değildi. Sanırım ikimiz de hayatımızın şimdiye kıyasla iki gün önce nasıl olduğu üzerinde düşünüyorduk.

İki günde çok şey olmuştu.

Graham parmaklarını kolumun üzerinde aşağı yukarı gezdiriyordu. Dudaklarını başımın üzerine getirip küçük bir öpücük kondurdu. "Ethan seni geri kazanmaya çalıştı mı?"

"Evet, birkaç hafta denedi." Sanırım başarısız olduğunu söylememe gerek yoktu. "Peki ya Sasha?"

Ninova

"Evet," dedi. "Çok kararlıydı. Bir ay boyunca beni günde üç kere aradı. Sesli mesaj kutum sürekli doluydu."

"Telefon numaranı değiştirmeliydin."

"Yapamazdım. Seninle iletişim kurabileceğim tek şey o numaraydı."

Bu itirafı gülümsememe neden oldu. "Muhtemelen seni hiç aramayacaktım," diye itiraf ettim. "Telefon numaranı duvardan indirmedim çünkü bana hissettirdikleri hoşuma gidiyordu. Ama nasıl tanıştığımız göz önüne alındığında bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum."

"Hâlâ öyle mi hissediyorsun?"

Onun üzerine yattım ve yüzündeki endişeli ifadenin yerini bir gülümseme aldı. "Bu noktada nasıl tanıştığımız umurumda bile değil. Umurumda olan tek şey tanışmış olmamız."

Graham dudağımın kenarını öperken ellerimiz birbirine dolandı. "Aslında senin Ethan'a geri döndüğünü ve o yüzden beni hiç aramadığını düşünüyordum."

"Ona asla geri dönmezdim. Özellikle de bütün suçu Sasha'nın üzerine atmaya çalıştıktan sonra. Onu kendisini baştan çıkaran bir kadın olarak anlattı. Hatta bir keresinde ona fahişe bile dedi. Onunla son konuşmam bu oldu."

Graham başını iki yana salladı. "Sasha bir fahişe değil. O, bazen berbat ve bencilce kararlar veren nispeten iyi bir insan." Beni sırtüstü yatırdı ve parmağıyla karnımın üzerinde tembelce daireler çizmeye başladı. "Eminim yakalanmayacaklarını düşündükleri için bunu yapmışlardır."

Bu konuda nasıl bu kadar sakince konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ethan'ın ihanetini öğrendikten sonraki birkaç hafta boyunca çok öfkeliydim. Bunu, sanki bize inat olsun diye yapmışlar gibi kişisel algılamıştım. Graham ise onların ilişkisine bize *rağmen* yapmışlar gibi bakıyordu.

"Hâlâ onunla konuşuyor musun?"

Ninova

"Tabii ki hayır," dedi gülerek. "Sadece onun kötü niyetli olduğunu düşünmemem, onunla alakam olmasını istediğim anlamına gelmiyor."

Bu gerçeğe gülümsedim.

Graham burnumun ucunu öptü ve sonra geri çekildi.

"Ondan ayrıldığın için rahatladın mı? Yoksa onu özlüyor musun?"

Bunu kesinlikle kıskançlık sebebiyle sormuş gibi görünmüyordu. Sadece hayatımda olup bitenleri merak ediyordu. Bu yüzden ben de ona dürüstçe cevap verdim. "Bir süre onu özledim ama üzerine düşünme fırsatım olduğu için de hiçbir ortak noktamız olmadığını anladım." Yan döndüm ve başımı elime yasladım. "Kâğıt üzerinde çok fazla ortak noktamız vardı. Ama burada," göğsüme dokundum. "Bir anlam ifade etmiyordu. Onu seviyordum ama evliliğe yetecek türde bir sevgi değildi."

Graham kahkaha attı. "Sanki evlilik, 5. Kategori bir kasırgaymış gibi konuşuyorsun."

"Her zaman değil. Ama kesinlikle her evliliğin 5. Kategori *anları* olduğuna inanıyorum. Ethan'la ben bu anlardan sağ çıkamazdık."

Graham düşünceli bir şekilde tavana bakıyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bir koca olarak Sasha'yı hayal kırıklığına uğratırdım."

"Neden öyle düşünüyorsun ki?"

"Bu benden çok onunla alakalı." Graham yanağıma uzanıp parmağıyla bir şey sildi.

"O zaman hayal kırıklığı yaratan eş o olurdu. Sen değil."

Graham bana minnettarlıkla gülümsedi. "Şans kurabiyende ne yazdığını hatırlıyor musun?"

Omuz silktim. "Uzun zaman oldu. Kusurlardan bahsediyordu ve bir de cümlede dilbilgisi hatası vardı."

Ninova

Graham güldü. "'*Eğer sadece kusurlarına ışık tutarsan, tüm kusursuzların sönecektir,*' yazıyordu."

Falımı saklaması hoşuma gitmişti. Ezberlemesi daha da hoşuma gitmişti.

"Hepimiz kusurlarla doluyuz. Yüzlerce kusurla. Tenimizi kaplayan minik gözenekler gibiler. Ve tıpkı falında söylediği gibi, bazen kusurlarımıza çok fazla ışık tutuyoruz. Ama bazı insanlar var ki başkalarının kusurlarına ışık tutarak kendi kusurlarını görmezden gelmeye çalışırlar, öyle ki tek odak noktaları artık başkaları olur. Bu kusurlar tamamen ortaya çıkana dek yavaş yavaş onları deşerler ve biz de onların gözünde sadece kusurlardan ibaret hâle geliriz. Devasa bir kusurlar bütünü." Graham gözlerimin içine baktı, her ne kadar söyledikleri moral bozucu olsa da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. "Sasha böyle bir insandı. Eğer onunla evlenseydim, ne kadar buna engel olmaya çalışırsam çalışayım sonunda onu hayal kırıklığına uğratacaktım. İnsanların olumlu yönlere odaklanmayı beceremiyordu."

Graham için rahatlamıştım. Mutsuz bir evlilikte olacağı düşüncesi onun adına üzülmeme neden olmuştu. Ve potansiyel olarak mutsuz bir evlilik içinde olma düşüncesi benim hassas noktama dokunmuştu. Az kalsın benim de böyle bir evliliğe sıkışacağım gerçeğiyle kaşlarımı çattım. Elime baktım, farkında olmadan yüzük parmağımı ovuşturuyordum. "Ethan da böyle yapardı. Ama ayrılana kadar bunu fark etmedim. O olmadığında, kendimi onunlayken olduğumdan daha iyi hissettiğimi fark ettim." Tekrar Graham'a baktım. "O kadar uzun süredir onun bana iyi geldiğini düşünüyordum ki. Çok safmışım. Artık kendi yargılarıma güvenmiyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi. "Artık neye ihtiyacın olduğunu tam olarak biliyorsun. Sana iyi gelen biriyle tanıştığında, o kişi senin kusurlarına odaklanarak seni gü-

Ninova

vensizlikle doldurmayacak. Aksine seni ilhamla dolduracak çünkü en iyi taraflarına odaklanacak."

Şu anda kalbimin ne kadar hızlı attığını duymaması için dua ediyordum. Zorlukla yutkundum ve sonra acınası bir cümle kurdum. "Bu... gerçekten çok güzel."

Gözlerini kapayıp da beni öpene kadar manalı bir şekilde bana baktı. Bir anlığına sessizce öpüştük ancak öpüşmemiz o kadar yoğundu ki birbirimizden ayrıldığımızda nefes alamadığımı hissediyordum. Tekrar gözlerine bakmadan önce bakışlarımı yere indirip sessizce bir nefes aldım. Göğsümdeki yoğunluğu hafifletmek için zorla gülümsedim. "O kâğıdı sakladığına inanamıyorum."

"Ben de altı ay boyunca telefon numaramı duvarında tuttuğuna inanamıyorum."

"Sen kazandın."

Graham yüzüme uzandı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "En büyük kusurunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Parmağının ucunu öptüm. "Aile kusurlardan biri sayılır mı?"

"Hayır."

Bir süre daha bunu düşündüm. "Çok fazla kusurum var. Ama elimde olsa değiştirmek isteyeceğim tek şey insanları okuyamamak olurdu. Birine bakıp da onun tam olarak ne düşündüğünü anlamak benim için çok zor."

"Pek çok insan karşılarındakinin ne düşündüğünü anlayamaz. Sadece anlayabileceklerini düşünürler."

"Belki."

Graham yerini değiştirip muzip bir ifadeyle bacaklarını benimkilere doladı. Öne doğru eğilip dudaklarıma dokundu ve benimle oyun oynarcasına dilini dudaklarıma gezdirdi. "Şu anda beni okumaya çalış," diye fısıldadı. "Sence ne düşünüyorum?" Geri çekildi ve dudaklarıma baktı.

Ninova

"Idaho'ya taşınmayı ve bir patates tarlası satın almayı düşünüyorsun."

Kahkaha attı. "*Kesinlikle* düşündüğüm şey buydu, Quinn." Sırtüstü uzanıp beni üzerine çekti. Ellerimi göğsüne bastırıp bacaklarımı iki yana salarak üzerine oturdum.

"Peki ya sen? Senin en büyük kusurun ne?"

Graham'ın yüzündeki gülümseme silindi ve gözleri birdenbire gölgelendi. İfadesindeki değişim çok fazlaydı. Üzgün olduğunda, tanıdığım herkesten hüzünlü görünüyordu. Ancak mutlu olduğunda da tanıdığım herkesten mutlu görünüyordu.

Graham parmaklarını benimkilere dolayıp sıktı. "Bir keresinde aptalca bir seçim yaptım ve bunun yıkıcı sonuçları oldu." Kısık sesle konuşuyordu, dolayısıyla bu konuda konuşmak istemediğini anlayabiliyordum. Ancak yine de anlatması hoşuma gitmişti. "On dokuz yaşındaydım. En yakın arkadaşım Tanner'laydık. Onun on altı yaşındaki erkek kardeşi Alec de bizimleydi. Bir partideydik ve üçümüz arasında en az sarhoş olan bendim, bu yüzden de eve kadarki üç kilometrelik yolda arabayı ben kullandım."

Graham elimi sıktı ve bir nefes aldı. Gözlerime bakmıyordu, bu nedenle bu hikâyenin iyi bitmediğini anladım ve bundan nefret ettim. Bazen onu bu kadar hüzünlendiren kusurunun bu olup olmadığını merak ettim.

"Evime bir kilometre kalmışken kaza yaptık. Tanner öldü. Alec araçtan dışarı fırladı ve birkaç kemiği kırıldı. Kaza bizim suçumuz değildi. Kırmızı ışıkta durmayan kamyondu ama bunun bir önemi olmadı çünkü ben alkollüydüm. Beni alkollüyken araç kullanmakla suçladılar ve bir geceyi nezarette geçirdim. Ama sabıkam olmadığı için sadece on sekiz yaş altı birine zarar vermekle yargılandım ve Alec'e olanlardan dolayı bir yıl şartlı tahliye aldım." Graham derin bir şe-

Ninova

kilde iç geçirdi. "Ne kadar berbat, değil mi? Alec'in kazada yaralanması yüzünden yargılandım ama en yakın arkadaşımın ölümü için yargılanmadım."

Ona bakarken üzüntüsünün ağırlığını yüreğimde hissedebiliyordum. Çok ama çok üzgündü. "Sanki onun ölümünden sorumlu tutulmadığın için kendini suçluyormuşsun gibi konuşuyorsun ama."

Graham en sonunda bana baktı. "Benim hayatta olduğum ve Tanner'ın hayatta olmadığı her gün için kendimi suçlu hissediyorum."

Bana bunu söylemek zorunda kalmasından endişe ediyordum. Belli ki bu konu hakkında konuşmak onun için zordu ama konuştuğu için ona minnettardım. Ellerinden birini dudaklarıma götürüp öptüm.

"Zamanla iyileşiyor," dedi Graham. "Kendime o gece yolcu koltuğunda ben, direksiyonda da Tanner'ın olabileceğini söylediğim zamanlarda. O akşam ikimiz de aptalca seçimler yaptık. İkimiz de hatalıydık. Ama sonuç ne olursa olsun, ben hayattayım ve o değil. Eğer o akşam içmemiş olsaydım, daha hızlı tepki verebilir miydim diye düşünmeden edemiyorum. Ya da araba kullanacak kadar ayık olduğuma karar vermeseydim? Ya da direksiyonu kırıp o kamyondan kaçabilseydim? Sanırım suçluluk duygumu en çok körükleyen de bu."

Teselli edici bir şeyler söylemeye uğraşmadım. Kimi zaman bazı durumların olumlu bir tarafı yoktur. Sadece biçinde sakladığı hüzün vardır. Uzanıp yanağına dokundum. Ardından hüzünlü gözlerinin kenarlarına. Parmaklarımı dün gece gösterdiği köprücükkemiğinin üzerindeki yara izine götürdüm. "Bu yara o kazada mı oldu?"

Başıyla onayladı.

Üzerine çıktım ve dudaklarımı yara izinin üzerine koydum. Uçtan uça yara izini öptüm ve sonra doğrulup Graham'ın gözlerine baktım. "Yaşadıkların için üzgünüm."

Ninova

Zorla gülümsedi ama gülümsemesi belirdiği gibi hızla soldu. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımı yanağına götürdüm ve onu usulca öptüm. "En yakın arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm."

Kollarıyla beni sararken Graham'ın nefes verdiğini hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımı yanağından dudaklarına götürdüm ve onu nazikçe öptüm. Sonra geri çekilip ona tekrar baktım. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

Graham birkaç saniye boyunca beni sessizce izledikten sonra üstüme çıkacak şekilde döndü. Elini boğazımın üzerine koyup parmaklarıyla çenemi nazikçe kavradı. İçime girerken beni izliyordu, dudakları arzuyla inlememi bekliyordu. Dudaklarımı araladığım anda dilini içeri daldırdı ve tıpkı seviştiği gibi beni öptü. Telaşsız. Uyumlu. Kararlı.

Ninova

On Altıncı Bölüm

Şimdi

Rüyamda ilk kez Graham'ın beni aldattığını gördüğümde, gecenin bir yarısı kan ter içinde uyanmıştım. Nefes nefeseydim çünkü rüyamda o kadar çok ağlamıştım ki nefes alamıyordum. Graham uyandı ve hemen kollarını bana doladı. Bana sorunun ne olduğunu sorsa da ona karşı çok öfkeliydim. Sanki beni gerçekten aldatmış gibi rüyamdaki öfkemden dolayı onu itip uzaklaştırdığımı hatırlıyordum. Ona ne olduğunu anlattığımda gülmüş ve sinirim geçene kadar sarılıp beni öpmüştü. Sonra da benimle sevişmişti.

Bir sonraki gün bana çiçek göndermişti. Kartta, *"Kâbusunda sana yaptığım şey için özür dilerim. Lütfen bu akşam rüyanda beni affet,"* yazıyordu.

Bu kartı hâlâ saklıyor ve her düşündüğümde gülümsüyordum. Bazı erkekler gerçek hayatta yaptıkları hatalar için bile özür dileyemezken benim kocam rüyalarımda yaptığı hatalar için özür diliyordu.

Bu gece de özür dileyip dilemeyeceğini merak ediyordum.

Acaba gerçekten özür dilemesi gereken bir şey olup olmadığını da bilmiyordum.

Neden şüphelendiğimden emin değildim. Bu, ertesi sabah ne olduğunu hatırlamayacak kadar eve sarhoş geldiği gece

Ninova

başlamış ve şüphelerim geçen perşembe gecesi eve hiç bira kokmayarak gelene kadar devam etmişti. Ethan'dan sonra yaşadığım güven sorunlarına rağmen bu zamana kadar onu hiç kıskanmamıştım. Ancak geçen perşembe gününden bu yana bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum. Doğruca eve gelmiş ve beni öpmeden üstünü değiştirmişti. Ve o akşamdan beri bir şeyler yolunda değildi.

Bugünse korku, göğsüme sert bir darbe indirmişti. O kadar sertti ki soluksuz kalmış, elimle ağzımı kapatmıştım.

Sanki o anda her neredeyse onun suçluluğunu hissedebiliyordum. İki insanın birbirlerinin yanında olmadıklarında bile birbirlerini hissedebilecekleri kadar bağlı olmalarının imkânsız olduğunu biliyordum. Sanırım bu daha çok benim inkârımın, sonunda vicdanımın önüne geçip de tam kalbime yerleşmesiyle ilgiliydi.

Aramız hiç olmadığı kadar kötüydü. Zar zor iletişim kuruyorduk. Birbirimize sevgi göstermiyorduk. Ancak yine de evimizin farklı odalarında dolaşıp hâlâ karı kocaymışız rolü yapıyorduk. Ne var ki eve sarhoş geldiği o geceden beri, Graham fedakârlık yapmayı bırakmış gibiydi. Evden çıkarken verdiği veda öpücükleri daha nadir hâle gelmişti. Geldiği zaman öpmeyi ise tamamen bırakmıştı. En sonunda bu evlilikte benim seviyeme inmişti.

Ya kendini suçlu hissedeceği bir şey vardı ya da en sonunda bu evliliğin ayakta kalması için savaşmayı bırakmıştı.

Benim istediğim de bu değil miydi? Ona acıdan başka bir şey vermeyen bir şey için bu kadar çok savaşmayı bırakmasını istemiyor muydum?

Çok sık içmezdim ama acil durumlar için el altında şarap bulundururdum. Ki bu kesinlikle acil bir durum gibi hissettiriyordu. İlk kadehi mutfakta oturup saati izlerken içtim.

İkinci kadehi kanepede oturup garaj yolunu izlerken içtim.

Ninova

İçimdeki şüpheleri gidermek için şaraba ihtiyacım vardı. Kadehime bakarken parmaklarım titriyordu. Sanki o kâbuslardan birinin içindeymişim gibi midem endişeyle doluydu.

Kanepenin en ucunda ayaklarımı altıma almış oturuyordum. Televizyon açık değildi. Ev karanlıktı. Saat yedi buçukta nihayet arabasını park ettiğinde hâlâ garaj yolunu izliyordum. Arabanın kontağını kapatıp farlar sönerken onu net bir şekilde görebiliyordum. Ben onu görebiliyordum ama o beni göremiyordu.

İki eliyle de direksiyonu kavramıştı. Sanki en son olmak istediği yer, bu evde benimle olmakmış gibi öylece arabanın içinde oturuyordu. Şarabımdan bir yudum daha aldım ve onun başını direksiyona yaslamasını izledim.

Bir, iki, üç, dört, beş...

On beş saniye boyunca bu şekilde oturdu. Korkuyla geçen on beş saniye. Ya da belki de pişmanlıkla. Ne hissettiğini bilmiyordum.

Direksiyonu bıraktı ve doğruldu. Dikiz aynasına bakıp eliyle dudaklarını sildi. Kravatını düzeltti. Boynunu sildi. *Kalbim kırıldı.* Derin bir iç geçirdi ve sonunda arabasından çıktı.

Ön kapıdan içeri girdiğinde beni hemen fark etmedi. Yatak odamıza giden mutfağa doğru ilerlerken oturma odasından geçti. En sonunda beni gördüğünde neredeyse mutfağa varmıştı.

Şarap kadehimi dudaklarıma götürüp bir yudum daha alırken gözlerine baktım. Sessizce beni izliyordu. Muhtemelen karanlıkta otururak ne yaptığımı merak ediyordu. Tek başıma. Şarap içerek. Bakışları benden oturma odasının penceresine gitti. Oturduğum yerden arabasının ne kadar net göründüğünü görebiliyordu. Arabasında otururken hareketlerinin ne kadar görünür olduğunu. O kadının ar-

Ninova

tıklarını dudaklarından sildiğini görüp görmediğimi merak ediyordu. Boynundan sildiğini. Kravatını düzelttiğini görüp görmediğimi. Başını korkuyla direksiyona dayadığını görüp görmediğimi. Ya da pişmanlıkla. Gözlerime bakmadı. Bunun yerine bakışlarını aşağı indirdi.

"Adı ne?" Bir şekilde bu soruyu kindar olmayan bir ses tonuyla sormuştum. Sanki ona gününün nasıl geçtiğini soruyordum.

Günün nasıl geçti canım?

Metresinin adı ne hayatım?

Hoş ses tonumun aksine Graham bana cevap vermedi. Bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı ancak hâlâ sessizce inkâr ediyordu.

Midemin kusmama sebep olacak kadar burulduğunu hissettim. Sessizliğinin beni bu kadar öfkelendirmesine şaşırmıştım. Bunun gerçek hayatta, rüyalarımda olduğundan daha çok canımı yakmasına da. Kâbuslarımdan daha kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kadehim hâlâ elimdeyken bir şekilde ayağa kalktım. Kadehi fırlatmak istiyordum. Ona değil. Sadece *bir şeyleri* fırlatmaya ihtiyacım vardı. Şu anda ruhumun her parçasıyla ondan nefret ediyordum ama kadehi ona fırlatacak kadar da onu suçlayamıyordum. Eğer kadehi kendime fırlatabilseydim, yapardım. Ancak yapamazdım, bu yüzden odanın karşısındaki duvarda asılı olan düğün fotoğrafımıza doğru fırlattım.

Şarap kadehim fotoğrafa çarparak parçalanıp, duvardan kan damlaları gibi akıp yere saçılırken az önce sorduğum soruyu tekrarladım. "O *lanet olası* kadının adı ne, Graham?"

Sesim artık hoş çıkmıyordu.

Graham irkilmedi bile. Düğün fotoğrafımıza bakmadı; şarabın aktığı yere doğru, ön kapıya, ayaklarına bakmadı. Sadece gözlerimin içine baktı ve "Andrea," dedi.

Ninova

Kadının ismi dudaklarından döküldüğü anda bakışlarını kaçırdı. Acımasız dürüstlüğünün bana ne yaptığını görmek istemiyordu.

Ethan beni aldattıktan sonra onunla yüzleşmek zorunda olduğum ânı düşündüm. Graham'ın yüzümü ellerinin arasına alıp, "*Şu anda yapabileceğimiz en kötü şey duygularımızı göstermek, Quinn,*" dediği ânı. *"Sinirlenme. Ağlama."*

O zaman kolaydı. Graham *benim* yanımdayken. Burada tek başına olmaksa o kadar da kolay değildi.

Dizlerim yerle buluştu ancak Graham beni tutmak için yanımda değildi. O kadının ismini söyler söylemez odadan çıkmıştı.

Aynı olayı en son yaşadığımda Graham'ın bana yapmamamı söylediği her şeyi şimdi yaptım. Duygularımı açığa vurdum. Sinirlendim. Ağladım.

Yerde kendi yarattığım karmaşaya doğru emekledim. Yerdeki küçük cam kırıklarını toplayarak bir yığın hâline getirdim. Hepsini göremeyecek kadar çok ağlıyordum. Ahşap zeminin üzerindeki şarabı silmek için kâğıt havluyu elime alırken gözyaşlarımdan dolayı önümü zar zor görüyordum.

Duşun açıldığını duydum. Ben kırmızı şaraptan kalanları temizlemeye çalışırken o da muhtemelen üzerinde Andrea'dan arta kalanları temizliyordu.

Gözyaşları bana yabancı değildi ancak bu sefer farklıydı. Bu sefer gerçekleşmeyen bir şey için ağlamıyordum. Bu sefer sonuna gelmiş bir şey için ağlıyordum.

Cam parçalarından birini elime aldım, hızla duvara doğru ilerleyip sırtımı duvara yasladım. Bacaklarımı öne uzatarak aşağı doğru kaydım ve elimdeki cam parçasına baktım. Elimi ters çevirerek cam parçasını tenime bastırdım. Cam tenimi deldi ama ben daha fazla bastırdım. Avucumda daha da derine girmesini izledim. Kanımın camın etrafından sızmasını izledim.

Ninova

Yine de kalbim bir şekilde elimden daha çok acıyordu. *Çok daha fazla.*

Cam parçasını düşürdüm ve peçeteyle kanı sildim. Sonra bacaklarımı yukarı çekip kollarımı dizlerime doladım ve yüzümü kollarıma gömdüm. Graham yeniden odaya girdiğinde hâlâ hıçkırarak ağlıyordum. Yanımda diz çöktüğünde kendime daha sıkı sarıldım. Saçlarımda elini, dudaklarını hissedebiliyordum. Kollarını bana dolayıp beni kendine doğru çekti ve duvara yaslanıp oturdu.

Ona bağırmak, vurmak ve ondan kaçmak istiyordum. Ancak tek yapabildiğim ağlarken kendimi daha sıkı sarmalamaktı.

"Quinn." Kollarıyla bana sıkıca sarılmış, yüzünü saçlarımın arasma gömmüştü. Adım dudaklarından acı içinde çıktı. Bundan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Kulaklarımı ellerimle kapadım çünkü şu anda onun sesini duymak istemiyordum. Ama başka hiçbir şey söylemedi. Ondan uzaklaşıp yatak odamıza doğru gidip kapıyı kilitlediğimde bile.

Ninova

On Yedinci Bölüm

O Zaman

Birbirinden ayrılmaz.

İşte biz böyleydik.

Restorandaki o akşam ona attığım "bakış" üzerinden iki buçuk ay geçmişti.

İşlerimiz dışında uyanık olduğumuz her ânı birlikte geçirmemize rağmen hâlâ onu özlüyordum. Daha önce hiç kimseye kendimi bu kadar kaptırmamıştım. Bunun mümkün olabileceğini bile bilmiyordum. Buna sağlıksız bir takıntı denemezdi çünkü istediğim zaman bana alan tanıyordu. Sadece o alanı istemiyordum. Sahiplenici ya da aşırı koruyucu değildi. Ben de kıskanç ya da muhtaç değildim. Sadece birlikte geçirdiğimiz her an aşırı mutluluk verici bir kaçış gibi geliyordu ve bunu mümkün olduğunca fazla yaşamak istiyordum.

Birbirimizle görüşmeye başladığımızdan bu yana geçen on hafta içinde sadece bir kere ayrı uyumuştuk. Ava ve Reid kavga etmişlerdi, bu yüzden ben de kardeşimin benimle kalmasına izin vermiş, bütün gece erkekleri kötüleyip abur cubur yemiştik. Hüzünlü olsa da eğlenceli vakit geçirmiştik ancak Ava kapıdan çıktıktan beş dakika sonra Graham'ı aramıştım. Yirmi dakika sonraysa Graham kapıyı çalıyordu. Yirmi birinci dakikada ise sevişiyorduk.

Ninova

Aşağı yukarı günlerimiz böyle geçiyordu. Sadece seks, kahkaha, seks, yemek, seks, kahkaha ve daha fazla seksle geçen on hafta.

Graham bir noktada durmamız gerektiği hakkında şaka yapıyordu. Ancak o gün bugün değildi.

"Tanrım, Quinn." Üzerime yığılırken boynuma doğru inledi. Nefessiz kalmıştı ve ben de ondan farksız değildim çünkü ben de soluklanmaya çalışıyordum.

Bunun olmaması gerekiyordu. Cadılar Bayramı'ydı ve aslında Ava ile Reid'in evindeki partide olmalıydık ancak ben açık saçık tişört elbisemi üzerime giyer giymez Graham ellerini üzerimden çekememişti. Neredeyse koridorda, asansörün yanında seks yapacaktık ancak Graham itibarımızı koruyabilmemiz için beni içeri taşımıştı.

Ağustos ayında önerdiğim kostümlerden vazgeçmedi. Kendimiz gibi ama sadece biraz daha sürtükçe giyinmeye karar vermiştik. Kendi tarzımıza benzeyen sürtük kostümünün tam olarak nasıl olması gerektiğini bilemediğimizden de sadece açık kıyafetler giydik. Yüzüme aşırı makyaj yaptım. Graham'ın dediğine göre kendi görevi bütün gece beni azdırmak ve herkesin önünde bol bol sevgi gösterisi yapmamızı sağlamakmış.

Şimdiyse kıyafetlerimiz yerdeydi ve tişörtümün üzerinde yeni bir yırtık daha vardı. O lanet olası asansörü her beklediğimizde sonuç bu oluyordu.

Graham bana doğru eğildi ve başını boynuma gömerek tüylerim ürperene kadar beni öptü. "Annenle ne zaman tanışacağım?"

Bu sorusu o ânı bozdu ve tüm neşemin yavaşça kaçtığını hissettim. "Eğer bunu başarabilirsem, hiçbir zaman."

Graham boynumdan uzaklaştı ve bana baktı. "Annen o kadar da kötü olamaz."

Ninova

İsteksizce güldüm. "Graham, düğün davetiyeme *prestijli* kelimesini yazdıran oydu."

"Beni aileme göre mi yargılıyorsun?"

Onun ailesini seviyordum. "Hayır, ama onlarla birlikte olduğumuz ilk gün tanıştım. Seni yargılayacak kadar bile tanımıyordum."

"Beni tanıyordun, Quinn. Hakkımda hiçbir şey bilmiyordun ama *beni* tanıyordun."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun."

Kahkaha attı. "Çünkü eminim. O koridorda karşılaştığımız akşam birbirimizi anladık. Bazen insanlar tanışırlar ve yüzeysel şeylerin hiçbir önemi kalmaz çünkü bunun ötesini görürler." Graham dudaklarım göğsümün üzerine indirdi ve kalbimin üzerini öptü. "Seninle tanıştığım ilk gece hakkında bilmem gereken her şeyi biliyordum. Başka hiçbir şey senin hakkındaki fikrimi değiştiremez. Seni büyüten kadın bile."

Onu öpmek istiyordum. Ya da onunla evlenmek. Ya da onunla *sevişmek*.

Bir öpücükte karar kıldım ve bunu oldukça kısa tuttum çünkü hızla geri çekilmezsem ona âşık olduğumu söylemekten korkuyordum. Tam dilimin ucundaydı ve bunu içimde tutmak, söylemekten daha zordu. Ama bunu ilk söyleyen olmak istemiyordum. En azından şimdilik.

Hızla yataktan kalktım ve kostümlerimizi aldım. "Tamam. Haftaya annemle tanışabilirsin." Kıyafetlerini ona fırlattım. "Ama bu gece Ava ve Reid'le tanışacaksın. Giyin, geç kalıyoruz."

Kostümümü giyip hazır olduğumda Graham hâlâ yatakta oturmuş bana bakıyordu.

"Ya iç çamaşırın?" diye sordu.

Eteğim gerçekten çok kısaydı ve başka bir gece olsa bu eteği asla giymezdim. Yerde duran iç çamaşırıma baktım ve

Ninova

bütün gece zaten fazlasıyla kısa olan eteğimin altında hiçbir şey giymediğimi bilmesinin onu ne kadar çıldırtacağını düşündüm. İç çamaşırımı yerde bırakıp ona sırıttım. "Kostümümle pek uyumlu değil."

Graham başını iki yana salladı. "Beni öldürüyorsun, Quinn." Ben makyajımı tazelerken o da ayağa kalkıp giyindi.

Kapıya kadar gitmeyi başardık.

Koridorun sonuna kadar da gittik.

Ancak bir kere daha asansörü beklerken dikkatimiz dağıldı.

"Geç kaldınız." Ava, kapıyı açıp beni Graham'la birlikte gördüğünde söylediği tek şey bu oldu. Üzerinde iki parçadan oluşan bir ceket-pantolon takımı vardı ve saçlarını *Stepford Kadınları* filminden fırlamış gibi şekillendirmişti. Biz eve girene kadar bekledi ve sonra da kapıyı çarparak kapattı. "Reid!" diye seslendi ve ona bakmak için döndüğünde hemen yanında durduğunu fark etti. "Ah." Eliyle Graham'ı işaret etti. "Bak kim geldi."

Reid elini uzatıp Graham'ın elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ava, Graham'ı tepeden tırnağa süzdü. Sonra da beni. "Kostümleriniz çok haysiyetsiz." Sonra da arkasına bakmadan yürüyerek uzaklaştı.

"Neler oluyor?" dedim Reid'e bakarak. "Neden bu kadar kaba davranıyor?"

Reid kahkaha attı. "Ona kostümünün ne olduğunun anlaşılmadığını söyledim."

"Ne olması gerekiyordu ki? Cadı mı?"

Reid'in yüzü kızardı. Graham ve bana doğru eğildi. "Annen gibi giyindi."

Ninova

Graham hemen kahkaha atmaya başladı. "Yani normalde bu kadar... sevimsiz, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve Graham'ın elini tuttum. "Gel, seni ablamla yeniden tanıştırmam gerekiyor."

Ava onunla ikinciye tanıştığında gerçekten tatlıydı. Ama sonra yeniden karakterine büründü ve gecenin geri kalanında annem gibi davrandı. İşin en komik kısmı da partideki kimsenin onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikri olmamasıydı. Bu, sadece dördümüz arasında bir sırdı ki bu da ne zaman onun birilerine ne kadar yorgun göründüğünü ya da çocuklardan nefret ettiğini söylediğini duyduğumda beni güldürüyordu.

Bir noktada Graham'ın yanına gidip, "Ne kadar para kazanıyorsun?" diye sordu.

Sonra da "Kızımla evlenmeden önce evlilik sözleşmesi imzaladığından emin ol," dedi.

Ava annemizi taklit etmekte o kadar iyiydi ki partinin sona ermesine rahatlamıştım çünkü buna bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyordum.

Artık mutfakta bulaşıkları yıkamasına yardım ediyordum. "Sizin bulaşık makineniz yok muydu? Yoksa aklımı mı kaçırıyorum?" Ava ayağını kaldırıp birkaç adım ötedeki cam kapılı mini buzdolabını işaret etti. "O bir şarap buzdolabı mı? Eskiden bulaşık makinenizin olduğu yerde duran?"

"Evet," dedi Ava.

"Ama... *neden*?"

"Fransız bir adamla evlenmenin dezavantajı işte. Bol miktarda soğuk şarabımızın olmasının bulaşık makinesine sahip olmaktan daha önemli olduğunu düşünüyor."

"Bu korkunç bir şey, Ava."

Ava omuz silkti. "Kabul ettim çünkü bulaşıkların çoğunu yıkacağına söz verdi."

Ninova

"O zaman neden bulaşıkları biz yıkıyoruz?"

Ava gözlerini devirdi. "Çünkü senin yeni erkek arkadaşın ilgisini çekti ve benim kocam da ona bayıldı."

Bu doğruydu. Graham ve Reid gecenin çoğunu sohbet ederek geçirmişlerdi. Ava'ya son tabağı uzattım. "Reid beni bir kenara çekti ve şimdiden Graham'ı Ethan'dan daha çok sevdiğini söyledi."

"Aynı fikirdeyim," dedi Ava.

"*Ben* de."

Bulaşıkları yıkamayı bitirdiğimizde oturma odasına gizlice bir bakış attım ve Graham'ın Reid'e elini kolunu sallayarak bir şey anlattığını gördüm. Daha önce hiç bu kadar hararetli konuştuğunu hatırlamıyordum. Reid gülmekten iki büklüm olmuştu. Graham beni gördü ve kısacık bakışmamız esnasında yüzünde beliren gülümseme içimin ısınmasına neden oldu. Bakışlarını birkaç saniye daha üzerimde tuttu ve sonra dikkatini yeniden Reid'e verdi. Arkamı döndüğümde Ava'nın kapı aralığında durmuş, yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışmamı izlediğini gördüm.

"Sana âşık."

"Şşşt." Yeniden mutfağa döndüğümde o da beni takip etti.

"O *bakış*," dedi. Bir kâğıt tabak alıp yelpaze gibi kullandı. "Adam sana resmen âşık, seninle evlenmek ve seni çocuklarının annesi yapmak istiyor."

Kendime hâkim olmayıp gülümsedim. "Tanrım, umarım öyledir."

Ava duruşunu dikleştirdi ve takım elbisesini düzeltti. "Pekâlâ, Quinn. Çok yakışıklı olduğu doğru ama annen olarak itiraf etmeliyim ki çok daha zengin birini bulabileceğini düşünüyorum. Şimdi, martinim nerede?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen artık dur."

Ninova

On Sekizinci Bölüm

Şimdi

Graham dün gece misafir odasında mı yoksa kanepede mi uyudu bilmiyordum ancak her nerede yattıysa gerçekten uyuyabildiğinden şüpheliydim. Hüzünlü gözleriyle ve elleri saçlarının arasındayken nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Bazen onun için üzülüyordum ama hemen sonra Andrea'nın nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Kocam onu öperken hüzünlü gözleriyle ona nasıl göründüğünü.

Acaba Andrea, Graham'ın evli olduğunu biliyor muydu? Evde hamile kalamayan bir karısı olduğunu biliyor muydu? Bütün geceyi ve günü yatak odasında kilitli hâlde geçirmiş bir karısı. En sonunda bavulunu hazırlamak için yataktan kalkan bir karısı. *Tükenmiş*... bir karısı.

Graham eve dönmeden gitmiş olmak istiyordum.

Henüz annemi arayıp onunla kalacağımı söylememiştim. Muhtemelen de aramayacaktım. Öylece gidecektim. Onunla konuşmaktan o kadar çekiniyordum ki şu an ile konuşmayı gerçekten yapmak zorunda kalacağım an arasına mümkün olduğunca fazla zaman koymaya çalışıyordum.

"*Seni uyarmıştım,*" diyecekti.

"*Ethan'la evlenmeliydin,*" diyecekti. "*Hepsi eninde sonunda aldatır, Quinn. En azından Ethan* zengin *bir aldatan koca olurdu.*"

Ninova

Yatak odası kapısının kilidini açtım ve oturma odasına gittim. Graham'ın arabası garaj yolunda değildi. Yanıma almak istediğim başka bir şey var mı diye evde dolaştım. Bu durum bana Ethan'ın izlerini dairemden silerken hissettiklerimi hatırlattı. Onunla ilgili hiçbir şey istemiyordum. Onu bana hatırlatan şeyleri bile.

Etrafa bakınırken Graham'la yıllar içinde biriktirdiğimiz şeyler gözüme takıldı. Yanıma bir şey almak istesem dahi nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden daha fazla vakit kaybetmedim. Sadece kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Yeniden yatak odasına döndüğümde bavulumu kapatıp fermuarını çektim. Bavulumu yatağın üzerinden indirirken gözüm kitaplığın en altında duran ahşap kutuya takıldı. Hemen kitaplığa doğru yürüyüp kutuyu aldım ve yeniden yatağa oturdum. Hafifçe kilitle oynadım ancak kilit yerinden oynamadı. Graham'ın kaybetmeyelim diye anahtarı kutuya bantladığını hatırladım. Kutuyu ters çevirdim ve tırnağımla bandı sökmeye çalıştım. Sanırım en sonunda içinde ne olduğunu görebilecektim.

"Quinn."

Sesini duyduğumda yerimden sıçradım. Ama ona bakmadım. Şu anda bunu yapamazdım. Gözlerimi kaçırıp anahtarı alana kadar bandı çekiştirdim.

"*Quinn.*" Graham'ın sesi panik doluydu. Donakaldım, ne söyleyecekse söylemesini bekliyordum. Odaya girdi ve yanıma oturdu. Anahtarı tutan elimi kavradı. "Sana yapabileceğim en kötü şeyi yaptım. Ama lütfen kutuyu açmadan önce her şeyi düzeltmem için bana bir şans ver."

Anahtarı avucumun içinde hissedebiliyordum.

Onda kalabilirdi.

Elini tutup ters çevirdim. Anahtarı avucunun içine bıraktıktan sonra elini yumruk yaptım. Gözlerinin içine bakarak,

Ninova

"Kutuyu açmayacağım. Ama sadece içinde ne halt olduğu umurumda olmadığı için."

Evden çıkıp da buraya gelmem arasında hissettiğim kederle ne kadar zaman geçtiğini bile hatırlamıyordum ama şu anda arabamı annemin garaj yoluna park etmiştim.

Gözlerimi dikip eve baktım. Annem için dışarıdaki her şeyden daha önemli olan Viktorya stilindeki o devasa eve. Buna ben de dahildim.

Yine de bunu asla itiraf etmezdi. Hiçbir zaman anne olmak istemediğini söylemek ne de olsa kötü görünürdü. Bazen bunun için ona sinir oluyordum. Kazara hamile kalmayı başarmış ve onu dünyaya getirene kadar karnında taşımıştı. İki kere. Bunların ikisi de onun için heyecan verici bir deneyim olmamıştı. Yıllar boyunca benim ve kardeşimin vücudunda bıraktığı çatlaklardan bahsetti. Doğumdan sonra hiçbir zaman veremediği hamilelik kilolarından nefret ederdi. Onun gerçekten sinirlerine dokunduğumuz günlerde, hızlı aramasında kayıtlı olan dadımızı arar ve *"Ciddiyim Roberta,"* derdi. *"Buna bir dakika daha dayanamayacağım. Lütfen mümkün olduğunca çabuk gel, bir spa gününe ihtiyacım var."*

Araba koltuğunda arkama yaslandım ve eskiden benim yatak odam olan odaya baktım. Uzun zaman önce orayı boş ayakkabı kutuları için fazladan bir giyinme odasına çevirmişti. Bir keresinde penceremin önünde durup ön bahçemize baktığımı hatırladım. Graham da yanımdaydı. Onu annemle tanıştırmak için ilk kez buraya getirmiştim.

O gün Graham'ın ne dediğini asla unutmayacaktım. Bana söylediği en dürüstçe ve en güzel şeydi. İşte o anda –beraber yatak odamın penceresinde dururken– ona âşık olduğumu anlamıştım.

Annemin evinde yaşadığım en güzel anım buydu ve bu annemle ilgili bir anı bile değildi. Graham ile paylaştığım bir anıydı. Kısa süre önce beni aldatan kocamla.

Ninova

Annemin evinde olmanın, kendi evimde olmaktan daha kötü olacağını hissediyordum. Şu anda onunla yüzleşemezdim. Burnunu sokmasına izin vermeden önce ne yapacağıma karar vermeliydim.

Garaj yolundan geri çıkmaya başladım ama artık çok geçti. Ön kapı açıldı ve annemin dışarı çıkıp gözlerini kısarak garaj yolunda kimin olduğuna baktığını gördüm.

Oturduğum yerde başımı arkaya yasladım. Demek buraya kadarmış.

"Quinn?" diye seslendi.

Arabadan indim ve ona doğru yürüdüm. Ön kapıyı açık tutuyordu ancak içeri girersem kendimi kapana kısılmış gibi hissedecektim. Merdivenin en üst basamağına oturdum ve ön bahçeye baktım.

"İçeri girmek istemiyor musun?"

Başımı iki salladıktan sonra kollarımla dizlerimi kavradım ve ağlamaya başladım. Sonunda gelip yanıma oturdu. "Sorun ne?"

Böyle zamanlarda keşke ağladığımda beni gerçekten umursayan bir annem olsaydı diyorum. Ancak o sadece bana ayak uydurup kaskatı eliyle sırtımı sıvazlıyordu.

Ona Graham'dan bahsetmedim bile. Hiçbir şey söylemedim çünkü ilk başta konuşamayacak kadar çok ağlıyordum. En sonunda soluklanacak kadar sakinleştiğimde ona sorabildiğim tek şey, söylemek istediğimden çok daha kötü bir şeydi.

"Tanrı neden senin gibi birine çocuk veriyor da bana vermiyor?" Bunu söylediğimde annem kaskatı kesildi. Hemen doğruldum ve ona baktım. "Üzgünüm. Bu kadar acımasız olmak istememiştim."

Annem çok da alınmış gibi görünmüyordu. Sadece omuz silikti. "Belki de bu Tanrı'nın suçu değildir," dedi. "Belki

Ninova

de üreme sistemleri ya çalışıyor ya da çalışmıyordur." Bu daha mantıklı bir yaklaşımdı. "Çocuk istemediğimi nereden biliyorsun?"

İsteksizce güldüm. "Kendin söyledin. Pek çok kez."

Gerçekten suçlu hissediyormuş gibi görünüyordu. Bakışlarını benden kaçırıp ön bahçeye baktı. "Seyahat etmek istiyordum," dedi. "Babanla evlendiğimizde, bir ev satın almadan önce beş sene boyunca her sene başka bir ülkeye taşınmak gibi planlarımız vardı. Böylece ölmeden önce farklı kültürleri deneyimleyebilecektik. Ama çılgın bir gecede dikkat etmedik ve ablan Ava oldu." Bana baktı. "Ben hiçbir zaman anne olmak istemedim, Quinn. Ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Gerçekten yaptım. Sana ve Ava'ya sahip olduğum için de minnettarım. Bunu göstermek benim için zor olsa da." Elimi tuttu ve sıktı. "İlk seçimimde mükemmel bir hayata sahip olamadım ama ikinci seçimimde elimden gelenin en iyisini yaptım."

Gözümden akan bir damla yaşı silerken başımı salladım. Böyle bir şeyi bana itiraf ettiğine inanamıyordum. Burada oturmuş, bu hayatta istediği şeyin ben ve ablam olmadığını söylemesini kabullendiğine inanamıyordum. Ancak dürüst olması ve minnettar olduğunu söylemesi bile hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Kollarımı ona doladım.

"Teşekkür ederim."

O da bana sarıldı, her ne kadar biraz duygusuz ve kendi çocuklarım olsaydı onlara sarılacağım gibi olmasa da. Ancak buradaydı ve bana sarılıyordu, şimdilik bu yeterdi.

"İçeri gelmek istemediğine emin misin? Sana çay yapabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Geç oldu. Eve dönsem iyi olacak."

Başıyla onayladı ancak beni burada yalnız bırakmak konusunda tereddütlü olduğunu görebiliyordum. Az önceki

Ninova

söylediklerinden daha başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda içeri girdi ama ben hemen gitmedim. Bir süre verandasında oturdum çünkü hemen eve gitmek istemiyordum.

Burada da olmak istemiyordum.

Aslında hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Ninova

On Dokuzuncu Bölüm

O Zaman

"Seni özledim." Surat asmamaya çalışıyordum ama telefonda konuştuğumuzdan beni göremiyordu, bu yüzden dudağımı aşağı sarkıttım.

"Yarın görüşeceğiz," dedi. "Söz veriyorum. Sadece seni biraz fazla boğduğumdan ve bana bunu söylemeyecek kadar nazik olduğundan endişeleniyorum."

"Nazik değilim. Acımasız ve patavatsızım, gitmeni isteseydim sana bunu söylerdim." Bu doğruydu. Eğer yalnız kalmak isteseydim ona söylerdim. Ve o da bunu sorgusuz sualsiz yapardı.

"Yarın işten çıkar çıkmaz gelip seni alacağım. Sonra annenle tanışacağım."

İç geçirdim. "Tamam. Ama onun evine gitmeden önce seks yapalım, zaten yeterince gerginim."

Graham kahkaha attı ve gülüşünden benim cümlemden aklına müstehcen şeylerin geldiğini anlamıştım. Farklı tepkileri için farklı kahkahaları vardı ve bunları ayırt etmek en sevdiğim şeylerden biriydi. Favorim sabahları ona o gece gördüğüm rüyayı anlattığım zamanki kahkahasıydı. Rüyalarımın hep komik olduğunu düşünürdü ve sabahları henüz tam olarak uyanamadığı için kahkahasında boğazından gelen kuru bir tını olurdu.

Ninova

"Yarın görüşürüz." Sanki beni şimdiden özlemiş gibi sessizce söylemişti bunu.

"İyi geceler." Telefonu hızla kapattım. Onunla telefonda konuşmaktan hoşlanmıyordum çünkü henüz beni sevdiğini söylememişti. Ben de ona söylememiştim. Bu nedenle de telefonu kapatırken bunu birdenbire söylemesinden korkuyordum. Bunu ilk defa telefonda söylemesini istemiyordum. Bana bakarken beni sevdiğini söylemesini istiyordum.

Bundan sonraki iki saatimi, Graham'dan önce hayatımın nasıl olduğunu hatırlamaya çalışarak geçirdim. Tek başıma duş aldım, tek başıma televizyon izledim, tek başıma telefonumla oynadım. Belki bana iyi gelir diye düşünmüştüm ama çoğunlukla sıkıcıydı.

Çok garipti. Dört sene boyunca Ethan'la beraberdim ve muhtemelen haftada bir ya da iki geceyi onunla geçiriyordum. Onunla birlikteyken kendi başıma zaman geçirmeyi seviyordum. Başlarda bile. Beraber zaman geçirmek güzeldi ama yalnız olmak da bir o kadar güzeldi.

Graham ile böyle değildi. Tek başıma geçirdiğim iki saatten sonra aklımı kaçıracak kadar sıkıldım. En sonunda televizyonu, telefonumu kapatıp ışıkları söndürdüm. Her şey karanlığa büründüğünde uykuya dalıp rüyamda onu görebilmek için zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Alarmım çalmaya başladı ama etraf çok aydınlıktı, bu yüzden de yastığımla yüzümü kapattım. Graham normalde yanımda olur ve benim yerime alarmı kapatıp bana uyumak için bir iki dakika daha verirdi. Ki bu da bir yetişkin gibi davranmazsam alarmımın sonsuza dek çalacağı anlamına geliyordu.

Yastığı yüzümden çektim ama tam alarma uzanmak üzereyken alarm sustu. Gözlerimi açtığımda Graham'ın bana

Ninova

doğru döndüğünü gördüm. Üstü çıplaktı ve az önce uyanmış gibi görünüyordu.

Gülümsedi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Uyuyamadım," dedi. "Sonunda pes ettim ve gece yarısından sonra buraya geldim."

Henüz gülümseyecek kadar uyanamasam da gülümsedim. "Beni özlemişsin."

Graham beni kendisine doğru çekti. "Bu çok garip," dedi. "Eskiden tek başıma olmayı severdim. Ama şimdi sen varsın ve tek başıma olduğumda yalnız hissediyorum."

Bazen çok tatlı konuşuyordu. Hiçbir zaman unutmamak için yazmak ve saklamak istediğim sözler. Ancak bunları hiçbir zaman yazamıyordum çünkü ne zaman böyle tatlı bir şey söylese yazmaktan çok kıyafetlerimi çıkarıp onu içimde hissetmek istiyordum.

Bu sefer de böyle oldu. Seviştik ve ben de yazmayı unuttum. Son bir dakikadır soluklanmaya çalışıyordu ki dönüp bana, "Sen uyurken ne kaçırdım?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Çok garip şeyler."

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve bana bundan kurtuluşum yokmuş gibi baktı. İç geçirdim ve sırtüstü uzandım. "Tamam, pekâlâ. Rüyamda senin evindeydik. Sadece dairen Manhattan'ın en kötü ve en küçük dairesiydi. Senden önce uyandım çünkü güzel bir şey yapmak ve sana kahvaltı hazırlamak istiyordum. Ama nasıl yemek yapacağımı bilmiyordum ve evinde sadece kutu kutu mısır gevreği vardı, bu yüzden ben de sana bir kâse Lucky Charms gevreklerinden yapmaya karar verdim. Ama ne zaman kâseye dökmeye çalışsam kutunun içinden sadece ellerinde mikrofon tutan minik komedyenler dökülüyordu."

"Bekle," dedi Graham sözümü keserek. "Komedyenler mi dedin? Hani şu şaka yapan insanlar gibi mi?"

Ninova

"Garip olduğunu söylemiştim. Ve evet. Tak-tak kim var orada ve çak bir beşlik şakaları yapıyorlardı. Giderek daha çok sinirleniyordum çünkü tek yapmak istediğim sana bir kâse mısır gevreği hazırlamaktı ama yüzlerce minik komedyen mutfağın her yanına dağılmış berbat şakalar yapıyordu. Uyanıp mutfağa geldiğinde beni ağlarken buldun. Hıçkırarak mutfakta koşuşturuyor, elimde cam bir kavanozla minik komedyenleri ezmeye çalışıyordum. Ancak sen çılgına dönmek yerine arkamdan gelip kollarını bana doladın. 'Quinn, sorun yok,' dedin. 'Kahvaltıda tost yeriz.'"

Graham hemen başını yastığa gömüp kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

Koluna vurdum. "Hadi bakalım bunu da yorumla, ukala."

Graham iç geçirdi ve beni kendisine doğru çekti. "Muhtemelen bundan sonra kahvaltıları benim hazırlamam gerektiği anlamına geliyor."

Bu plan hoşuma gitmişti.

"Ne istersin? Fransız tostu? Krep?"

Kalktım ve onu öptüm. "Sadece seni."

"Yine mi?"

Başımla onayladım. "İkincisini istiyorum."

Kahvaltıda tam olarak istediğimi aldım. Sonra birlikte duş aldık, birlikte kahve içtik ve işe gitmek için evden çıktık.

Tek bir geceyi bile birbirimizden ayrı geçiremiyorduk ancak bunun beraber yaşadığımız anlamına geldiğini sanmıyordum. Bu, ikimizin de itiraf etmeye çekindiği dev bir adımdı. Sanırım bu sadece artık tek başımıza yaşamadığımız anlamına geliyordu. Eğer arada bir fark varsa tabii.

Annesiyse muhtemelen bizim çok daha uzun süredir birlikte olduğumuzu düşündüğü için çoktan beraber yaşadığımızı düşünüyordu. Beni oraya götürdüğü ilk geceden sonra, haftada en az bir kere Graham'ın ailesinin evine gidiyor-

Ninova

dum. Neyse ki Graham hayali hikâyeler uydurmayı bırakmıştı. Oraya gittiğimiz ilk akşam annesine anlattığı her şeyi aklımda tutamayacağımdan endişeleniyordum.

Annesi artık beni kesinlikle seviyor ve babası da şimdiden bana gelinim diye hitap ediyordu. Buna aldırmıyordum. Sadece üç aydır sevgili olduğumuzu biliyordum ama Graham bir gün benim kocam olacaktı. Buna hiç şüphem yoktu. Müstakbel kocanızla tanıştığınızda böyle olurdu. Eninde sonunda onunla evlenirdiniz.

Ve eninde sonunda... onu annenizle tanıştırırdınız.

Bu akşam da böyle olacaktı. Annemle tanışmasını istediğimden değil, ben onunkiyle tanıştığım için adil olan buydu. Ben sana benimkini gösteririm, sen de bana seninkini gösterirsin.

"Neden bu kadar gerginsin?" Graham yolcu koltuğuna uzanıp dizimi bastırdı. Arabaya bindiğimizden beri salladığım dizimi. "Annenle tanışacak olan benim. Gergin olan ben olmalıyım."

Elini sıktım. "Onunla tanıştıktan sonra anlayacaksın."

Graham güldü ve elimi dudaklarına götürüp öptü. "Sence benden nefret mi edecek?"

Annemin sokağına gelmiştik. Çok yakındık. "Sen Ethan değilsin. Zaten senden nefret ediyor."

"O zaman neden gerginsin? Benden zaten nefret ediyorsa o zaman onu hayal kırıklığına uğratamam.

"Senden nefret etmesi umurumda değil. Senin ondan nefret etmenden korkuyorum."

Graham saçmalıyormuşum gibi başını iki yana salladı. "Sana hayat veren bir kadından asla nefret edemem."

Şimdi böyle söylüyordu tabii...

Ninova

Garaj yoluna girerken Graham'ın yüzündeki ifadeyi izledim. Gözleriyle o büyüdüğüm görkemli evi inceliyordu. Oturduğum yerden ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Aynı zamanda duyabiliyordum da çünkü yüksek sesle konuşuyordu.

"Vay canına. Burada mı büyüdün?"

"Beni yargılamayı bırak."

Graham arabayı park etti. "Bu sadece bir ev, Quinn. Seni tanımlamıyor."

Koltuğunda dönüp bana baktı ve elini başımın arkasındaki dayanağa koyarak daha da yaklaştı. "Başka ne seni tanımlamıyor biliyor musun? Annen." Öne doğru eğilip beni öptü ve sonra üzerimden eğilip kapımı açtı. "Haydi, halledelim şu işi."

Kapıda bizi karşılayan olmadı ancak içeri girdiğimizde annemin mutfakta olduğunu gördük. Geldiğimizi duyunca arkasına döndü ve Graham'ı tepeden tırnağa inceledi. Graham sarılmak için hamle yaparken annemin elini uzatması garip bir an oldu. Bir an için bocaladı ama bocaladığı tek sefer buydu. Akşam yemeğinin tamamında her zamanki gibi insanı büyüleyen tavırlar sergiledi.

Tüm bu süre boyunca onu izlemiş ve oldukça etkilenmiştim. Her şeyi doğru yapmıştı. Annemi sanki onunla tanışmaktan gerçekten heyecan duyuyormuş gibi selamlamıştı. Tüm sorularına kibarca cevap vermişti. Kendi ailesinden yeterince bahsetmiş ama bizim ailemizle daha çok ilgileniyormuş gibi yapmıştı. Evin dekoruna iltifat etmiş, annemin ucuz şakalarına gülmüş, gizli aşağılamalarını duymazdan gelmişti. Ancak ben Graham'ın durumu harika idare etmesini izlerken bile annemin gözlerinde sadece eleştiri vardı. Onun ne düşündüğünü duymama bile gerek yoktu çünkü her zaman ne düşündüğünü yüz ifadesinden belli ederdi. Yıllardır yaptırdığı onca botoksun ardından bile.

Ninova

Daha havalı bir araba yerine Honda Accord kullanmasından nefret ediyordu.

Kendisiyle tanışmaya tişört ve kot pantolonla gelme cüretini göstermesinden nefret ediyordu.

Muhasebesini *yaptıracağı* milyonların sahibi olmak yerine bir muhasebeci olmasından nefret ediyordu.

Ethan olmamasından nefret ediyordu.

"Quinn," dedi ayağa kalkarken. "Neden arkadaşına evi gezdirmiyorsun?"

Arkadaş.

Bizi sevgili olarak görmüyordu bile.

Birkaç dakikalığına da olsa oturma odasından çıkmak için bir bahanem olduğu için rahatladım. Annem çay tepsisini mutfağa götürürken Graham'ın elinden tuttum ve beraber oturma odasından çıktık.

Evi gezmeye, kimsenin oturmaya izni olmadığı şık bir isme sahip büyük salondan başladık. Kitaplarla dolu olan duvar kitaplığını işaret ederek, "Onun bir tane bile kitap okuduğunu görmedim," diye fısıldadım. "Sadece okumuş rolü yapıyor."

Büyük salonda yavaşça yürürken Graham gülerek bunu umursuyormuş gibi yaptı. Fotoğraflarla kaplı bir duvarın önüne gelince durdu. Çoğunda annem ve kardeşimle ben vardık. Babam öldükten ve annem yeniden evlendikten sonra, babamın fotoğraflarının çoğunu kaldırmıştı. Ancak bir tanesini hep saklamıştı. Babamın bir dizinde Ava, bir dizinde ben otururken çekilmiş bir fotoğraftı bu. Graham, âdeta hangi fotoğrafı incelediğimi biliyormuş gibi onu duvardan aldı.

"Şu anda Ava'yla birbirinize burada olduğundan daha çok benziyorsunuz."

Ninova

Başımla onayladım. "Evet, ne zaman yan yana gelsek ikiz olup olmadığımızı sorarlar. Ama biz bu benzerliği pek göremiyoruz."

"Baban öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On dört."

"Çok küçükmüşsün," dedi. "Yakın mıydınız?"

Omuz silktim. "Uzak *değildik*. Ama o çok çalışıyordu. Büyürken onu haftada sadece birkaç kez görüyorduk ama gördüğümüzde de zamanının çoğunu bizimle geçirirdi." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Eğer hayatta olsaydı şu anda çok daha yakın olacağımızı hayal etmek hoşuma gidiyor. Babamın yaşı büyüktü, bu yüzden de küçük kızlarıyla bağ kurmakta sanırım biraz zorlanıyordu. Ama bence yetişkinler olarak o bağı kurabilirdik."

Graham fotoğrafı yeniden duvara astı. Her fotoğrafın önünde durdu ve sanki fotoğraflardan benim hakkımda daha fazla şey öğrenebilecekmiş gibi onlara dokundu. En sonunda oturma odasını bitirdiğimizde ona kış bahçesini göstermek için arka kapıya doğru yöneldim. Ancak merdivenleri geçmeden önce elini belime koydu ve kulağıma fısıldayarak, "Önce eski yatak odanı görmek istiyorum," dedi.

Baştan çıkarıcı ses tonu niyetini açıkça belli ediyordu. Onunkinde olanları yeniden yaşama fikri beni heyecanlandırdı. Elini tutup onu hızla üst kata çıkardım. Eski yatak odama gelmeyeli muhtemelen bir yıldan fazla olmuştu. Odamı göreceği için heyecanlıydım çünkü onun odasını gördükten sonra hakkında çok daha fazla şey öğrendiğimi hissetmiştim.

Yatak odama ulaştığımızda kapıyı iterek açtım ve önce onun girmesine izin verdim. Ama ışığı açar açmaz içim hayal kırıklığıyla doldu. Burada yaşayacağımız deneyim, Graham'ın eski yatak odasında yaşadığımızla aynı olmayacaktı.

Ninova

Annem her şeyi kutulara yerleştirmişti. İki duvar da yerden tavana kadar boş ayakkabı kutularıyla kaplanmıştı. Boş çanta kutuları da üçüncü duvarı kaplıyordu. Bir zamanlar yatak odamın duvarlarını kaplayan eşyalarım artık üzerinde ismim yazan karton kutuların içindeydi. Yatağın yanına gittim ve elimi kutulardan birinin üzerinde gezdirdim.

"Sanırım boş yatak odalarından birine ihtiyacı vardı," dedim sessizce.

Graham yanımda durmuş, teselli edici bir şekilde sırtımı okşuyordu. "Burası küçük bir ev," dedi. "Neden fazladan alana ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyorum."

Alaycılığına güldüm. Sarılmak için beni kendisine doğru çekti ve ben de başımı onun göğsüne yaslarken gözlerimi kapattım. Eski yatak odamı görmesi için bu kadar heyecanlanmış olmaktan nefret ediyordum. Annemin beni hiçbir zaman Graham'ın annesinin onu sevdiği kadar sevmeyeceğini bilmenin beni bu kadar üzmesinden nefret ediyordum. Bu evde iki tane misafir odası vardı ama yine de annem depo olarak benim odamı kullanmayı tercih etmişti. Graham'ın buna tanık olması beni utandırmıştı. Geri çekildim ve duygularımı içime bastırdım. Bunun beni ne kadar üzdüğünü anlamamasını umarak omuz silktim. Ama anlıyordu. Saçlarımı okşayarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Ben sadece... Bilmiyorum. Ailenle tanışmak bana senin beklenmedik yönlerini göstermişti. Senin de aynı deneyimi yaşayacağını umuyordum." Hafifçe güldüm, bunu söylediğim için bile utanmıştım. "Fazla iyimsermişim."

Yatak odamın penceresine yürüdüm ve dışarı baktım. Yüzümdeki hayal kırıklığını görmesini istemiyordum. Graham arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı.

"Çoğu insan çevrelerinin ürünüdür, Quinn. Ben iyi bir aileden geliyorum. Harika, tutarlı ebeveynlerle büyüdüm.

Ninova

Büyüyünce nispeten normal biri olmam beklenen bir şeydi." Beni kendisine döndürdü ve ellerini omuzlarıma koydu. Başını eğip gözlerinde büyük bir samimiyetle bana baktı. "Burada olmak... annenle tanışmak, senin nerede büyüdüğünü ve nasıl bir insan hâline geldiğini görmek... *ilham verici* bir şey, Quinn. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama sen hayatımda gördüğüm en özverili, en harika, en inanılmaz kadınsın."

Çoğu insan karşısındakine âşık olduğu ânı tam olarak bilemez.

Ben biliyordum.

Az önce olmuştu.

Belki bu bir tesadüftü, belki de daha fazlasıydı ama Graham alnını alnıma dayayıp, "Seni seviyorum, Quinn," demek için tam da bu ânı seçmişti.

Her şeyiyle yanımda olmasına minnettar olarak kollarımı ona doladım. "Ben de seni seviyorum."

Ninova

Yirminci Bölüm

Şimdi

Arabanın kontağını kapattım ve koltuğumu arkaya yatırarak bacağımı direksiyona dayadım. Evde sadece mutfağın ışığı yanıyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Graham muhtemelen uyuyordu çünkü yarın işe gitmek zorundaydı.

Bu sabah uyandığımda Graham'm hâlâ yatak odamızın kapısının önünde olmasını, kapıyı çalıp benden af diliyor olmasını bekliyordum. İşe gitmiş olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Evliliğimiz parçalanıyordu, başka bir kadınla görüştüğünü itiraf etmişti ve gece boyunca kendimi yatak odasına kilitlemiştim... ancak o uyanmış, giyinmiş ve hiçbir şey olmamış gibi işe gitmişti.

Andrea iş arkadaşlarından biri olmalıydı. Muhtemelen aralarındaki ilişkiyi öğrencince benim ofisine gidip kadına bağırmam ihtimaline karşı onu uyarmak istemişti.

Böyle bir şey yapmazdım. Andrea'ya kızgın değildim. Bana bağlılık sözü veren o değildi. Ne onun bana karşı bir sorumluluğu vardı ne de benim ona. Bu senaryoda sadece bir kişiye kızgındım; o da kocamdı.

Oturma odasının perdesi hareket etti. Başımı eğmeyi düşündüm ama deneyimlerimden oturma odasından garaj yolunun ne kadar net bir şekilde göründüğünü biliyordum.

Ninova

Graham beni görmüştü, bu yüzden de saklanmanın bir anlamı yoktu. Ön kapı açıldı ve Graham dışarı çıktı. Arabama doğru ilerlemeye başladı.

Üzerinde geçen yılbaşında ona aldığım pijama takımı vardı. Ayaklarına birbirinin eşi olmayan çoraplar giymişti. Biri beyaz, biri siyahtı. Her zaman için bunun karakteriyle çelişen bir özellik olduğunu düşünmüşümdür. Pek çok yönden düzenli ve öngörülebilir biriydi ama nedense çoraplarının uyumlu olup olmadığını asla önemsemezdi. Graham için çorap bir moda ifadesi değil, pratik bir zorunluluktu.

Yolcu koltuğunun kapısını açıp da koltuğa otururken ben camdan dışarı bakıyordum. Kapıyı kapattığında oksijen kaynağımı kesmiş gibi hissettim. Göğsüm daralıyor, ciğerlerim sanki bıçakla deşilmiş gibi hissediyordum. Nefes alabilmek için kendi tarafımdaki camı indirdim.

Güzel kokuyordu. Kalbimi ne kadar incitmiş olursa olsun, bedenimin geri kalanının ondan uzak durmam gerektiğini asla anlamamış olmasından nefret ediyordum. Eğer biliminsanları kalp ve beynin nasıl uyumlu hâle getirileceğini bulabilseydi, dünyada çok az acı kalırdı.

Özür dilemeye başlamasını bekliyordum. Bahanelerini sıralamasını. Hatta belki de suçlamalarını. Ancak o bir nefes alarak, "Neden hiç köpek sahiplenmedik?" diye sordu.

Yolcu koltuğunda oturuyordu, bedeni hafifçe bana dönüktü ve başını koltuk başlığına yaslamıştı. Dudaklarından az önce dökülmüş olan saçma soruya rağmen çok ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Uykusuzluktan mıydı yoksa ağladığı için miydi bilmiyordum ama tek bilmek istediği neden hiç *köpek* sahiplenmediğimizdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Graham?"

"Özür dilerim," dedi başını iki yana sallayarak. "Sadece aklıma geldi. Neden bilmiyorum."

Ninova

Bir ilişkisi olduğunu itiraf ettiğinden beri ağzından ilk defa *özür dilerim* sözü çıkıyordu ve bu özrü, ihanetiyle alakalı değildi. Onun yapacağı bir şey değildi bu. *Aldatmak* onun yapacağı bir şey değildi. Sanki yanımda oturan adamı tanımıyor gibiydim. "Sen *kimsin*? Kocama ne yaptın?"

Öne doğru dönüp arkasına yaslandı ve koluyla gözlerini kapattı. "Muhtemelen karımla birlikte bir yerlerdedir. Onu görmeyeli uzun bir süre oldu."

Böyle mi olacaktı yani? Yanıma geldiğinde, yaşadığım bu ıstırabı biraz olsun katlanılır hâle getireceğini düşünmüştüm ama bunun yerine öfkemi haklı çıkarmak için her şeyi yapıyordu. Bakışlarımı kaçırdım ve dikkatimi yeniden pencereden dışarı verdim. "Şu anda senden nefret ediyorum. Hem de çok." Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

"Benden nefret etmiyorsun," dedi sessizce. "Benden nefret edebilmen için beni seviyor olman gerekirdi. Ama uzun zamandır beni umursamıyorsun."

Akan gözyaşımı sildim. "Başka bir kadınla yatmanın bahanesi buysa tamam, Graham. Kendini suçlu hissetmeni istemem."

"Onunla yatmadım, Quinn. Biz sadece... o kadar ileri gitmedik. Yemin ederim."

Bu itirafının üzerine duraksadım.

Onunla yatmamış mıydı? Bu bir fark yaratır mıydı?

Canımın daha az yanmasını mı sağlıyordu? Hayır. Ona olan öfkemi mi azaltıyordu? Hayır. Biraz bile değil. Gerçek şuydu ki Graham başka bir kadınla yakınlaşmıştı. Bunun bir konuşma, öpüşme ya da üç günlük bir kaçamak mı olduğu önemli değildi. İhanet; aldatan, kocanız olduğunda ne yapmış olursa olsun aynı derecede acıtıyordu.

"Onunla yatmadım," diye tekrarladı sessizce. "Ama bu sana kendini iyi hissettirmesin çünkü bunu düşündüm."

Ninova

Elimi ağzıma kapatıp hıçkırığımı bastırmaya çalıştım. Ama işe yaramadı zira söyledikleri de yaptıkları da... ondan beklediğim şeyler değildi. Şu an teselli edilmeye ve içimin rahatlatılmasına ihtiyacım vardı ama o bunların tam aksini yapıyordu. "Arabamdan çık." Kapılar kilitli olmamasına rağmen kilidi açtım. Onu yakınımda istemiyordum. Direksiyonu kavradım, sürücü koltuğumu dikleştirdim ve onun dışarı çıkmasını bekledim. "Çık dışarı, Graham. *Lütfen.* Arabamdan çık." Alnımı direksiyona yasladım. "Şu anda sana bakamıyorum bile." Gözlerimi sıkıca kapayıp kapının açılmasını bekledim ama bunun yerine arabanın motoru kapandı. Anahtarlarımı kontaktan çıkardığını duydum.

"Sen her ayrıntıyı öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Gözyaşlarımı silerek başımı iki yana salladım. Kapı koluna uzandım ama kolumu yakaladı. "Bana bak." Beni kendisine doğru çekerek arabadan inmeme engel oldu. "Quinn, bana *bak*!"

Bana ilk defa bağırmıştı.

Aslında ilk defa onun *bağırdığını* duyuyordum.

Graham her zaman için sessiz bir savaşçı olmuştur. Sesinin gücü ve arabanın içinde yankılanması donup kalmama neden oldu. "Sana bunu neden yaptığımı anlatmam gerek. Söyleyeceklerim bittiğinde ne yapacağına karar verebilirsin ama *lütfen* Quinn. Önce konuşmama izin ver."

Kapıyı kapattım ve yeniden arkama yaslandım. Gözlerimi sımsıkı kapadığımda gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Onu dinlemek istemiyordum. Ama bir yanım her detayı bilmek istiyordu çünkü gerçekleri öğrenmezsem, hayal gücümün durumu daha da beter hâle getireceğinden korkuyordum. "Acele et," diye fısıldadım. Kendimi tamamen kaybetmeden önce burada ne kadar oturabileceğimden emin değildim.

Ninova

Sakinleşmek için bir nefes aldı. Nereden başlayacağına karar vermesi biraz uzun sürdü. Ya da nasıl başlayacağına. "Birkaç ay önce işe başladı."

Sesinin çatladığını duyabiliyordum. Sesinin sabit çıkması için uğraşsa da pişmanlıkla dolu olduğu belliydi. Acımı hafifleten tek şey buydu; onun da acı çektiğini bilmek.

"Birkaç kere bir araya geldik ancak ona hiçbir zaman bir iş arkadaşından farklı gözle bakmıyordum. Hiçbir kadına sana baktığım gibi bakmadım, Quinn. Her şeyin böyle başladığını düşünmeni istemiyorum."

Bana baktığını hissedebiliyordum ama gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki beni sakinleştirebilecek tek şeyin bu klostrofobik arabadan çıkmak olduğunu hissediyordum. Ama onu dinleyene kadar bunu yapmama izin vermeyeceğini biliyordum, dolayısıyla o konuşurken düzenli nefesler alıp vermeye odaklandım.

"Bazen hareketli dikkatimi çekiyordu. Onu ilginç ya da çekici bulduğumdan değil... tavırları bana seni hatırlattığı için."

Başımı iki yana salladım ve konuşmak için ağzımı açtım. Sözünü keseceğimi anladı ve bu yüzden de "Sadece bitirmeme izin ver," diye fısıldadı.

Ağzımı kapattım ve öne eğilip kollarımı direksiyona doladım. Alnımı kollarıma yasladım ve bir an önce bunu bitirmesi için dua ettim.

"Geçen haftaya kadar aramızda hiçbir şey olmadı. Çarşamba günü üzerinde beraber çalışacağımız bir iş verdiler, bu yüzden de günün çoğunu beraber geçirdik. Saatler geçtikçe ona... kapıldığımı fark ettim. Ondan etkilendiğimi. Bunun nedeni senin sahip olmadığın bir şeye sahip olması değildi. Ona kapıldım çünkü bana fazlasıyla seni hatırlatıyordu."

Şu anda ona çığlık çığlığa bağırmak istiyordum ancak kendimi tuttum.

Ninova

"Geçen çarşamba, bütün günü onunla geçirmek seni özlememe neden oldu. Bu yüzden işten erken çıktım, belki seni güzel bir yemeğe çıkarırsam ya da seni mutlu edecek bir şey yaparsam bana eskisi gibi gülümseyeceğini düşünüyordum. Ya da günümü nasıl geçirdiğimle ilgileneceğini. Ya da *benimle* ilgileneceğini. Ama eve gelip ön kapıdan girdiğimde senin oturma odasından çıktığını gördüm. Kapıyı açtığımı duyduğunu biliyordum. Ama nedense eve bir saat önce geldiğim için heyecanlanmak yerine benden kaçmak için çalışma odana girdin."

Artık sadece öfke dolu değildim. Aynı zamanda utançla doluydum. Ondan kaçmaya çalıştığım her seferi fark ettiğini bilmiyordum.

"O çarşamba gecesi bana sadece iki kelime söyledin. *İki.* Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım ancak başımı kollarımın arasında tutmaya devam ettim. "İyi geceler."

"Sana çok kızgındım," derken sesinin çatladığını duyabiliyordum. "Seni anlamaya çalışmak bazen lanet olası bir bulmacayı çözmek gibi, Quinn. Seninle nasıl başa çıkacağımı anlamaya çalışmaktan yorulmuştum. Sana o kadar öfkeliydim ki perşembe günü işe giderken seni öpmedim bile."

Bunu fark etmiştim.

"Perşembe günü üzerinde çalıştığımız proje bittiğinde eve gelmem gerekiyordu. Çıkmalıydım ama bunun yerine... kaldım. Ve biz konuştuk. Ve... onu öptüm." Graham ellerini yüzünün üzerinden geçirdi. "Bunu yapmamalıydım. Başlar başlamaz buna bir son vermeliydim. Ama yapamadım. Çünkü gözlerim kapalı olduğu sürece onun sen olduğunu hayal ettim."

Başımı kollarımdan kaldırdım ve ona baktım. "Yani bu *benim* suçum mu? Bunu mu söylemek istiyorsun?" Tama-

Ninova

men ona dönecek şekilde bedenimi çevirdim. "Benden istediğin ilgiyi göremedin ve bu yüzden sana beni hatırlatan birini mi buldun? Sanırım onun karın olduğunu hayal ettiğin sürece bu aldatmak sayılmaz." Gözlerimi devirdim ve arkama yaslandım. "Graham Wells, dünyada yasak ilişki yaşamak için etik bir sebep bulmuş ilk erkek."

"Quinn."

Konuşmasma izin vermedim. "Bütün hafta sonu bunu düşünüp sonra da işe gidip yine aynı şeyi yaptığına göre belli ki kendini çok da suçlu hissetmemişsin."

"İki kere oldu. Geçen Perşembe ve dün gece. Hepsi bu kadar. Yemin ederim."

"Ya seni yakalamasaydım? Bunu bitirecek miydin?"

Graham elini ağzının üzerinden geçirip dişlerini sıktı. Başını hafifçe iki yana salladı, bunu soruma cevap vermek için yapmadığını umdum. Başım pişman olduğu için salladığını umdum.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," dedi camdan dışarı bakarak. "Kimse böyle bir şey yaşamayı hak etmiyor. Özellikle de sen. Bu gece çıkmadan önce, kendime bunun bir daha asla olmayacağına dair yemin ettim. Ama zaten en başta böyle bir şeyi yapabileceğime de inanmıyordum."

Arabanın tavanına bakıp avucumu göğsüme bastırarak hızla nefesimi verdim. "O zaman neden yaptın?" Sorum bir hıçkırık hâlinde çıktı.

Ağlamaya başladığım anda Graham bana döndü. Öne doğru eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı, sessizce ona bakmam için yalvarıyordu. Sonunda onun çaresiz bakışlarıyla karşılaştığımda bu daha da çok ağlamama sebep oldu. "O evin içinde her şey yolundaymış gibi dolanıyoruz ama hiçbir şey yolunda *değil,* Quinn. Yıllardır paramparça hâldeyiz ve nasıl düzeleceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Ben çözüm

Ninova

bulurum. Benim işim bu. İyi olduğum şey bu. Ama seni ve beni nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrim yok. Eve her geldiğimde bir şeylerin düzeleceğini umuyorum. Ama sen benimle aynı odada olmaya bile tahammül edemiyorsun. Sana dokunmamdan nefret ediyorsun. Seninle konuşmamdan nefret ediyorsun. Fark etmemi istemediğin şeyleri fark etmemiş gibi davranıyorum çünkü canının daha fazla acımasını istemiyorum." Derin bir nefes verdi. "Yaptığım şey için seni suçlamıyorum. Bu, benim hatam. *Benim* suçum. Bunu *ben* yaptım. Her şeyi *ben* berbat ettim. Ama *onu* çekici bulduğum için değil. Her şeyi berbat ettim çünkü *seni* özlüyorum. Her gün seni özlüyorum. İşteyken seni özlüyorum. Evdeyken seni özlüyorum. Yanımda yatarken seni özlüyorum. *İçindeyken* bile seni özlüyorum."

Graham dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözyaşlarının tadını alabiliyordum. Ya da belki de kendi gözyaşlarımın. Geri çekildi ve alnını alnıma yasladı. "Seni özlüyorum, Quinn. Hem de çok. Buradasın ama değilsin. Nereye gittiğini ya da ne zaman gittiğini bilmiyorum ama seni nasıl geri getirebileceğimi bilmiyorum. Birlikte yaşıyoruz. Birlikte yemek yiyoruz. Birlikte uyuyoruz. Ama hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim."

Graham beni bırakıp koltuğuna yaslandı. Dirseğini cama dayadı ve kendisini toparlamaya çalışırken yüzünü kapattı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç olmadığı kadar çökmüş görünüyordu.

Onu yavaş yavaş çökerten bendim. Âdeta tanınmaz hâle getirmiştim. Sonunda değişeceğime dair umutlar verip onu kandırmıştım. Mucizevi bir şekilde âşık olduğu kadının geri döneceğime inandırmıştım.

Ama bu imkânsızdı. Koşullar bizi sonsuza dek değiştirmişti.

Ninova

"Graham." Gömleğimin koluyla yüzümü sildim. Sessizdi ama sonunda o da hüzünlü, kederli gözleriyle bana baktı. "Ben hiçbir yere gitmedim. Hep buradaydım. Ama beni göremedin çünkü hâlâ eskiden olduğum insanı arıyordun. Üzgünüm ama artık eski ben değilim. Belki daha iyi olurum. Belki olmam. Ancak iyi bir koca, karısını iyi *ve* kötü zamanlarda sever. İyi bir koca, hastalıkta *ve* sağlıkta karısının yanında durur, Graham. İyi bir koca –karısını *gerçekten* seven bir koca– karısını aldatıp sonra da sadakatsizliğinin suçunu *yalnız* hissetmesine atmaz."

Graham'ın yüz ifadesi değişmedi. Hâlâ bir heykel kadar hareketsizdi. Yüzünde hareket eden tek şey dişlerini gıcırdatırken oynayan çenesiydi. Sonra gözlerini kıstı ve başını eğdi. "Seni sevmediğimi mi düşünüyorsun, Quinn?"

"Eskiden sevdiğini biliyorum. Ama dönüştüğüm bu insanı sevdiğini düşünmüyorum."

Graham doğrularak oturdu. Öne doğru eğilip sertçe gözlerimin içine baktı. Konuşurken kullandığı kelimeler kısa ve özdü. "Seni gördüğüm ilk andan beri, her günün her saniyesinde sevdim. Seni, evlendiğimiz günden daha çok seviyorum. Seni seviyorum, Quinn. Lanet olsun *seni seviyorum*!"

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve sonra tüm gücüyle kapıyı çarparak kapattı. Bütün araba sarsıldı. Eve doğru yürüdü ancak ön kapıdan girmeden önce arkasını döndü ve öfkeyle parmağını bana doğru uzattı. "*Seni seviyorum*, Quinn!"

Resmen avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Öfkeliydi. Çok öfkeliydi.

Kendi arabasına doğru yürüdü ve çıplak ayağıyla ön tamponu tekmeledi. Defalarca tekmeledikten sonra yeniden bağırmak için duraksadı. "*Seni seviyorum*!"

Arabanın tavanına da defalarca vurduktan sonra kaportanın üzerine yığıldı, başını kollarına yaslamıştı. Bir dakika

Ninova

boyunca bu hâlde kaldı, hareket eden tek şey omuzlarının belli belirsiz sarsılmasıydı. Hareket etmedim. Nefes aldığımı bile sanmıyordum.

Graham en sonunda kaportanın üzerinden kalktı ve gömleğiyle gözlerini sildi. Büsbütün mağlup bir hâlde bana baktı. "Seni seviyorum," dedi sessizce başını iki yana sallayarak. "Her zaman sevdim. Ne kadar sevmemiş olmamı dilesen de."

Ninova

Yirmi Birinci Bölüm

O Zaman

Bariz nedenlerden ötürü annemden hiçbir zaman iyilik istememiştim. Cape Cod'daki yazlığı kullanmak için üvey babamı arayıp izin almamın nedeni de tam olarak buydu. Artık orası sadece kiralık mülk olarak kullanıyordu ve ev sadece yaz aylarında kiralanıyordu. Ancak şubat aymdaydık ve ev kışın büyük kısmında boş kalıyordu. Gururumu bir kenara bırakıp ondan izin almak çok zor gelmişti ama yine de anneme sormaktan çok daha kolaydı. Graham'la tanıştığından beri bana pek çok kez ondan daha iyisini bulabileceğimi söylemişti. Onun gözünde daha iyisi, kendi yazlığı olan biriyle görüşmemdi, böylece hiçbir zaman hafta sonları onlarınkini kullanmak için izin almak zorunda kalmayacaktım.

Graham oraya varmamızdan sonraki bir saat boyunca etrafı gezdi, yılbaşı sabahına uyanmış bir çocuğun heyecamyla bana bir şeyler gösteriyordu.

Quinn, gel de şu manzaraya bir bak!

Quinn, gel de şu küvete bir bak!

Quinn, şömineyi gördün mü?

Quinn, kano bile var!

Heyecanı bugün erken saatlerde buraya geldiğimiz için biraz azalmıştı. Akşam yemeğimizi yedik ve Graham orta

Ninova

şömineyi yakarken ben de duş aldım. Massachusetts'te şubat ayında nadiren görülecek sıcak bir hava hâkimdi ancak ılık bir kış gününde bile hava sıcaklığı gündüz en fazla on dereceye çıkarken geceleri bir dereceye kadar düşüyordu. Ateşin yanına giderken yanıma bir battaniye alıp verandadaki kanepede oturan Graham'm yanına sokuldum.

Beni daha da yakınına çekti ve başımı omzuna yaslarken kolunu bana dolayıp battaniyeyi ikimizin etrafına sardı. Hava soğuktu ama hem ondan hem de ateşten gelen sıcaklık bunu katlanılır hâle getiriyordu. Hatta rahatlatıcıydı.

Graham'ı hiç burada, okyanusun sesini dinlerken olduğu kadar huzurlu görmemiştim. Sanki dünyadaki tüm soruların cevabma sahipmiş gibi okyanusa bakması hoşuma gitmişti. Ona, hak ettiği bir saygıyla bakıyordu.

"Ne kadar mükemmel bir gün," dedi sessizce.

Gülümsedim. Onun için mükemmel bir günün tanımında benim de olmam hoşuma gitmişti. Birlikte olmaya başlamamızdan bu yana altı ay geçmişti. Bazen ona bakıyor ve ona sahip olduğum için kendimi o kadar şanslı hissediyordum ki neredeyse içimden eski sevgililerimize teşekkür mektubu yazmak geliyordu. O, şimdiye kadar başıma gelen en güzel şeydi.

Biriyle böylesine mutlu olup onu bu kadar çok sevmenin, içinizde daha önce hiç bilmediğiniz bir korku yaratması tuhaftı. Kaybetme korkusu. İncitme korkusu. Çocuk sahibi olmanın da buna benzer bir şey olduğunu hayal edebiliyordum. Muhtemelen hayat boyunca deneyimleyebileceğiniz en olağanüstü ama aynı zamanda da en korkutucu sevgiydi.

"Çocuk istiyor musun?" Bu soruyu resmen ağzımdan kaçırmıştım. Aramızdaki o yoğun sessizliği geleceğimizi belirleyebilecek bir soruyla bozmuştum. Her konuda biraz patavatsızdım.

"Tabii ki. Sen?"

Ninova

"Evet. Bir sürü çocuk istiyorum."

Graham güldü. "Bir sürü kaç tane anlamına geliyor?"

"Bilmiyorum. Birden fazla. Beşten az." Başımı omzundan kaldırdım ve ona baktım. "Bence harika bir anne olurdum. Övünmek gibi olmasın ama eğer çocuklarım olursa onların gelmiş geçmiş en iyi çocuklar olacağından oldukça eminim."

"Hiç şüphem yok."

Başımı yeniden omzuna yasladım. Göğsünün üzerine koyduğum elimi tuttu. "Anne olmak her zaman hayalin miydi?"

"Evet. Doğrusu bunun için bu kadar heyecanlanmam biraz utanç verici. Pek çok kız, başarılı bir kariyere sahip olma hayaliyle büyür. Evden çalışmak ve bir sürü çocuk sahibi olmak istediğimi itiraf etmekten her zaman çok utanırdım."

"Utanılacak bir şey değil ki bu."

"Evet, öyle. Bugünlerde kadınların sadece bir anne olmaktan daha fazlasını istemeleri gerekiyor. Feminizm falan filan."

Graham ateşle ilgilenmek için beni göğsünden kaldırdı, iki küçük kütük alıp onları ateşe attı ve sonra yeniden yanıma oturdu. "İstediğin neyse o olmalısın. Asker olmak istiyorsan asker ol. Ya da bir avukat. Ya da bir CEO. Ya da bir ev kadını. Yapacağın en son şey bundan utanmak."

Onu seviyordum. Onu çok seviyordum.

"Tek hayalim anne olmak değil. Günün birinde kitap yazmak istiyorum."

"Eh, gördüğün tüm o çılgınca rüyalara bakılırsa kesinlikle buna yetecek bir hayal gücün var."

"Muhtemelen bunları yazmalıyım," dedim gülerek.

Graham yüzünde alışkın olmadığım bir gülümsemeyle bana baktı. Ona ne düşündüğünü sormak üzereydim ki önce o konuştu.

"Bana bir daha çocuk isteyip istemediğimi sor," dedi.

"Neden? Cevabını mı değiştireceksin?"

Ninova

"Evet. Yeniden sor."

"Çocuk istiyor musun?"

Bana gülümsedi. "Eğer sadece senden olursa çocuk istiyorum. Beraber bir sürü çocuğumuz olsun istiyorum. Karnının büyümesini, bebeğimizi ilk kez kollarına almanı ve çılgınca mutlu olduğun için ağlamanı izlemek istiyorum. Geceleri bebek odasının kapısında durup onlara ninni söylerken bebeklerimizi kollarında sallayıp uyutmanı izlemek istiyorum. Seni anne yapmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

Omzunu öptüm. "Her zaman en tatlı şeyleri söylemeyi başarıyorsun. Keşke ben de kendimi senin gibi ifade edebilseydim."

"Sen bir yazarsın. Kelimelerle arası iyi olan sensin."

"Yazma kabiliyetim hakkında tartışmıyorum. Muhtemelen senin hakkında hissettiklerimi yazabilirim ama bunları hiçbir zaman senin gibi sözlü ifade edemem."

"O zaman öyle yap," dedi. "Bana aşk mektubu yaz. Daha önce kimse bana aşk mektubu yazmamıştı."

"Şaka yapıyorsun."

"Ciddiyim. Hep bir aşk mektubu almak istemişimdir."

Kahkaha attım. "Sana bir aşk mektubu yazacağım, seni duygusal adam."

"Bir sayfadan uzun olsa iyi olur. Ve bana her şeyi söylemeni istiyorum. Beni ilk gördüğünde ne düşündüğünü. Birbirimize âşık olurken ne hissettiğini. Ve kâğıdın üzerine liseli kızların yaptığı gibi parfümünü sıkmanı istiyorum."

"Başka bir isteğin var mı?"

"Zarfın içine çıplak bir fotoğrafını koymana itiraz etmem."

Muhtemelen bunu yapabilirdim.

Graham beni kucağına çekince iki bacağımı etrafına sardım. Battaniyeyi üzerimize çekip üzerimizi örttü. Üzerinde

Ninova

incecik bir pijama vardı, dolayısıyla onun şu anda ne düşündüğünü net bir şekilde hissedebiliyordum. "Hiç hava bir dereceyken dışarıda seviştin mi?"

Dudaklarım dudaklarının üzerindeyken sırıttım. "Hayır. Ama tuhaf olan şu ki tam da bu yüzden şu anda iç çamaşırı gitmiyorum."

Graham ellerini kalçama götürüp geceliğimi yukarı sıyırırken inledi. Kendini serbest bırakabilmesi için hafifçe yukarı kalktım ve sonra üzerine oturup onu içime aldım. Okyanusun sesi kulaklarımıza dolarken battaniyenin içinde seviştik. Mükemmel bir yerde, mükemmel bir insanla geçirilen mükemmel bir an... Ve ona aşk mektubu yazdığımda bu andan bahsedeceğimden hiç şüphem yoktu.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

Yirmi İkinci Bölüm

Şimdi

Başka bir kadını öptü.

Ava'ya göndermek üzere olduğum mesaja baktım ama sonra onun yaşadığı yerde saatin buradan birkaç saat ileri olduğunu hatırladım. Uyandığında göreceği ilk mesajın bu olacağını düşününce kendimi kötü hissederek mesajı sildim.

Graham'ın pes edip içeri girmesinin üstünden yarım saat geçmişti ancak ben hâlâ arabamda oturuyordum. Sanırım hareket edemeyecek kadar kendimi incinmiş hissediyordum. Tüm bunlar benim suçum mu, onun suçu mu yoksa ikimizin de mi suçuydu bilmiyordum. Bildiğim tek şey canımı yakmış olmasıydı. Bunu yapmıştı çünkü ben de bir süredir onun canını yakıyordum. Bu, yaptığını hiçbir şekilde haklı çıkarmazdı ancak insanlar bazı davranışları affetmeden de anlayabilirdi.

Şimdi ikimiz de o kadar çok acı çekiyorduk ki ne yapacağımızı bile bilmiyorduk. Birini ne kadar severseniz sevin, bu sevginin kapasitesi affetme kapasitenize ağır basmıyorsa hiçbir anlamı yoktu.

Bir parçam, eğer bebek sahibi olabilseydik bu sorunları yaşar mıydık diye merak ediyordu. Evliliğimiz bu hâle gelmezdi çünkü ben son yıllarda olduğum kadar harap bir hâl-

Ninova

de olmazdım. Ve Graham de benimleyken bu kadar temkinli olmak zorunda kalmazdı.

Ancak başka bir parçam da bunun kaçınılmaz olup olmadığını merak ediyordu. Belki de çocuk sahibi olmak evliliğimizi değiştirmeyecekti ve mutsuz bir çift olmak yerine, mutsuz bir aile olacaktık. Peki, bu bizi ne hâle getirecekti? Sadece çocukları uğruna bir arada kalan başka bir mutsuz çift.

Eğer birlikte sahip oldukları çocuklar olmasaydı kaç evliliğin devam edeceğini merak ediyordum. Kaç çift, aileyi bir arada tutan çocuklar olmadan mutlu bir şekilde birlikte yaşamayı başarabilirdi?

Belki de bir köpek sahiplenmeli ve bunun bizi düzeltip düzeltmeyeceğini görmeliydik.

Belki de Graham arabama binip de "*Neden hiç köpek sahiplenmedik?*" derken tam olarak bunu düşünüyordu.

Elbette ki düşündüğü şey buydu. O da yaşadığımız sorunların en az benim kadar farkındaydı. Aynı şeyi düşünmemiz mantıklıydı.

Arabanın içi iyice soğuduğunda eve girdim ve kanepenin kenarına oturdum. Graham'ın uyuduğu yatak odamıza gitmek istemiyordum. Bir süre önce avazı çıktığı kadar beni sevdiğini haykırıyordu. Öyle ki komşularımızın onun bağırma ve arabayı yumruklama seslerine uyandığına emindim.

Ancak şu anda ev sessizdi. Ve aramızdaki bu sessizlik o kadar yüksekti ki bundan böyle uykuya dalabileceğimden emin değildim.

Geçmişte, mücadele ettiğimiz kısırlık sorunlarıyla ilgili yardımcı olabileceğini umarak terapiye gitmeyi denemiştik. Ben bundan sıkılmıştım. O da bundan sıkılmıştı. Ve sonra terapinin ne kadar sıkıcı olduğu hakkında hemfikir olmuştuk. Terapistler, kendi kusurlarınızı fark etmenizi sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Graham'ın sorunu

Ninova

bu değildi, benim de sorunum bu değildi. İkimiz de kusurlarımızı biliyorduk. Bunların farkındaydık. Benim kusurum çocuk sahibi olamamamdı ve bu *beni* üzüyordu. Graham'ın kusuru beni düzeltememesiydi ve bu da *onu* üzüyordu. Terapinin bize sunabileceği büyülü bir tedavi yoktu. Sorunumuzu çözmek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, hiçbir terapist benim hamile kalmamı sağlayamazdı. Bu nedenle de terapiye gitmek halihazırda suyunu çekmiş olan banka hesabımızı biraz daha azalmaktan başka işe yaramıyordu.

Belki de tek çaremiz boşanmaktı. Âşık olduğum birinden boşanmayı düşünmek garipti. Ancak bunu fazlasıyla düşünür olmuştum. Graham'ın benimle vaktini boşa harcadığını düşünüyordum. Ondan ayrılırsam üzülecekti ama eninde sonunda yeni biriyle tanışacaktı. Tanışmamak için fazla iyiydi. Âşık olacaktı ve bir bebek sahibi olduğunda da elinden aldığım o yaşam döngüsüne yeniden katılabilecekti. Graham'm bir gün baba olma ihtimalini düşünmek bile beni gülümsetiyordu... Onun baba olması demek benim anne olmadığım anlamına gelse bile.

Sanırım onun tamamen gitmesine izin verememin tek sebebi mucizelerdi. Yıllarca hamile kalmaya çalışıp da tam vazgeçmeye karar vermişken *Yaşasın! Hamileyim!* yazan annelerin makalelerini, kitaplarmı, bloglarını okumuştum.

Bu mucizeler bana umut veriyordu. Bir gün kendi mucizemize sahip olursak diye Graham'a tutunmama neden olacak bir umut. Belki böyle bir mucize bizi düzeltirdi. Parçalanmış evliliğimize bir yara bandı olurdu.

Başka birini öptüğü için ondan nefret etmek istiyor ancak bunu yapamıyordum çünkü bir parçam onu suçlu bulmuyordu. Beni terk etmesi için dünyadaki her bahaneyi ona vermiştim. Bir süredir seks yapmıyorduk ama evliliğimizden bu yüzden uzaklaşmadığını biliyordum. Eğer ihtiyacım olan

Ninova

bu olsaydı Graham'ın hayatını seks yapmadan geçireceğini biliyordum.

İşleri berbat etmesinin sebebi, ikimizden de vazgeçmesiydi.

Üniversitedeyken, altmış yıldır evli olan bir çift hakkında makale yazmam istenmişti. İkisi de seksenli yaşlarındaydılar. Görüşmeye gittiğimde birbirleriyle ne kadar uyumlu olduklarını görmek beni çok şaşırtmıştı. Biriyle altmış yıl birlikte yaşadıktan sonra ondan bıkacağınızı sanardım. Ancak onlar, geçirdikleri onca yıldan sonra bile birbirlerine hâlâ saygıyla ve hayranlıkla bakıyordu.

Görüşme sırasında onlara pek çok soru sormuştum ancak cevabıyla beni çok etkileyen soru şu olmuştu: "Böylesi mükemmel bir evliliğin sırrı ne?"

Yaşlı adam öne eğilmiş ve bana büyük bir ciddiyetle bakmıştı. "Bizim evliliğimiz mükemmel değildi. *Hiçbir* evlilik mükemmel değildir. Eşimin bizden vazgeçtiği zamanlar oldu. *Benim* bizden vazgeçtiğim zamanlar oldu. Uzun ömürlü evliliğin sırrı ikimizin de aynı anda vazgeçmemesiydi."

O adamın bu dürüst cevabını hiç unutmamıştım.

Ve şu anda gerçekten bunu yaşıyor gibi hissediyordum. Graham'ın yaptığı şeyi de bu yüzden yaptığına inanıyordum. Çünkü sonunda bizden vazgeçmişti. O bir süper kahraman değildi. Bir insandı. Bu dünyada Graham'ın tahammül ettiği kadar uzun süre dışlanmaya başka kimse katlanamazdı. O bizi geçmişimize bağlayan güçlü tarafken ben her zaman zayıf halka olmuştum. Şimdiyse roller değişmişti ve şu an için en zayıf halka Graham'dı.

Sorun şuydu ki artık ben de vazgeçmiştim. İkimiz de aynı zamanda vazgeçmişiz ve bunun geri dönüşü olmayabilirmiş gibi hissediyordum. Onu affettiğimi ve daha fazla çabalayacağımı söyleyerek bunu düzeltebileceğimi biliyordum ancak bir parçam bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu.

Ninova

Muhtemelen daha iyiye gitmeyecek bir şey için savaşmanın anlamı neydi? Bir çift, ikisinin de mutlu olmadığı bugünü düzeltmek için daha ne kadar geçmişe tutunabilirdi?

Eskiden Graham ile mükemmel olduğumuza dair en ufak bir şüphem yoktu. Ancak bu durum, şu anda mükemmel olduğumuz anlamına gelmiyordu. Bundan çok uzaktaydık.

İçimden zamanın sihirli bir şekilde akmasını dileyerek saate baktım. Bir şekilde yarmın bugünden çok daha kötü olacağını hissediyordum. Çünkü yarın bir karar vermek zorunda kalacaktık.

Sonunda o ahşap kutuyu açma zamanının gelip gelmediğine karar vermek zorunda kalacaktık.

Bunu düşünmek midemin burulmasına neden oldu. Bütün bedenim acıyla kavruldu ve öne doğru eğilirken elimi karnıma bastırdım. Kalbim o kadar kırılmıştı ki bunu fiziksel olarak hissedebiliyordum. Yine de ağlamadım çünkü gözyaşlarım bana daha fazla acı veriyordu.

Kuru gözlerle yatak odamıza doğru yürüdüm. Son yirmi dört saattir ağlamadan geçirdiğim en uzun zamandı. Yatak odamızın kapısını açtım, Graham'm uyuyor olmasını bekliyordum. Ancak o, sırtını yatak başlığına vermiş oturuyordu. Okuma gözlüğünü takmıştı ve kucağında bir kitap vardı. Gece lambası açıktı ve kısa bir an için birbirimizin gözlerine baktık.

Sırtımı ona dönerek yatağa uzandım. Sanırım bu gece ikimiz de tartışmaya devam edemeyecek kadar kırgındık. O, kitabını okumaya devam etti, ben de uyuyabilmek için elimden geleni yaptım. Ancak zihnim hâlâ çalışıyordu. Birkaç dakika geçti ama onun yanımda olduğunu bilmek rahatlamama engel oluyordu. Henüz uyumadığımı fark etmiş olmalıydı çünkü kitabını kapatıp komodinin üzerine koyduğunu duydum. "Bugün işten ayrıldım."

Bu itirafına karşılık hiçbir şey söylemedim. Sadece duvara baktım.

Ninova

"Bu sabah işe gitmek için çıktığımı ve seni burada öylece, bu odada kendini kilitlemiş olarak bıraktığımı düşündüğünü biliyorum."

Haklıydı. Tam olarak bunu düşünmüştüm.

"Ama evden çıktım çünkü işten ayrılmam gerekiyordu. Hayatımın en kötü hatasını yaptığım bir yerde çalışamazdım. Önümüzdeki hafta yeni bir iş aramaya başlayacağım."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve yorganı çeneme kadar çektim. Işığı kapatarak benden bir cevap beklemediğini gösterdi. Kendi tarafına döndükten sonra, artık Andrea'nın yanında çalışmayacağını bildiğim için sessizce iç geçirdim. Vazgeçmemişti. Yeniden deniyordu. Hâlâ evliliğimizin eski hâline dönme ihtimali olduğuna inanıyordu.

Onun için üzüldüm. Ya yanılıyorsa?

Bu düşünceler sonraki bir saat boyunca zihnimi istila etti. Graham bir şekilde uykuya daldı ya da ben onun uyuduğunu düşünüyordum. Rolünü iyi oynamıştı.

Ancak ben uyuyamıyordum. Gözyaşlarım akmak üzereydi ve karnımda hissettiğim ağrı giderek daha da kötüleşiyordu. Kalkıp bir ağrı kesici içtim ama yatağa döndüğümde yaşadığımız bu duygusal kargaşanın gerçekten fiziksel bir acı olarak ortaya çıkıp çıkamayacağını merak ettim.

Bir şeyler yolunda değildi.

Canımın bu kadar acımaması gerekiyordu.

Keskin bir sancı hissettim. Derinden gelen bir sancı. Beni yan dönmeye zorlayacak kadar güçlü bir sancı. Ellerimle yorgam kavradım ve bacaklarımı karnıma doğru çektim. Bunu yaptığımda bir şeylerin aktığını hissettim. Çarşafın üzeri kaygan ve ıslak bir şeyle kaplanmıştı.

"Graham." Ona uzanmaya çalıştım ama o, ışığı açmak için öbür tarafına dönmüştü. Nefessiz kalmama neden olacak şiddetli bir sancı daha hissettim.

Ninova

"Quinn?"

Elini omzuma koydu. Yorganı açtı. Gördüğü şey her neyse yataktan uçar gibi fırlamasına neden oldu, ışıklar yandı, beni kucağına aldığında her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu, beni arabaya kadar taşıdı, artık içerideydik, araba giderek hızlanırken ben terliyordum, aşağı doğru baktığımda kan içinde olduğumu gördüm. "Graham."

Dehşete kapıldım, elimi tutup sıkarak, "Sorun yok, Quinn," dedi. "Neredeyse geldik. Neredeyse geldik."

Bundan sonra olanlar zihnimde karman çormandı.

Hatırladığım anlık görüntüler vardı. Başımın üzerindeki floresan lamba. Graham'ın elimin üzerindeki eli. *Düşük, kanama* ve *ameliyat* gibi duymak istemediğim kelimeler.

Graham elimi tutarken telefonda muhtemelen annesine bir şeyler söylüyordu. Fısıldayarak konuşuyordu çünkü belki de uyuduğumu düşünüyordu. Bir parçam uyuyordu ama geri kalanım uyanıktı. Söylediği şeylerin *ihtimal dahilinde* şeyler olmadığını biliyordum. Bunlar *çoktan* olmuştu. Ameliyata girmiyordum. Az önce ameliyattan çıkmıştım.

Graham telefonu kapattı. Dudaklarını alnıma değdirip fısıldadı. "Quinn?" Ona bakmak için gözlerimi açtım. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kaşlarının arasında daha önce fark etmediğim derin bir kırışıklık vardı. Muhtemelen şu anda yaşadıklarımız yüzünden bir anda belirmişti. O kırışıklığa her baktığımda bu ânı düşünüp düşünmeyeceğimi merak ettim.

"Ne oldu?"

Gözlerinin arasındaki kırışıklık derinleşti. Eliyle saçlarımı okşadı ve söyleyeceği kelimeleri dikkatle seçti. "Dün gece düşük yaptın," dedi. Bakışlarıyla yüzümü inceliyor, vereceğim tepkiye hazırlanmaya çalışıyordu.

Vücudumun bunu hissetmemesi garipti. Muhtemelen ağır ilaçların etkisi altındaydım ama yine de içimde büyüyen

Ninova

bir hayat olduğunu ve artık orada olmadığını hissedeceğimi düşünürdüm. Elimi karnımın üzerine koyup onu nasıl fark etmediğimi merak ettim. Ne kadar zamandır hamileydim? En son seks yapmamızın üzerinden ne kadar zaman geçmişti? İki aydan fazla. Üç aya yakın.

"Graham," diye fısıldadım. Elimi tutup sıktı. Şu anda zerre kadar mutlu ya da rahatlamış hissedemeyecek kadar harap bir hâlde olmam gerektiğini biliyordum. Ancak her nasılsa kendimi olması gerektiği kadar mahvolmuş hissetmiyordum. Hissettiğim şey umuttu. "Ben hamile miydim? En sonunda hamile mi kaldım?"

Tüm bu olup bitenlerden sonra olumlu olan tek şeye nasıl odaklanabildiğimi bilmiyordum ancak yıllarca süren başarısızlıkların ardından bunu bir işaret olarak görmeden de yapamıyordum. *Hamile kalmıştım. Kısmen bir mucizemiz olmuştu.*

Graham'ın gözünden bir damla yaş süzülüp koluma düştü. Bu gözyaşına bakıp tenimin üzerinden akmasını izledim. Yeniden Graham'ın gözlerine baktım, onun tek bir parçası bile bu durumun olumlu tarafını göremiyordu.

"Quinn..."

Gözünden bir damla yaş daha süzüldü. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, hiç bu kadar hüzünlü olduğunu görmemiştim. Başımı iki yana salladım çünkü söylemekten bu kadar korktuğu şeyi duymak istemiyordum.

Graham yeniden elimi sıktı, gözlerinde o kadar büyük bir yıkım vardı ki konuştuğunda bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. "Dün gece buraya geldiğimizde..."

Duymak istemedim ama kulaklarım bana itaat etmedi.

"Kanaman vardı."

Ardı ardına *hayır* diyordum ancak bu, dudaklarımdan mı çıkıyordu yoksa zihnimin içinde miydi bilmiyordum.

"Ameliyatta sana..."

Ninova

Kıvrılıp kollarımla dizlerimi kucakladım ve gözlerimi sımsıkı yumdum. *Histerektomi** kelimesini duyduğum anda ağlamaya başladım. *Hıçkıra hıçkıra.*

Graham yatakta yanıma kıvrıldı, kollarını bana doladı ve ben aramızda kalan son umut zerresine de veda ederken bana sarıldı.

* Rahim alma ameliyatı. (ç.n.)

Ninova

Yirmi Üçüncü Bölüm

O Zaman

Yazlıktaki son gecemizdi. Connecticut'a dönmek için sabah yola çıkacaktık. Graham'ın ertesi gün öğleden sonra katılması gereken bir toplantısı vardı. Benim de salı günü işe gitmeden önce çamaşır yıkamam gerekiyordu. Henüz ikimiz de buradan ayrılmaya hazır değildik. Huzurluyduk, mutluyduk ve daha şimdiden onunla buraya tekrar gelmek için can atıyordum. Bir sonraki kaçamağımızı planlamak için anneme yalakalık yapmak zorunda kalsam da bu umurumda bile değildi. Başka bir mükemmel hafta sonu için seve seve ödeyeceğim bir bedeldi.

Bu akşam hava, burada geçirdiğimiz iki geceden biraz daha soğuktu ama bir şekilde bu hoşuma gitmişti. Evdeki ısıtıcıyı sonuna kadar açmıştım. Ateşin yanında donarak geçirdiğimiz saatlerden sonra ısınmak için yatakta birbirimize sokulup yatıyorduk. Bu asla sıkılmayacağım bir rutindi.

İkimize birer fincan sıcak çikolata hazırlamıştım. Fincanlarla dışarı çıktım, Graham'ın fincanını ona uzattıktan sonra yanına oturdum.

"Pekâlâ," dedi. "Sıradaki soru."

Graham bu sabah, bakmayı çok sevsem de okyanusa hiç adım atmadığımı öğrenmişti. Günün büyük bir bölümünü

Ninova

benim hakkımda bilmediği başka şeyleri öğrenmeye çalışarak geçirmişti. Bu artık bizim için bir oyun hâline gelmişti ve birbirimiz hakkında bilmemiz gereken ne varsa öğrenmek için sırayla sorular soruyorduk.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece din ve politika hakkında hiç konuşmadığımızdan bahsetti. Ancak artık altı ay olmuştu ve ben hâlâ onun fikirlerini merak ediyordum. "Hiç dinden bahsetmedik," dedim. "Ya da politikadan. Bunlar hâlâ konuşulmayacak konular mı?"

Graham dudaklarını fincanını eğdi ve ağzına bir marşmelov aldı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Cumhuriyetçi misin, Demokrat mı?"

Tereddüt bile etmedi. "İkisi de değilim. İki tarafın da radikallerine katlanamıyorum, bu yüzden de ortada bir yerde duruyorum."

"Demek sen de *o* insanlardan birisin."

Başını eğdi. "Hangi insanlardan?"

"Huzuru bozmamak için her görüşü kabul ediyormuş gibi yapan insanlar."

Graham tek kaşını kaldırdı. "Ah, kendi fikirlerim var, Quinn. Hem de güçlü fikirlerim."

Bacaklarımı altıma aldım ve ona döndüm. "Bunları duymak isterim."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi," diye meydan okudum. Silah satışının kısıtlanması hakkındaki görüşün. Göçmenlik. Kürtaj. *Her şey* hakkında."

Âdeta bir sunuma hazırlanıyormuş gibi yüzünde beliren heyecanı sevmiştim. Bunun için heyecanlanması çok tatlıydı.

Sıcak çikolata fincanını yanındaki sehpaya bıraktı. "Tamam... Bir bakalım. Bir vatandaşın silah sahibi olma hakkını elinden almamız gerektiğini düşünmüyorum. Ama bir

Ninova

silah edinmenin fazlasıyla zorlu bir süreç olması gerektiğini düşünüyorum. Bence ilk üç aylık dönem içinde ya da acil bir tıbbi müdahale gerekmesi durumunda kadınların kendi bedenleriyle ne yapacakları konusunda kendilerinin karar vermesi gerektiğini düşünüyorum. Hükümet programlarının kesinlikle gerekli olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda insanları refahlarına bağlı kalmak yerine bundan feragat etmeye cesaretlendirecek daha sistematik bir sürecin de uygulanması gerektiğini düşünüyorum. Nüfusa kaydoldukları ve vergi ödedikleri sürece sınırlarımızı göçmenlere açmamız gerektiğini düşünüyorum. Hayat kurtarıcı sağlık hizmetlerinin, sadece zenginlerin gücünün yettiği bir hizmet değil, temel bir insan hakkı olduğuna inanıyorum. Üniversite harçlarının da otomatik olarak ertelenmesi ve kademeli bir sistemle yirmi yıl içinde geri ödenmesi gerektiğini düşünüyorum. Sporcuların çok para kazandığını, öğretmenlerin çok az kazandığını, NASA'nın yeterince finanse edilmediğini, esrarın yasal olması gerektiğini, insanların istediği kişiyi sevmekte özgür olduğunu ve Wi-Fi hizmetinin evrensel ölçüde erişilebilir ve ücretsiz olması gerektiğini düşünüyorum." Konuşmasını bitirdiğinde sakince sıcak çikolata fincanına uzandı ve dudaklarma götürdü. "Beni hâlâ seviyor musun?"

"İki dakika önce sevdiğimden daha çok." Omzuna bir öpücük kondurdum, kolunu bana sardı ve beni kendisine doğru çekti.

"Tamam, bu düşündüğümden daha iyi gitti."

"Hemen rahatlama," diye uyardım. "Hâlâ dinden bahsetmedik. Tanrı'ya inanıyor musun?"

Graham bakışlarını benden çevirip okyanusa baktı. Omzumu okşadı ve bir süre sorumu düşündü. "Eskiden inanmazdım."

"Şimdi inanıyor musun?"

Ninova

"Evet. Artık inanıyorum."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Birkaç şey," dedi. Başıyla okyanusu işaret etti. "*Bu* da onlardan biri. Bu kadar muazzam ve güçlü bir şey, daha da muazzam ve daha da güçlü bir şey onu yaratmasa nasıl var olabilir?"

Bana neye inandığımı sorduğunda ben de okyanusa baktım. Omuz silktim. "Din annemin güçlü taraflardan biri değildir ama ben her zaman bir yerlerde bizden daha büyük bir şey olduğuna inandım. Sadece ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Kimsenin kesin olarak bildiğini de sanmıyorum."

"Bu yüzden buna inanç diyorlar," dedi.

"Peki, bir matematik ve bilimadamı, bilgileriyle inancını nasıl uzlaştırıyor?"

Graham bu soruyu sorduğumda, âdeta bu konuyu tartışmak için sabırsızlanıyormuşçasına gülümsedi. Bu yönünü seviyordum. İçinde arada sırada ortaya çıkan inek bir öğrenci vardı ve bu onu daha da çekici kılıyordu.

"Dünyanın kaç yaşında olduğunu biliyor musun, Quinn?"

"Hayır ama eminim ki öğrenmek üzereyim."

"Dört buçuk *milyar* yıl," dedi. Sanki bu konu hakkında konuşmak en sevdiği şeymiş gibi sesi hayranlıkla doluydu. "Bizim türümüzün ne zaman ortaya çıktığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sadece iki yüz bin yıl önce," dedi. "Dört buçuk *milyar* yılda sadece iyi yüz bin yıl. Bu inanılmaz." Elimi tutup avucumu bacağının üzerine koydu. Parmağını elimin üzerinde tembelce gezdirmeye başladı. "Eğer avucunun içi bu dünyanın yaşını ve *şimdiye kadar* yaşamış her bir türü temsil etseydi, tüm insan türü çıplak gözle görülemezdi bile. Biz o kadar önemsiziz." Parmağını elimin ortasına getirdi ve

Ninova

oradaki küçük bir çili işaret etti. "Zamanın başlangıcından günümüze kadar, dünya üzerinde yaşamış her insanı, onların bütün sorunlarını ve endişelerini bir araya getirsen dahi buradaki küçük çil kadar etmezdi." Hafifçe elime vurdu. "Hayatta edindiğin her tecrübe buradaki bu minicik çilin içine sığabilir. Benimkiler de. Beyonce'ninkiler de."

Kahkaha attım.

"Dünyanın varoluşuna bir bütün olarak bakarsak biz hiçiz. Övünme hakkı kazanacak kadar bile uzun süredir burada değiliz. Yine de biz insanlar evrenin merkezi olduğumuza inanıyoruz. En aptalca, en dünyevi konulara odaklanıyoruz. Evrim, türümüze sorun *sahibi* olma şansı verdiği için bile minnettar olmamız gerekirken evren için kesinlikle hiçbir anlamı olmayan sorunları kendimize dert ediniyoruz. Çünkü günün birinde... insanlar var olmayacaklar. Tarih tekerrür edecek ve dünyanın üzerinde tamamen farklı bir tür var olacak. Sen ve ben... geriye dönüp bakıldığında sürdürülebilirlik konusunda bir dinozordan bile daha az ilgi çekici olan bir türe ait iki insandan ibaret olacağız. Sadece henüz son kullanma tarihimiz dolmadı." Parmaklarını parmaklarıma doladı ve elimi sıktı.

"Ne kadar önemsiz olduğumuzu kanıtlayan onca bilimsel delile dayanarak benim için bir tanrıya inanmak her zaman zor olmuştur. Daha makul bir soru şu olurdu; '*Tanrı bana inanıyor muydu?*' Çünkü dört buçuk milyar yıllık bu dünyada, bir tanrının beni ya da sorunlarımı umursamadığını düşündüğüm pek çok şey oldu. Ama kısa bir süre önce, ikimizin aynı gezegende, aynı türde, aynı yüzyılda, aynı ülkede, aynı eyalette, aynı şehirde, aynı koridorda, aynı kapının önünde, tam da aynı anda, aynı nedenle bulunmamızın başka bir açıklaması olamayacağı sonucuna vardım. Eğer Tanrı bana inanmasaydı, o zaman senin sadece bir tesadüf

Ninova

olduğuna inanmak zorunda kalırdım. Ve senin hayatımda sadece bir tesadüf olman benim için yüce bir gücün var olduğuna inanmaktan çok daha zor."

Ah.

Vay canına. Nefesim kesilmişti.

Graham bana pek çok tatlı şey söylemişti ancak bu tatlı değildi. Bu âdeta bir şiirdi. Bu onun zekâsının bir ifadesi olmasından çok daha öte bir şeydi çünkü onun olağanüstü derecede zeki olduğunu biliyordum. Bu bir özveriydi. Bana bir amaç vermişti. Kendimi daha önce hiç kimse için değerli, hayati ya da vazgeçilmez hissetmemişken beni kendisi için son derece değerli –hayati– bir konuma yükseltmişti. "Seni çok seviyorum, Graham Wells." Söyleyebileceğim tek şey buydu çünkü az önce söyledikleriyle rekabet etmem mümkün değildi.

"Benimle evlenecek kadar çok mu seviyorsun?"

Başımı kolundan kaldırıp doğrularak oturdum, hâlâ ona bakıyordum.

Az önce gerçekten de bana bunu sormuş muydu?

Ansızın gelen bir soruydu. Muhtemelen o da bunu enine boyuna düşünmemişti. Gülümsüyordu ancak birkaç saniye içinde kahkaha atacağını düşünüyordum çünkü bunu düşünmeden ağzımdan kaçırıvermişti. Yüzük bile almamıştı ki bu da bunun bir kaza olduğunu kanıtlıyordu.

"Graham..."

Elini battaniyenin altına soktu. Geri çıkardığında elinde bir yüzük vardı. Kutusu yoktu, hediye paketi yoktu, mizansen yoktu. Sadece bir yüzük vardı. Üzerinde detaylıca *düşündüğü* bir an için cebinde taşıdığı bir yüzük.

Elimi ağzıma götürdüm. Ellerim titriyordu çünkü bunu beklemiyordum, dilim tutulmuştu ve boğazım düğümlendiği için ona yüksek sesle cevap veremeyeceğimden korku-

Ninova

yordum, ancak bir şekilde, "Ah, Tanrım," diye fısıldamayı başardım.

Graham sol elimi ağzımdan çekti ve yüzüğü parmağımın yanına getirdi ancak hemen takmadı. Bunun yerine dikkatimi tekrar kendisine çekmek için başını eğdi. Gözlerimiz buluştuğunda bana dünyadaki tüm duruluk ve umutla bakıyordu. "Karım ol, Quinn. 5. Kategori anlarını benimle yaşa."

O daha konuşmasını bitiremeden başımı sallamaya başlamıştım. Sallıyordum çünkü *evet* dersem ağlamaya başlayacaktım. Bu mükemmel hafta sonunu nasıl daha da güzelleştirdiğine inanamıyordum.

Başımla onaylamaya başladığımda rahatlayarak iç geçirip gülmeye başladı. Ve yüzüğü parmağıma taktığında dudağını ısırdı çünkü kendisinin de duygulandığını görmemi istemiyordu. "Sana nasıl bir yüzük alacağımı bilemedim," dedi yeniden bana bakarak. "Ama kuyumcu bana evlilik yüzüğünün başlangıcı, ortası ya da sonu olmayan bir döngüyü temsil ettiğini söylediğinde, bu sonsuz döngüyü pırlantalarla bozmak istemedim. Umarım beğenirsin."

Yüzük taşsız, zarif, altın bir halkaydı. Graham'ın ne kadar parası olup olmadığını göstermiyordu. Sevgimizin ne kadar süreceğine inandığını gösteriyordu. Sonsuza kadar.

"Bu mükemmel, Graham."

Ninova

Yirmi Dördüncü Bölüm

Şimdi

"...servikal ektopik gebelik*," dedi. "Çok nadir görülür. Aslında bir kadının bu tür bir dış gebelik yaşama şansı yüzde birden daha azdır."

Graham elimi sıktı. Hastane yatağına uzandım, yeniden uyuyabilmek için doktorun odadan çıkmasından başka bir şey istemiyordum. İlaçlar beni o kadar uyuşturmuştu ki doktorun söylediği şeylere dikkatimi veremiyordum. Gerçi buna mecbur olmadığımı da biliyordum çünkü Graham doktorun ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu. "İki hafta yatak istirahati." Gözlerimi kapatmadan önce duyduğum en son şey buydu. Matematiği sevenin Graham olduğunu biliyordum ancak bu yüzde birden daha az konusunu kafaya takacağımı hissediyordum. Bunca yıl denedikten sonra hamile kalma şansım, dış gebelik yüzünden hamileliğimin sonlandırılması şansından daha yüksekti.

"Sebebi ne?" diye sordu Graham.

"Büyük ihtimalle endometriyoz," diye cevap verdi doktor. Biraz daha detaya girdi ama onu duymazdan geldim. Başımı Graham'a çevirdim ve gözlerimi açtım. Gözlerini dikmiş doktora bakıyor, onun cevabını dinliyordu. Ancak yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Sağ eliyle ağzını kapatırken sol eliyle hâlâ benim elimi tutuyordu.

* Dış gebelik. (ç.n.)

Ninova

"Bu..." Bana baktı, gözlerinde çok fazla acı vardı. "Bu düşüğe stres sebep olmuş olabilir mi?"

"Bu tür bir gebelikte düşük kaçınılmazdı," dedi doktor. "Gebeliği devam ettirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Çünkü dış gebelikte fetüs yaşayamaz."

On dokuz saat önce düşük yapmıştım. O âna kadar Graham'ın son on dokuz saati bir şekilde bundan kendisinin sorumlu olup olmadığını düşünerek geçirdiğini fark etmemiştim. Kavgamızdan dolayı hissettiğim stresin buna neden olmasından korkuyordu.

Doktor odadan çıktıktan sonra, başparmağımla elini okşadım. Bu küçük hareketim, hâlâ içimde hissettiğim öfke nedeniyle yapmakta zorlandığım bir şeydi ama bunu hemen fark etti. "Kendini suçlu hissetmen gereken pek çok şey var ama düşük yapmam bunlardan biri değil."

Graham bir an ifadesiz gözleriyle ve parçalanmış ruhuyla bana baktı. Ardından elimi bırakıp odadan çıktı. Yarım saat boyunca geri gelmedi ancak ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Evliliğimiz boyunca sadece birkaç kere ağlamıştı. Düne kadar onun gerçekten ağladığını hiç görmemiştim ancak sonrasında görmüştüm.

Graham bundan sonraki birkaç saati rahat olduğumdan emin olarak geçirdi. Annem ziyaretime geldi ancak uyuyormuş numarası yaptım. Ava aradı ancak Graham'dan ona uyuduğumu söylemesini istedim. Günün ve gecenin büyük bir kısmını olan biten her şeyi düşünmemeye çalışarak geçirdim ama gözlerimi her kapadığımda, kendimi sadece bunu biliyor olmayı dilerken buluyordum. Hamileliğim aynı şekilde sonlanacak olsa bile bebeğimiz içimdeyken bunun tadını çıkaramadığımdan dolayı bedenime yeterince dikkat etmediğim için kendime kızgındım. Eğer daha dikkatli olsaydım, hamile olduğumdan şüphelenebilirdim. Test yapa-

Ninova

bilirdim. Sonuç pozitif çıkardı. Ve sonra bir kereliğine bile olsa, Graham ile ebeveyn olmanın nasıl bir duygu olduğunu hissedebilirdik. Bu geçici bir duygu olsa bile.

Sadece bir günlüğüne bile hamile olduğumu bilseydim, tüm bunların hepsini yeniden yaşamayı kabul edecek olmam ürkütücü bir şeydi. Bunca yıl denedikten sonra, bir süreliğine de olsa anne gibi hissetmenin avuntusunu yaşayamadan düşük yapmak ve ardından rahmimin alınması oldukça acımasızca geliyordu.

Yaşadığım bu cehennem haksızlıktı ve acı doluydu. İyileşmemden de fazla. Yırtılma ve kanamadan dolayı doktorlar ameliyatı vajinal yol yerine karnımdan yapmak zorunda kalmışlardı. Muhtemelen taburcu olmadan önce bir ya da iki gün daha hastanede kalacaktım. Sonra da iki hafta boyunca yataktan çıkamayacaktım.

Aramızdaki her şey yarım kalmış gibi hissediyordum. Düşükten önce hiçbir şeye karar vermemiştik ve vermek üzere olduğumuz karar da askıya alınmış gibiydi. Çünkü şu anda evliliğimizin geleceğini konuşacak durumda değildim. Her şeyin normale dönmesi muhtemelen haftalar alacaktı.

Rahmim olmadan ne kadar normale dönebilirse o kadar.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Graham. Bütün gün yanımdan ayrılmamıştı. Daha öncesinde odadan sadece yarım saatliğine ayrılmış ve sonra geri dönmüş, kanepeyle yatağımın yanındaki koltuk arasında mekik dokumuştu. Şu anda koltuğun ucunda oturmuş konuşmamı bekliyordu. Bitkin görünüyordu ancak Graham'ın ben konuşana kadar hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. "İçecek bir şey ister misin?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Susamadım." Odadaki tek ışık, yatağımın arkasındaki lambaydı ve bu da Graham'ın tek başına bir sahnede spot ışığı altındaymış gibi görünmesine neden oluyordu.

Ninova

Beni teselli etme isteği, uzun zamandır aramızda olan gerginliğin farkındalığıyla mücadele ediyordu. Ancak bu gerilimle savaştı ve yatağın parmaklığına uzandı. "Yanına uzanmam senin için sorun olur mu?" Başımı iki yana salladığımda o zaten parmaklığı indirmiş ve yatağa uzanmaya başlamıştı. Kolumdaki serumun çıkmaması için beni dikkatlice döndürdü. Yatağın yarısından daha az bir yer kaplayacak şekilde yanıma yattı ve benim rahatım için kendi rahatlığını feda ederek elini başımın altına soktu. Başımın arkasını öptü. Bir parçam onun benimle aynı yatakta olmasını isteyip istemediğimden emin değildi ancak kısa süre içinde ortak hüznümüzün içinde uykuya dalmanın, tek başına uykuya dalmaktan daha rahatlatıcı olduğunu fark ettim.

"Uçağa binip eve geliyorum," deyiverdi Ava ben daha telefona alo diyemeden.

"Hayır, gelmiyorsun. Ben iyiyim."

"Quinn, ben senin ablanım. Senin yanında olmak istiyorum."

"Hayır," diye tekrarladım. "Ben iyi olacağım. Sen hamilesin. İhtiyacın olan son şey bütün bir günü uçakta geçirmek."

Derin bir iç geçirdi.

"Ayrıca," diye ekledim. "Bunun yerine ben gelip seni ziyaret etmeyi düşünüyorum." Bu bir yalandı. Şu âna kadar bunu düşünmemiştim. Ancak iki haftalık yatak istirahatinin ardından, nihayet tam olarak iyileştiğimde evimle arama mesafe koymaya ne kadar ihtiyacımın olacağını fark etmiştim.

"Gerçekten mi? Bunu yapabilir misin? Sence ne zaman uçmana izin verirler?"

"Beni taburcu ettiği zaman doktora soracağım."

"Gerçekten ciddi değilsen lütfen böyle söyleme."

Ninova

"Ciddiyim. Bana iyi geleceğini düşünüyorum."

"Peki ya Graham? Tüm iznini senin iyileşme sürecinde kullanmayacak mı?"

Evliliğimdeki sorunlardan kimseye bahsetmiyordum. Ava'ya bile. "Yalnız gelmek istiyorum," dedim. Detaya girmedim. Ava'ya Graham'ın işten ayrıldığını ve başka bir kadınla öpüştüğünü söylememiştim. Ancak Ava'nın duraksamasından, bir şeyler olduğunu anladığını tahmin edebiliyordum. Ona her şeyi anlatmak için yüz yüze görüşmeyi bekleyecektim.

"Tamam," dedi. "Doktorunla konuş ve tarihi bana söyle."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra, bakışlarımı yataktan kaldırdım ve Graham'ın kapı aralığında dikildiğini gördüm. Bana ameliyatm hemen ardından seyahat etmenin iyi bir fikir olmadığını söylemesini bekledim. Bunun yerine elindeki kahve bardağına baktı. "Ava'yı ziyaret mi edeceksin?"

Edeceğiz dememişti. Bir parçam suçlu hissediyordu. Ancak kendimle kalmaya ihtiyacım olduğunu anladığını biliyordum.

"Doktorlar uçakla seyahat edebileceğimi söyleyene kadar bekleyeceğim. Ama evet. Onu görmeye ihtiyacım var."

Bakışlarını bardağından kaldırmadı. Sadece başını hafifçe sallayıp, "Geri gelecek misin?" dedi.

"Elbette."

Elbette.

Bunu içten bir şekilde söylememiştim ancak sesimde bunun bir ayrılık olmadığına dair onu ikna etmeye yetecek kadar da inanç vardı. Sadece ara veriyordum.

Zorlukla yutkundu. "Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç hafta."

Ninova

Graham başıyla onayladı ve sonra ayağıyla kapıyı iterken kahvesinden bir yudum aldı. "Kredi kartımızda miller var. Gitmek istediğinde bana haber ver, ben de biletini alayım."

Ninova

Yirmi Beşinci Bölüm

O Zaman

Ethan'la düğünü planlarken bu kadar stresli olduğumu hatırlamıyordum.

Bunun nedeni o zamanlar dizginleri anneme bırakmış olmam ve planlamalarla çok az ilgilenmem olabilirdi. Ama bu farklıydı. Ne tür bir pasta istediğimize Graham'la birlikte karar vermek istiyordum. Kimleri çağıracağımıza, nerede oturacaklarına ve günün hangi saatinde hayatımızın sonuna kadar birbirimize sadakat yemini edeceğimize onunla birlikte karar vermek istiyordum. Ancak annem ne kadar istemesem de kendi başına kararlar almaya devam ediyordu.

"Sadece gününün mükemmel olmasını istiyorum, Quinn," diyordu.

"Graham bunları karşılayamaz, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diyordu.

"Evlilik sözleşmesi imzalatmayı unutma," diyordu.

"Üvey babanın sana bir miras bırakıp bırakmayacağını bilmiyorsun," diyordu. *"Varlıklarını korumak zorundasın."*

Bana evliliğin bir sevgi bağından ziyade onun için borç vermekten başka bir şey olmadığını hissettirecek her şeyi söylüyordu. Evlilik sözleşmesi konusunu pek çok kez açmıştı ama şu anki hâliyle korumam gereken bir mal varlığım

Ninova

olmadığını unutuyordu. Ayrıca Graham'ın benimle üvey babamın bir gün bana bırakabileceği ya da bırakmayacağı miras için de evlenmediğini biliyordum. Graham borca batmış olsam bile benimle evlenirdi.

Gösterişli bir düğün fikrinden nefret etmeye başladığımı hissediyordum. Ancak bu gerginliğimi Graham'a yansıtırsam beni gerenin annem olduğunu söylemek zorunda kalacaktım. Yapmak istediğim en son şey de annemin Graham'ın arkasından söylediği şeyleri onunla paylaşmaktı.

Telefonuma baktığımda annemden bir mesaj daha geldiğini gördüm.

Açık büfe olayını tekrar düşünmelisin, Quinn. Evelyn Bradbury düğünü için özel bir aşçı tutmuştu ve çok daha şık olmuştu.

Gözlerimi devirdim ve ondan gelen mesajlara daha fazla maruz kalmamak için telefonumu ters çevirdim.

Dairemin ön kapısının kapandığını duyduğumda hemen saç fırçamı alıp banyoyu silmek yerine saçlarımı tarıyormuş gibi yaptım. Onu görmek bile anında beni sakinleştirmişti. Gerginliğim gitmiş, yerini bir gülümsemeye bırakmıştı. Graham arkadan kollarını bana doladı ve boynumu öptü. "Selam güzelim." Aynadan bana gülümsedi.

"Selam yakışıklı."

Beni kendine doğru döndürüp tutkuyla öptü. "Günün nasıldı?"

"Güzel. Seninki nasıldı?"

"Güzel."

Ellerimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırdım, bana öyle yoğun bakıyordu ki istemeden de olsa gerçek duygularımı açık edebilirdim; o zaman bana sorunun ne olduğunu soracak ve ben de düğünün beni ne kadar strese soktuğunu söylemek zorunda kalacaktım.

Ninova

Yeniden aynaya doğru döndüm, onun oturma odasına ya da mutfağa ya da bana şu anda baktığı gibi bakmayacağı herhangi bir yere gitmesini umuyordum.

"Canını sıkan ne?"

Bazen beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

Seks haricinde. Seks sırasında bu gerçekten işe yarıyordu.

"Neden erkeklerin çoğu gibi bir kadının duygusal durumundan bihaber olamıyorsun?"

Gülümsedi ve beni kendisine doğru çekti. "Eğer duygusal durumundan bihaber olsaydım, sadece sana âşık bir adam olurdum. Ama bundan fazlasıyım. Senin ruh ikizinim ve hissettiğin her şeyi hissedebilirim." Dudaklarını alnıma değdirdi. "Neden üzgünsün, Quinn?"

Bıkkınlıkla iç geçirdim. "*Annem.*" Graham beni bıraktığında yatak odasına gidip yatağa oturdum. Kendimi sırtüstü yatağa attım ve tavana baktım. "Düğünümüzü, Ethan ve benim için planladığı düğüne çevirmeye çalışıyor. Bana ne istediğimizi bile sormuyor, Graham. Sadece kararlar veriyor ve gerçekleştirdikten sonra bana söylüyor."

Graham yatağa gelip yanıma uzandı ve başını eline dayadı. Diğer elini de karnımın üzerine koydu.

"Dün bana düğün tarihimiz için Douglas Whimberly Plaza'ya kapora verdiğini söyledi. Ne istediğimizi bile sormuyor ama her şeyin parasını ödediği için tüm kararları verme hakkını kendinde görüyor. Bugün mesaj attı ve davetiyeleri sipariş ettiğini söyledi."

Graham yüzünü buruşturdu. "Yani bu, davetiyelerimizde *prestijli* kelimesinin geçeceği anlamına mı geliyor?"

Kahkaha attım. "Eğer yazmazsa daha çok şaşırırım." Başımı yana eğdim, suratımı asıp ona olabildiğince acıklı bir şekilde baktım. "Şık bir plazada annemin tüm arkadaşlarının olduğu devasa bir düğün istemiyorum."

Ninova

"Ne istiyorsun?"

"Bu noktada bir düğün *istediğimden* bile emin değilim." Graham başını yana eğdi, söylediğim şeyden dolayı biraz endişelenmiş gibiydi. Hemen dediğimi düzelttim. "Seninle evlenmek istemediğimi kastetmiyorum. Sadece seninle annemin hayalindeki düğünle evlenmek istemiyorum."

Bana rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Sadece üç aydır nişanlıyız. Düğün gününe kadar önümüzde hâlâ beş ay var. Masaya yumruğunu vurup istediğini elde ettiğinden emin olmak için oldukça fazla bir zaman bu. Eğer işleri senin için kolaylaştıracaksa her şeyin suçunu bana at. Annene benim hayır dediğimi söyle, böylece hayalindeki düğünü mahvettiğim için benden nefret edebilir ve sizin de aranız bozulmaz."

Neden bu kadar mükemmeldi? "Gerçekten suçu sana atmam umurunda olmaz mı?"

Kahkaha attı. "Quinn, annen zaten benden nefret ediyor. Sadece ona nefreti için biraz daha sebep vermiş oluruz ve herkes kazanır." Ayağa kalktı ve ayakkabılarını çıkardı. "Bu akşam dışarı çıkıyor muyuz?"

"Sen ne yapmak istersen. Ava ve Reid kablolu televizyonda bir tür dövüş kiralamışlar ve bizi de davet ettiler."

Graham kravatını çözdü. "Kulağa eğlenceli geliyor. Birkaç e-posta göndermem gerekiyor ama bir saat içinde hazır olurum."

Odadan çıkmasını izledim. Yeniden kendimi yatağa bıraktım ve gülümsedim çünkü bazı sorunlarıma iki dakikadan kısa bir süre içinde çözüm bulabiliyormuş gibi hissediyordum. Ancak bu çözüm kulağa iyi bir fikir gibi gelse de *–her şeyin suçunu Graham'a at–* annem bunu asla kabul etmeyecekti. Sadece düğün parasını Graham'ın ödemediğini, bu yüzden de onun bir söz hakkı olmadığını belirtecekti.

Ninova

Ama yine de. Sorunlarımı çözmeye *çalışıyordu*. Önemli olan buydu, değil mi? Sadece annemle aramın bozulmaması için suçu üzerine almaya gönüllüydü.

Beş ay içinde bu adamla evleneceğime inanamıyordum. Hayatımın geri kalanını onunla geçireceğime inanamıyordum. Bu hayat, Douglas Whimberly Plaza'da, etrafımız çok az tanıdığım insanlarla ve hiç kimsenin sevmediği ancak sadece klas göründüğü için yemekten hoşlanıyormuş gibi yaptığı çiğ et ve *ceviche** tepsilerini vadeden fazlasıyla pahalı yemeklerle çevriliyken başlayacak olsa bile.

Ah, pekâlâ. Aklımdaki düğün bu olmayabilirdi ancak sadece yorucu birkaç saate mal olacaktı ve bunun ardından da mükemmel bir hayat gelecekti. Önümüzdeki beş ay boyunca aklımı kaybetmemeye kararlı olarak zar zor yataktan kalktım. Bundan sonraki yarım saati de dışarıda geçireceğimiz akşam için hazırlanarak geçirdim. Graham ve benim bazı hafta sonlarını beraber geçirdiğimiz birkaç arkadaşımız vardı ancak zamanımızın çoğunu Ava ve Reid ile geçiriyorduk. Ben Graham'la tanışmadan kısa bir süre önce evlenmişlerdi. Ava akıllıydı. Reid'le Vegas'ta o anki hevesle verdikleri kararla evlenmişti. Annem onun davetiyelerini sipariş edememiş, düğün mekânı ayırtamamış, hatta düğün pastası için tadım bile yapamamıştı. Vegas'a gittiklerini bilen tek kişi bendim ve içten içe bu kararlarını kıskanmıştım.

Graham banyoya girdiğinde kot pantolonumun düğmelerini ilikliyordum. "Hazır mısın?"

"Neredeyse. Gidip ayakkabılarımı alayım." Dolabıma doğru yürürken Graham beni takip etti. Kapı aralığına yaslandı ve hangi ayakkabıları giyeceğime karar vermeye çalışırken beni izledi. Her gün işe giderken şık giyinmek zorun-

* Genellikle limon ya da narenciye suyunda bekletilen çiğ balıkların acı biber, soğan, tuz ve kişniş gibi baharatlarla tatlandırıldığı Güney Amerika'ya özgü bir yemek. (ç.n.)

Ninova

da kalıyordum, dolayısıyla Ava ve Reid'de geçireceğimiz bu miskin akşam, her gün giydiğim iş kıyafetlerinden ve topuklu ayakkabılardan uzak kalacağım güzel bir mola olacaktı. Rafımdaki tüm ayakkabılarımı gözden geçirip en rahat olanları aradım. Graham da tüm bu süre boyunca beni izledi. Birkaç kere ona baktım ve bir şeyler peşinde olduğunu düşünmeden edemedim. Yüzünde bir sırıtış vardı. Zar zor belli oluyordu ama oradaydı.

"Ne oldu?"

Göğsünde kavuşturduğu kollarını açtı ve ellerini kotunun ceplerine soktu. "Ya sana son yarım saatimi düğün planlarımızın üzerinde çalışarak geçirdiğimi söylesem?"

Doğruldum. Şu anda kesinlikle tüm dikkatimi çekmişti. "Ne demek istiyorsun?"

Kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Söylemek üzeri olduğu şey hakkında bu kadar gergin olması, *benim* de gerilmeme neden oluyordu.

"Düğünümüzün detayları umurumda değil, Quinn. Nihayetinde karım olduğun sürece istediğin düğünü yapabiliriz. Ama..." Dolabıma doğru yürüdü ve bir adım ötemde durdu. "Eğer bu düğünden istediğin tek şey bensem, o zaman neden bekliyoruz? Hadi gidip evlenelim. Bu hafta sonu." Ben konuşamadan ellerimi tutup sıktı. "Az önce yazlık evini önümüzdeki pazartesiye kadar ayırttım. Bizi orada evlendirmeye gönüllü olan bir papazla konuştum. Hatta kimseye söylemek zorunda kalmayalım diye kendi şahitlerini de getirecek. Sadece sen ve ben olacağız. Yarın öğleden sonra okyanusun kenarında evleneceğiz ve yarın gece ateşin karşısında, sana evlenme teklif ettiğim yerde oturabiliriz. Tüm geceyi tatlı yiyip birbirimize sorular sorarak geçiririz, sonra sevişip uyuyakalırız ve pazar günü evli bir çift olarak uyanırız."

Ninova

Tıpkı bana evlenme teklif ettiği andaki kadar dilim tutulmuştu. Ve tıpkı üç ay önce *evet* diyemeyecek kadar heyecanlı ve şaşkın olduğum için sadece evet anlamında başımı sallayabilmiştim. Hem de abartılı bir şekilde. Gülerek ona sarıldım ve öptüm.

"Mükemmel, mükemmel, seni seviyorum, bu *mükemmel.*"

Dolabımdan bir bavul çıkarıp toplanmaya başladık. Kimseye bir şey söylememeye karar verdik. Annesine bile.

"Onları yarın, evlendikten sonra arayabiliriz," dedi Graham.

Yarın akşam annemi arayıp çoktan evlendiğimizi söylediğimde onun çileden çıkacağını bilsem de gülümsememe engel olamıyordum. "Annem bizi öldürecek."

"Evet, muhtemelen öldürecek. Ancak özür dilemek izin istemekten çok daha kolay."

Ninova

Yirmi Altıncı Bölüm

Şimdi

Yarın, Ava'nın yanma geleli üç hafta geçmiş olacaktı ve beni havaalanına bıraktığı günden beri Graham'ın sesini bir kere bile duymamıştım.

Geçen hafta beni aramıştı ancak telefonu açmamıştım. Ona mesaj atmış ve düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Cevabında, *Hazır olduğunda beni ara,* yazmıştı. O zamandan beri bana mesaj atmamıştı ve ben de hâlâ onu aramaya hazır değildim.

İçten içe ne kadar perişan hissetsem de Ava'nın evinde kalmak hoşuma gidiyordu. Yeni ve farklı bir yer olduğu için mi yoksa tüm sorunlarımdan uzakta olduğum için mi hoşuma gittiğine bir türlü karar veremiyordum. İyileşme dönemimde olduğum için etrafı pek fazla gezip görememiştim. Vücudum hâlâ ağrıyordu ve normalden daha güçsüzdüm. Ancak Ava ve Reid'in evi güzel ve huzurluydu, bu yüzden de vaktimin çoğunu burada geçirmeye itirazım yoktu. Kız kardeşimle kaliteli zaman geçirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki evliliğimin geldiği noktaya rağmen iyi vakit geçiriyordum.

Yine de Graham'ı özlüyordum. Ama benim daha mutlu hâlimle evli olan Graham'ı özlüyordum. Eskiden birbirimiz-

Ninova

le daha uyumluyduk. Bunun nedeninin, yapbozun bana ait olan parçasının, onunkinden çok daha fazla değişime maruz kaldığı için olduğunu biliyordum. Ancak ilişkimizin çöküşü konusunda kendimi daha suçlu hissetsem de yine de bu, gidişatı değiştirmiyordu.

Bu seyahat tam da ruhumun özlem duyduğu şeydi; fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir tempo değişimi. Ava'ya Graham'la aramızda olup bitenleri ilk defa açık açık anlatmıştım. Kardeşim hakkında en çok sevdiğim şey, onun tavsiye vermekten çok dinlemesiydi. Gerçekten tavsiye istemiyordum. Tavsiyeler nasıl hissettiğimi değiştirmeyecekti. Hamile kalamayacağım gerçeğini değiştirmeyecekti. Graham'ın henüz bir baba olamadığı için perişan hâlde olduğu gerçeğini de. Tavsiyeler sadece tavsiye veren kişinin özgüvenini şişirmeye yarardı. Bu nedenle de Ava, bana tavsiye vermek yerine sadece dikkatimi dağıttı. Sadece Graham ile ilgili değil, annemle de ilgili. İşle. Kısırlıkla. Connecticut'la. *Tüm hayatımla.*

"Bu renge ne dersin?" Ava elinde sarı bir boya numunesini kaldırdı.

"Fazla... kanarya rengi," dedim.

Ava numuneye baktı ve kahkaha attı. "Aslında ismi tam olarak da bu. Kanarya."

Reid ocağa doğru yürüyüp tencerenin kapağını kaldırdı ve pişirdiği sosu kokladı. Ben de Ava'yla mutfakta oturmuş, bebek odası için duvar boyası seçeneklerine bakıyordum. "Bebeğin cinsiyetini bilseydik, bu süreç çok daha kolay olurdu," dedi Reid tencerenin kapağını kapatırken. Sonra da ocağın altını kapattı.

"Hayır," dedi Ava bar koltuğundan kalkarken. "Öğrenmeyeceğimize karar verdik. Sadece on haftamız kaldı. Sabırlı ol." Dolaptan üç tabak aldı ve masaya götürdü. Reid ma-

Ninova

karnayı getirirken ben de çatal bıçak takımını ve peçeteleri masaya götürdüm.

İkisi de bana misafirliğimin fazla uzadığını hissettirmemişlerdi ancak ben öyle olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım. Üç hafta birini misafir etmek için uzun bir zamandı. "Muhtemelen bu hafta eve dönerim," dedim tabağıma makarna alırken.

"Bizim yüzümüzden gitme," dedi Reid. "Burada olman hoşuma gidiyor. Seyahat ettiğim zamanlarda kafam rahat oluyor."

Reid haftada iki ya da üç geceyi evden uzakta geçiriyordu ve Ava hamile olduğu için onu uzun süre yalnız bırakmak konusunda da endişeleniyordu. "Benim varlığım seni neden rahatlatıyor bilmiyorum. Ava benden çok daha cesur."

"Bu doğru," dedi Ava. "Bir keresinde perili eve gittik ve Freddy Krueger* önümüze atladı. Quinn de beni ona doğru itip girişe doğru koşmaya başladı."

"Öyle bir şey yapmadım," dedim. "Seni Jason Voorhees'e** doğru ittim."

"Her halükârda neredeyse ölecektim," dedi Ava.

"Sence iki ay sonra Ava bebeği doğurduktan sonra yeniden gelebilir misin?"

"Tabii ki geleceğim."

"Bu sefer Graham'ı da getir," dedi Reid. "Onu özledim."

Graham ile Reid her zaman iyi anlaşmışlardı. Ancak Ava'nın bana bakışından Reid'e Graham ile yaşadığımız sorunları anlatmadığını anlayabiliyordum. Bunun için minnettardım.

Ava ve Reid'in Connecticut'tan taşınmasından bu yana kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi düşünerek çatalımı

* *Elm Sokağı'nda Kabus* isimli korku filminde rüyalar aracılığıyla gerçek dünyadaki insanları öldüren karakter. (ç.n.)

** *13. Cuma* isimli korku filmindeki seri katil. (ç.n.)

Ninova

makarnaya doladım ancak onların taşınmasının Graham'ı da etkilemiş olabileceğini ilk defa fark ediyordum. Onların taşınmasıyla birlikte Graham da Reid'i, bir arkadaşını kaybetmişti. Muhtemelen Tanner'dan beri sahip olduğu en yakın arkadaşını. Ancak bir kere bile bundan bahsetmemişti çünkü benim hüznüm duvardan duvara tüm evi dolduruyor, onun hüznüne yer bırakmıyordu.

Yemeğin geri kalanı boyunca tek düşünebildiğim, Graham'ın kendi üzüntüsünü bana yansıtmamak için söylemediği şeyler oldu. Yemek faslı bittiğinde bulaşıkları yıkamayı teklif ettim. Kapı çaldığımda Ava ve Reid masada oturmuş, bebek odası için duvar renklerini inceliyorlardı.

"Bu garip," dedi Ava.

"Gerçekten garip," diye ona katıldı Reid.

"Hiç misafiriniz gelmez mi?"

Reid masadan kalktı. "Hiçbir zaman. Henüz kimseyi evimize davet edecek kadar iyi tanımıyoruz." Kapıya doğru yürüdü, kapıyı açarken Ava'yla onu izledik.

Kapı aralığında durmasını beklediğim en son kişi Graham'dı.

Reid ve Graham birbirlerine sarılırlarken köpük içindeki ellerimle donakalmıştım. Reid bavulunu taşımasına yardımcı oldu ve Graham içeri girer girmez gözleriyle beni aradı.

Nihayet beni gördüğünde tüm bedeni gevşemiş gibiydi. Reid gülümsüyor, beklenti içinde bir ona bir bana bakıyor, şaşkınlık içinde birbirimize kavuşmamızı bekliyordu. Ancak ne ben Graham'a koştum ne de o bana koştu. Bir anlığına sessizce birbirimize baktık. Belki biraz daha uzun. Reid'in aramızdaki gerginliği anlamasına yetecek kadar uzun.

Reid boğazını temizledi ve Graham'ın bavulunu aldı. "Şey... bunu misafir odasına götüreyim."

"Sana yardım edeyim," dedi Ava hızla ayağa kalkarken. İkisi de koridorda gözden kaybolduğunda sonunda şok-

Ninova

tan kurtulup ellerimi havluyla kurulamayı başarabildim. Graham yavaşça mutfağa doğru ilerlerken aynı anda da temkinli bir şekilde bana bakıyordu.

Onu görür görmez kalbim küt küt atmaya başladı. Onu ne kadar özlediğimin farkında değildim ancak kalbimin bu kadar hızlı atmasının sebebinin bu olduğunu sanmıyordum. Nabzım kontrolden çıkmıştı çünkü onun varlığı yüzleşmek anlamına geliyordu. Ve yüzleşmek de bir karar vermek demekti. Henüz bunun için hazır olduğumdan emin değildim. Hâlâ dünyanın bir ucunda ablamın evinde saklanıyor olmamın nedeni de buydu.

"Selam," dedi. Bu çok basit bir kelimeydi ancak bugüne kadar bana söylediği her şeyden daha ciddi hissettirmişti. Sanırım kocanızla neredeyse üç haftadır konuşmamak böyle bir histi.

"Merhaba." Cevabım kulağa temkinli geliyordu. Ama sonunda ona sarılmam kadar temkinli değildi. Hızlı ve anlamsız bir sarılmaydı ve ondan uzaklaşır uzaklaşmaz bunu tekrar yapmak istedim ama bunun yerine lavaboya uzandım ve tıkacı kaldırdım. "Bu, sürpriz oldu."

Graham omuz silkip yanımdaki tezgâha yaslandı. Yeniden gözlerime bakmadan önce hızla mutfağa ve oturma odasına göz gezdirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Başımı salladım. "İyi. Hâlâ biraz ağrılarım var ama bol bol dinleniyorum." Şaşırtıcı bir şekilde iyi hissediyordum. "Şu anda olduğumdan daha üzgün olacağımı sanıyordum ama rahmimin zaten işe yaramaz olduğu gerçeğini kabullendikten sonra bedenimin bir parçası olmamasının ne önemi var ki?"

Graham buna nasıl cevap vereceğini bilemeden sessizce bana bakıyordu. Cevap vermesini beklemiyordum ancak sessizliği çığlık atmak istememe neden oluyordu. Burada ne

Ninova

işi olduğunu bilmiyordum. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Haber vermeden buraya gelmesine ve onu gördüğüme sevinmeme öfkeliydim.

Elimle alnımı sildim ve yanına tezgâha dayandım.

"Burada ne yapıyorsun, Graham?"

Bana doğru eğildi, içten bir şekilde gözlerime bakıyordu. "Buna bir gün daha dayanamam, Quinn." Kısık sesi yalvarırcasına çıkıyordu. "Karar vermene ihtiyacım var. Ya beni sonsuza dek terk et ya da benimle eve dön." Bana doğru uzanıp beni göğsüne çekti. "Eve dön," diye tekrarladı fısıldayarak.

Gözlerimi kapayıp kokusunu içime çektim. Onu affettiğimi söylemeyi çok istiyordum. Hatta yaptığı şey için suçlamadığımı da.

Doğru, Graham'ın ben olmayan birini öpmesi ilişkimiz boyunca yaptığı en kötü şeydi. Ama ben de tamamen masum değildim.

Endişelendiğim şey onu affetmek değildi.

Onu affettikten sonra neler olacağı konusunda endişeleniyordum. Başka bir kadını öpmeden önce bile sorunlarımız vardı. Onu affedersem yine aynı sorunları yaşayacaktık. O gece arabada, düşük yapmamdan önce, Graham'la sadece o konu hakkında tartışmıştık. Ancak bu akşam, aramızdaki engelleri kaldırdığımız anda... asıl kavga gerçekleşecekti. İşte o zaman şu anki sorunlarımıza yol açan diğer tüm meseleleri konuşacaktık. Son birkaç yıldır kaçınmaya çalıştığımız konuşma.

Az sonra gerçekleşecek olan, benimle yüzleşmek için dünyanın bir ucuna uçtuğu o konuşma.

Graham'dan uzaklaştım ancak ben konuşamadan Ava ve Reid kısa bir süreliğine konuşmamızı böldü. "Tatlı yemek için dışarı çıkıyoruz," diye seslendi Ava ceketini giyerken.

Reid ön kapıyı açtı. "Bir saat içinde görüşürüz." Kapıyı

Ninova

kapattı ve aniden Graham'la kendimizi evimizden kilometrelerce uzakta, dünyanın öbür ucunda yalnız bulduk. Kaçınmanın getirdiği rahatlıktan fersahlarca uzakta.

"Yorgun olmalısın," dedim. "Önce uyumak ister misin? Yoksa yemek yemek mi?"

"Ben iyiyim," dedi hızla.

Bu konuşmanın ne kadar yakın olduğunu fark ederek başımı salladım. Öncesinde ne yemek ne de su istiyordu. Bense burada durmuş, o konuşmayı yapmak mı yoksa ondan kaçmak mı istediğime karar vermeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum. Daha önce ne yapacağımıza karar vermeden önce aramızda hiç bu kadar büyük bir gerilim olmamıştı.

En sonunda masaya doğru yürüdü. Ben de onu takip edip karşısına oturdum. Kollarını masanın üzerinde kavuşturup bana baktı.

Çok yakışıklıydı. Geçmişte onu ne kadar geri çevirmiş olursam olayım, bunun nedeni onu çekici bulmamam değildi. Sorun hiçbir zaman bu olmamıştı. Tüm gününü yollarda geçirdikten sonra bile, onunla tanıştığım ilk günden daha yakışıklı görünüyordu. Erkeklerde hep böyle olurdu, değil mi? Bir şekilde otuzlu ve kırklı yaşlarda gençliklerinin doruklarında oldukları zamandan daha iyi görünürlerdi.

Graham her zaman kendisine iyi bakmıştır. Hâlâ kurulmuş bir saat gibi her gün erkenden kalkıp koşuya gidiyordu. Formunu korumasını seviyordum ancak bunun nedeni bu sayede sahip olduğu vücudu değildi. En sevdiğim yanlarından biri bundan asla bahsetmeye gerek duymamasıydı. Graham kimseye bir şey ispatlayacak ya da spor rutinini arkadaşlarıyla sidik yarışına çevirecek türde bir insan değildi. Başkalarıyla yarışmak için değil, sadece kendisi için koşuyordu ve onun bu yönünü seviyordum.

Şu andaki hâli bana fazlasıyla evlendiğimizden sonraki sabahı hatırlatıyordu. *Yorgun.* Düğün gecesi ikimiz de fazla

Ninova

uyumamıştık ve o sabah uyandığımızda bir gecede beş yaş atmış gibi görünüyordu. Saçları darmadağınıktı; gözleri uykusuzluktan hafifçe şişmişti. Ama o sabah en azından *mutlu* ve yorgun görünüyordu.

Şu andaysa sadece hüzünlü ve yorgun görünüyordu.

Avuçlarını ve parmak uçlarını birbirine bastırdı ve ellerini dudaklarının önüne getirdi. Gergin görünse de aynı zamanda bu konuşmayı yapıp kurtulmaya hazır görünüyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Şu anda yaşadığım duygudan nefret ediyordum. Sanki tüm endişelerim ve korkularım sıkı bir yumak hâline gelmiş, içimde sekiyor, kalbime, akciğerlerime, karnıma ve boğazıma çarpıyordu. Ellerimin titremesine engel olamadığım için onları masanın üzerinde kavuşturdum ve sabit tutmaya çalıştım.

"Her şeyi düşünüyorum," dedim. "Nerede yanlış yaptığını. *Benim* nerede yanlış yaptığımı." Hızla nefes verdim. "Eskiden ne kadar doğru hissettirdiği ve şu anda da öyle olmasını ne kadar istediğimi..."

"Oraya geri dönebiliriz, Quinn. Bunu yapabileceğimizi biliyorum."

Sesi umut doluydu. Ve naif. "Nasıl?"

Bu soruya verecek bir cevabı yoktu. Belki de bunun nedeni kendisini parçalanmış hissetmemesiydi. Evliliğimizde parçalanan her şey benim yüzümdendi ve o beni düzeltemezdi. Eminim ki seks hayatımızı bir şekilde düzeltebilirse bu birkaç yıl onu sakinleştirmeye yetecekti.

"Sence daha sık mı seks yapmalıyız?" *Graham neredeyse bu sorumdan gücenmiş gibi görünüyordu.* "Bu seni daha mutlu ederdi, öyle değil mi?"

Masanın üzerine görünmez bir çizgi çizip konuşana kadar ona baktı. "Yalan söyleyip seks hayatımızdan memnun-

Ninova

muş gibi davranmayacağım. Ama farklı olmasını istediğim tek şey buymuş gibi de davranmayacağım. Her şeyden çok, yine karım olmamı istiyorum."

"Hayır, senin istediğin şey eskiden olduğum karın olmam. Şu anki hâlimle beni istediğini sanmıyorum."

Graham bir anlığına gözlerini dikip bana baktı. "Belki de haklısın. Bana âşık olduğuna inandığım zamanları özlemem bu kadar kötü bir şey mi? Beni gördüğünde heyecanlandığın zamanları? Sadece hamile kalmak için değil de beni istediğin için sevişmek istediğin zamanları?" Öne doğru eğilip bakışlarıyla beni olduğum yere çiviledi. "Çocuk sahibi olamayacağız, Quinn. Ve şunu bilmeni istiyorum ki bu benim için sorun değil. Seninle günün birinde çocuk sahibi olabilmek için evlenmedim. Sana âşık oldum ve sana bir söz verdim çünkü hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyordum. Evlilik yemini ederken umurumda olan tek şey buydu. Ama belki de senin benimle aynı nedenlerden ötürü evlenmediğini analamaya başlıyorum."

"Bu hiç adil değil," dedim kısık sesle. Çocuk sahibi olamayacağını bilseydim onunla evlenmeyeceğimi ima etmesi doğru değildi. O da evlenmeden önce benim çocuk sahibi olamayacağımı bilseydi, ne olursa olsun benimle evleneceğini söyleyemezdi. Bir insan daha önce içinde bulunmadığı bir durumda ne yapacağını ya da nasıl hissedeceğini kendinden böylesine emin bir şekilde ifade edemezdi.

Graham ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü. Buzdolabından bir şişe su aldı ve o içerken ben de sessizce oturdum. Konuşmaya devam etmek için masaya geri gelmesini bekledim çünkü yeniden konuşmaya hazır değildim. Ne söyleyeceğime ve ne yapacağıma karar vermeden önce hissettiği her şeyi bilmem gerekiyordu. Tekrar yerine oturduğunda masanın üzerinden uzanıp elini elimin üzerine koydu. İçtenlikle bana baktı.

Ninova

"Yaptığım şey için seni bir nebze olsun suçlamıyorum. Sen olmayan birini öptüm ve bu benim hatamdı. Ama bu, evliliğimizde yaşadığımız onlarca sorundan sadece bir tanesi ve geri kalanların hepsi de benim suçum *değil*. Aklından neler geçtiğini bilmeden sana yardımcı olamam." Elimi biraz daha kendine doğru çekti ve iki elinin içine aldı. "Son haftalarda sana cehennemi yaşattığımı biliyorum. Ve bunun için çok ama çok üzgünüm. Tahmin edebileceğinden de çok. Ama eğer sana hayal edebileceğin en kötü şeyi yaşattığım için beni affedebilirsen, geri kalanını da atlatabileceğimizi biliyorum. Yapabileceğimizi *biliyorum*."

Büyük bir umutla bana bakıyordu. Sanırım başka birini öpmesinin başıma gelen en kötü şey olduğuna gerçekten de inanması bunu daha kolay hâle getiriyordu.

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım kahkaha atardım. Elimi ellerinin arasından çektim.

Ayağa kalktım.

Nefes almaya çalıştım ama öfkenin ciğerlerime kadar yerleştiğini bilmiyordum.

En sonunda ona cevap verebilecek duruma geldiğimde sakin ve yavaş bir şekilde konuştum çünkü Graham'ın anlamasını istediğim bir şey varsa o da birazdan söyleyeceklerimdi. Öne doğru eğilip ellerimi masaya dayadım ve doğruca gözlerine baktım.

"O kadınla aranızda geçenlerin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmen, neler yaşadığım hakkında *hiçbir* fikrin olmadığını kanıtlıyor. Kısır olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Çünkü *sen* kısır değilsin, Graham. *Ben* kısırım. Bunu başka bir şeyle karıştırma. Sen başka bir kadınla yatıp bebek sahibi olabilirsin. *Ben* başka bir adamla yatıp bebek sahibi olamam." Masayı iterek kalktım ve arkamı döndüm. Bir an durup düşüncele-

Ninova

rimi toparlamayı planlamıştım ama görünen o ki zamana ihtiyacım yoktu çünkü hemen dönüp ona baktım. "Seninle sevişmeyi *seviyordum*, Graham. İstemediğim sen değildin. Sonrasında hissettiğim ıstıraptı. Senin sadakatsizliğin, aylar boyunca sevişmemizin orgazmdan başka bir işe yaramamasının ardından çocuk oyuncağı gibiydi. *Orgazm*! Aman ne *önemli*! Bunu sana nasıl itiraf edecektim? Her yirmi sekiz günde bir bana hayatımın en kötü gününü yaşattığı için her sarılmadan, her öpücükten, her dokunuştan nefret eder hâle geldiğimi sana asla itiraf edemezdim!" Sandalyemi kaydırarak kalktım ve masadan uzaklaştım. "Sana da yasak ilişkine de lanet olsun. Senin o lanet olası ilişkin *umurumda* bile değil, Graham."

Sözüm biter bitmez mutfağa gittim. Şu anda ona bakmak bile istemiyordum. Bugüne kadar hiç bu kadar dürüst konuşmamıştım ve bunun ona yapacaklarından korkuyordum. Aynı zamanda bunu umursamamaktan da korkuyordum.

Konuyla ilgisi olmayan meseleleri neden tartıştığımı bile bilmiyordum. Geçmiş hakkında ne kadar kavga edersek edelim artık hamile kalamayacaktım.

Kendime bir bardak su doldurdum ve sakinleşmeye çalışırken suyu yudumladım.

Graham sessiz geçen saniyelerden sonra masadan kalktı. Mutfağa geldi, önümdeki tezgâha yaslandı ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. Cesaretimi toplayıp gözlerine baktığımda sakin olduğunu görmek beni şaşırttı. Az önce ağzımdan çıkan ağır sözlere rağmen bana hâlâ nefretle bakmıyordu.

Öylece birbirimize baktık, bakışlarımız duygusallıktan yoksundu ve ikimiz de yıllardır içimize atmamamız gereken şeylerle doluyduk. Sakinliğine ve düşmanca olmayan tutumuna rağmen az önce bağırarak söylediğim şeyler yüzünden âdeta sönmüş görünüyordu; sanki sözlerim birer çengelli iğ-

Ninova

neymiş de onda delikler açarak içindeki tüm havayı dışarı boşaltıyormuş gibi.

Yüz ifadesindeki bitkinlikten yine pes ettiğini anlayabiliyordum. Onu suçlamıyordum. Neden *kendisi* için savaşmayan biri için savaşmaya devam edecekti ki?

Graham gözlerini kapattı ve iki parmağıyla burun kemiğini sıktı. Sakinleşmek için nefes aldıktan sonra, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sanki hiç istemediği bir şeyi fark etmiş gibi başını iki yana salladı. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım... Seni ne kadar çok seversem seveyim... Benden olmamı istediğin şey olamam, Quinn. Ben hiçbir zaman baba olmayacağım."

O esnada gözümden bir damla yaş aktı. Sonra bir tane daha. Ne var ki o bana doğru adım atarken metanetimi korumaya devam ettim.

"Eğer evliliğimiz bundan ibaretse... eğer hep böyle olacaksa... sadece sen ve ben... bu yeterli olacak mı? Ben senin için yeterli olacak mıyım, Quinn?"

Şaşkına dönmüştüm. Nutkum tutulmuştu.

Hayretle ona baktım, cevap verecek durumda değildim. Veremeyeceğimden değil. Sorunun cevabını biliyordum. Cevabı *her zaman* biliyordum. Yine de sessiz kaldım çünkü bunu cevaplamam *gerektiğinden* emin değildim.

Onun sorusu ile benim cevabım arasında uzayan sessizlik, evliliğimizin görüp görebileceği en büyük yanlış anlaşılmayı yaratmıştı. Graham dişlerini sıktı. Bakışları sertleşti. Her şey –hatta kalbi bile– sertleşti. Bakışlarını benden uzağa çevirdi çünkü sessizliğim onun için çok daha farklı bir şey ifade ediyordu.

Mutfaktan çıkıp misafir odasına doğru ilerledi. Muhtemelen bavulunu alıp tekrar yola çıkacaktı. Peşinden koşup gitmesin diye yalvarmamak için tüm gücümü kullandım.

Ninova

Dizlerimin üzerine çöküp ona, düğün günümüzde birisi beni çocuk sahibi olmakla hayatımı Graham'la geçirmek arasında bir seçim yapmaya zorlasaydı, onu seçeceğimi söylemek istiyordum. Hiç şüphesiz onu seçerdim.

Evliliğimizin bu noktaya geldiğine inanamıyordum. Davranışlarımın Graham'ı benim için yeterli olmadığına ikna edecek bir noktaya. O, benim için *yeterliydi.*

Sorun şuydu ki... *bensiz* çok daha fazlası olabilirdi.

Titrek bir nefes verdim ve avuçlarımı tezgâha bastırarak arkamı döndüm. Ona ne yaptığımı biliyor olmanın ıstırabı, tüm vücudumu titretiyordu.

Geri geldiğinde yanında bavulu yoktu. Elinde başka bir şey tutuyordu.

Kutu.

Kutumuzu yanında mı getirmişti?

Mutfağa girdi ve kutuyu tezgâhın üzerine, yanıma koydu. "Eğer bana dur demezsen kutuyu açacağım."

Öne doğru eğilip kollarımı tezgâha, başımı da kollarıma yasladım. Yine de ona durmasını söylemedim. Elimden gelen tek şey ağlamaktı. Rüyalarımda yaşadığım türden bir ağlama. Hani çok canınız yanar da sesinizi bile çıkaramazdınız ya, işte öyle.

"Quinn," diye yalvardı titrek bir sesle. Gözlerimi sıkı sıkı kapadım. *"Quinn."* Sanki bana son kez yalvarıyormuş gibi fısıldadı ismimi. Benden ses çıkmayınca kutuyu bana doğru ittirdiğini duydum. Sonra da anahtarı kilide yerleştirdiğini. Kilidi açtı ama kutuyu tezgâha koymak yerine birden duvara fırlatıverdi.

Çok öfkeliydi.

"Bana bak."

Başımı iki yana salladım. Ona bakmak istemiyordum. Yıllar önce bu kutuyu beraber kapattığımızda nasıl hissettiğimi hatırlamak istemiyordum.

Ninova

Elini saçlarımın arasından geçirip öne doğru eğildi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bu kutu kendi kendine açılmayacak ve bunu yapan kişi de kesinlikle ben olmayacağım."

Eli saçlarımdan, dudakları da kulağımın yanından ayrıldı. Koluma değene kadar kutuyu bana doğru itti.

Hayatımda sadece birkaç bez bu kadar çok ağlamıştım. Bunlardan üçü tüp bebek tedavisinin başarısız olduğunu öğrendiğimdeydi. Diğeri, Graham'm başka bir kadını öptüğünü öğrendiğimde, diğeriyse rahmimin alındığını öğrendiğimde. Ne zaman bu kadar çok ağlasam Graham her seferinde bana sarılmıştı. Gözyaşlarımın sebebi o olsa bile.

Ancak bu sefer çok daha zordu. Böylesi bir yıkımla tek başıma yüzleşecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

Sanki bunu anlamış gibi kollarını bana doladığını hissettim. Sevgi dolu, şefkatli, fedakâr kollarıyla beni kendisine doğru çekti ve bu savaşta karşıt taraflarda olsak bile silahlarını çekmeyi reddetti. Başımı onun göğsüne yaslarken fazlasıyla kırılmış durumdaydım.

Fazlasıyla kırılmış.

İçimdeki savaşı durdurmaya çalışıyordum ancak tek duyabildiğim söylenildiği ilk andan beri zihnimde tekrar tekrar yankılanan o cümlelerdi.

"Sen çok iyi bir baba olurdun Graham."

"Biliyorum. Bunun hâlâ gerçekleşmemiş olması beni perişan ediyor."

Graham'ın göğsüne hafif bir öpücük kondurdum ve kalbine doğru içimden sessiz bir yemin ettim. *Bir gün sen de bunu yaşayacaksın, Graham. Bir gün anlayacaksın.*

Göğsünden çekildim.

Kutuyu açtım.

En sonunda dansımızı sonlandırmıştık.

Ninova

Yirmi Yedinci Bölüm

O Zaman

Evlilik yeminlerimizi etmeden birkaç dakika önce tanıştığımız iki yabancının eşliğinde, gözlerden uzak bir sahilde birbirimize evet dememizin üzerinden beş saat geçmişti. Ve tek bir pişmanlığım yoktu.

Hem de hiç.

Hafta sonunu Graham'la yazlık evde geçirmeyi kabul ettiğim için pişman değildim. Planladığımızdan beş ay önce evlendiğimiz için pişman değildim. Evlendikten sonra anneme mesaj atıp yardımları için teşekkür ettiğimi ama artık gerek olmadığını yazdığım için pişman değildim. Douglas Whimberly Plaza'da şık bir akşam yemeği yerine Graham ile ateş başında sosis kızartıp tatlı olarak kurabiye yediğimiz için de pişman değildim.

Hiçbir zaman bunlardan pişmanlık duyacağımı düşünmüyordum. Böylesine mükemmel bir şey asla bir pişmanlığa dönüşmezdi.

Graham sürgülü kapıyı açıp balkona çıktı. Üç ay önce buraya geldiğimizde hava dışarıda oturulmayacak kadar serindi ama bu gece mükemmeldi. Sudan gelen serin bir esinti saçlarımı savurup yüzüme düşmesini engelliyordu. Graham yanıma oturup beni kendine doğru çekti. Hemen ona sokuldum.

Ninova

Graham hafifçe öne doğru eğilip telefonunu, benimkinin yanına koydu. Az önce annesine düğünümüz olmayacağı haberini vermişti.

"Annen üzüldü mü?"

"Bizim için sevinmiş gibi davrandı ama yanımızda olmak istediğini anlayabiliyorum."

"Suçlu hissediyor musun?"

Kahkaha attı. "Hem de hiç. Zaten iki ablamın da düğünü oldu ve şu anda da diğer ablamın düğününü planlıyor. Eminim ki içten içe rahatlamıştır. Daha çok ablamlar için endişeleniyorum."

Onlar aklıma bile gelmemişti. Dün buraya gelirken yolda Ava'ya mesaj atmıştım ama sanırım tek bilen de oydu. Ava ve Graham'ın üç ablası düğünde nedime olacaklardı. Üstelik bunu daha geçen hafta söylemiştik. "Ne dediler?"

"Henüz onlara söylemedim," dedi. "Söylemek zorunda kalacağımı da sanmıyorum çünkü on dolarına bahse girerim ki annem şu anda üçüyle birden telefondadır."

"Senin adına mutlu olacaklarına eminim. Ayrıca Paskalya Bayramı'nda annemle tanıştılar. Neden böyle bir şey yaptığımızı anlayacaklardır."

Telefonum çaldı. Graham öne uzanıp telefonumu aldı. Bana doğru uzatırken doğal olarak göz ucuyla ekrana baktı. Mesajın annemden geldiğini görünce telefonu elinden almaya çalışsam da artık çok geçti. Telefonu yeniden eline aldı ve mesajı okudu.

"Annen neden bahsediyor?"

Mesajı okudum ve içimin panikle kaplandığını hissettim. "Bir şey değil." *Lütfen konuyu kapat, Graham.*

Öyle yapmayacağını biliyordum çünkü doğrulup beni ona bakmaya zorladı. "Neden sana böyle bir mesaj atmış?"

Tekrar telefonuma baktım. Ve onun korkunç mesajına.

Ninova

Seninle evlenmek için heyecanlandığından mı böyle acele ettiğini sanıyorsun? Uyan, Quinn. Bu onun imzalamaktan kaçması için mükemmel bir yoldu.

"Neyi imzalamaktan?" diye sordu Graham.

Elimi kalbinin üzerine koydum ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama nedense şu anda o kelimeleri bulmak, bu konuda konuşmaktan kaçındığım son üç aydan daha zordu.

"Evlilik sözleşmesinden bahsediyor."

"Ne için?" dedi Graham.

"Üvey babamın vasiyetini değiştirip beni de dahil etmesinden endişeleniyor. Ya da belki de zaten etmiştir, bilmiyorum. Seninle bu konuda konuşmamda ısrarcı olduğuna göre böyle olmuş olması daha mantıklı."

"Neden konuşmadın o zaman?"

"Konuşacaktım. Sadece... konuşmam gerekiyor gibi hissetmedim, Graham. Benimle bu yüzden evlenmediğini biliyorum. İleride annemin kocasından bana miras kalsa da bunun ikimize de kalacak olması umurumda değil."

Graham başparmağını çenemin altına koydu. "İlk olarak, haklısın. Senin banka hesabın umurumda bile değil. İkincisi, annen sana kötü davranıyor ve bu beni sinirlendiriyor. Ama... bazen seninle ne kadar kötü bir şekilde konuşursa konuşsun, o haklı. Evlilik sözleşmesi imzalamadan benimle evlenmemeliydin. Neden benimle bu konuda hiç konuşmadın bilmiyorum. Sorgusuz sualsiz imzalardım. Ben bir muhasebeciyim, Quinn. Söz konusu mal varlığı olduğunda yapılacak en akıllıca şey bu."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama annemle hemfikir olmasını da beklemiyordum. "Ah. Tamam... Demek konuyu sana açmalıydım. Gerçi bu konuşmanın bu kadar kolay olmasını beklemiyordum."

Ninova

"Ben senin kocanım. Amacım işleri senin için kolaylaştırmak, zorlaştırmak değil." Beni öptüğü anda öpüşmemiz telefonumdan gelen sesle yarıda kaldı.

Annemden bir mesaj daha gelmişti. Ben mesajı okumayı bitiremeden Graham telefonu elimden alarak anneme bir mesaj yazdı.

Graham evlilik sözleşmesini imzalamayı kabul etti. Avukatına sözleşmeyi hazırlat. Sorun çözüldü.

Telefonu tırabzanın üzerine koydu ve ilk tanıştığımız akşam olduğu gibi balkondan aşağı attı. Benim telefonum aşağıdaki çalıların üzerine düşmeden Graham'ın telefonuna bir mesaj geldi. Sonra bir mesaj daha. Sonra bir mesaj daha.

"Ablaların."

Graham öne doğru eğildi ve kendi telefonunu da aşağı attı. Onun telefonunun da aşağıdaki çalıların üzerine düştüğünü duyduğumuzda ikimiz de kahkaha attık.

"Böyle çok daha iyi," dedi. Ayağa kalktı ve elime uzandı. "Haydi gel. Sana bir hediyem var."

Elini tuttum ve heyecanla fırlayarak ayağa kalktım. "Gerçekten mi? Düğün hediyesi mi?"

Beni peşinden sürükleyerek yatak odasına yönlendirdi. "Otur," dedi yatağı işaret ederek. "Hemen geri döneceğim."

Sıçrayarak yatağın ortasına oturdum ve heyecanla hediyesiyle geri dönmesini bekledim. Bu, kocamdan aldığım ilk hediye olacaktı, sanırım bu yüzden de bunu olması gerekenden çok daha büyük bir olay hâline getirmiştim. Bana bir şey alacak zamanı nasıl bulduğunu bilmiyordum. Buraya gelmeden yarım saat öncesine kadar evleneceğimizi bilmiyorduk.

Graham elinde ahşap bir kutuyla odaya geri döndü. Kutu benim hediyem miydi yoksa kutunun içinde bir şey mi vardı bilmiyordum ancak kutunun kendisi o kadar güzeldi ki sadece kutu bile hediyem olsa umurumda olmazdı. Rengi kızıl

Ninova

kahveydi, ahşabı el oyması gibi görünüyordu ve kapağının üzerinde de dikkat çekici detaylar vardı.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Birkaç yıl önce," dedi. "Eskiden babamın garajında bir şeyler yapardım. Ahşapla çalışmayı seviyorum."

"Bunu bilmiyordum."

Graham bana gülümsedi. "Bir yıldan az süredir tanıdığın biriyle evlenmenin yan etkisi." Yatakta karşıma oturdu. Devamlı gülmesi beni daha da heyecanlandırıyordu. Yine de hediyesini bana uzatmıyordu. Kutunun kapağını açtı ve içinden bir şey çıkardı. Tanıdık bir şeydi. Üzerinde ismi yazan bir zarf.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Zarfı elinden aldım. En son yazlık eve geldiğimizde Graham benden ona bir aşk mektubu yazmamı istemişti. Eve döner dönmez bütün bir geceyi ona bu mektubu yazarak geçirmiştim. Hatta üzerine parfümümü bile sıkmış ve zarfı kapatmadan önce içine çıplak bir fotoğrafımı da koymuştum.

Ona mektubumu verdikten sonra neden bundan hiç bahsetmediğini merak etmiştim ama kendimi düğün hazırlıklarına o kadar kaptırmıştım ki bunu unutmuştum. Zarfı ters çevirdim ve hiç açılmadığını gördüm. "Neden hiç açmadın?"

Kutunun içinden başka bir zarf daha çıkardığında sessizliğini hâlâ koruyordu.

"Sen de mi bana yazdın?"

"Yazdığım ilk aşk mektubu," dedi. "İlk denemem için bence fena olmadı."

Sırıttım ve yırtarak zarfı açmaya çalıştım ama Graham daha açamadan zarfı elimden aldı.

"Henüz okuyamazsın." Sanki mektubu almak için onunla mücadele edecekmişim gibi sıkı sıkı zarfı tutuyordu.

"Neden?"

Ninova

"Çünkü," dedi iki zarfı da kutunun içine geri koyarak. "Zamanı değil."

"Bana okumama izin vermediğin bir mektup mu yazdın?"

Graham bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. "Beklemek zorundasın. Bu kutuyu kilitliyoruz ve açmak için yirmi beşinci evlilik yıldönümümüzü bekliyoruz." Kutuya takacağı asma kilidi çıkarıp üzerindeki halkaya geçirdi.

"Graham!" dedim gülerek. "Bu şimdiye kadarki en kötü hediye! Bana yirmi beş yıllık bir eziyet veriyorsun!"

Graham güldü.

Bu hediye ne kadar sinir bozucu olsa da aynı zamanda yaptığı en tatlı şeylerden biriydi. Dizlerimin üzerinde doğrulup öne eğildim ve kollarımı boynuna doladım. "Mektubunu şimdi okuyamayacağım için biraz kızgınım," diye fısıldadım. "Ama bu gerçekten çok hoş bir hediye. Siz tanıdığım en tatlı adamsınız, Bay Wells."

Burnumun ucunu öptü. "Beğendiğinize sevindim, Bayan Wells."

Onu öptükten sonra yeniden yatağa oturdum. Elimi kutunun üzerinde gezdirdim. "Fotoğrafımı yirmi beş yıl daha göremeyecek olmana üzüldüm. Çok fazla esneklik gerektirdi."

Graham tek kaşını kaldırdı. "Esneklik, öyle mi?"

Sırıttım. Mektubunda bana ne yazdığını merak ederek kutuya baktım. Yirmi beş yıl beklemem gerektiğine inanamıyordum. "Bu bekleyişi atlatmanın bir yolu yok mu?"

"Yirmi beşinci yıldönümümüzden önce bu kutuyu ancak acil bir durumda açabilirsin."

"Nasıl bir acil durum? Yani... ölüm gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İlişkimiz hakkında bir acil durum. Boşanma... gibi."

"Boşanma mı?" Bu kelimeden nefret ediyordum. "Ciddi misin?"

Ninova

"Bu kutuyu uzun ömürlü birlikteliğimizi kutlamaktan başka bir sebeple açacağımızı sanmıyorum, Quinn. Ama eğer birimiz boşanmak istediğine karar verirse –eğer bunun tek çözüm olduğunu düşündüğümüz bir noktaya gelirsek– bu kutuyu açıp mektupları okumadan bunu yapmayacağımıza söz vermeliyiz. Olur da kutuyu erken açma ihtiyacı hissedersek ve bunu kapattığımız zaman nasıl hissettiğimizi birbirimize hatırlatırsak bir şekilde fikrimizi değiştirmemize yardımı dokunabilir."

"Yani bu kutu sadece bir hatıra değil. Aynı zamanda evlilikte hayatta kalma kiti mi?"

Graham omuz silkti. "Öyle de diyebilirsin. Ama endişelenmemizi gerektirecek bir durum yok. Bu kutuyu yirmi beş yıl daha açmaya gerek duymayacağımıza inanıyorum."

"Ben *fazlasıyla* eminim," dedim. "Bunun üzerine bahse girerdim ama kaybedersem ve boşanırsak, evlilik sözleşmesi imzalamadığın için bahsin karşılığını ödeyecek yeterli param olmayacak."

Graham bana göz kırptı. "Bir servet avcısıyla evlenmemeliydin."

"Fikrimi değiştirmek için hâlâ vaktim var mı?"

Graham kilidi tık diye kapattı. "Çok geç. Çoktan kilitledim." Anahtarı kilitten çıkardı ve kutuyu şifonyere götürdü. "Anahtarı da altına bantlayacağım, böylece asla kaybetmeyeceğimiz," dedi.

Bana yaklaşmak için yatağın etrafından yürüdü. Belimden kavrayarak yataktan kaldırdı ve omzunun üzerine attı. Verandanın eşiğinden geçip yeniden balkona götürdü ve salıncağa otururken beni bedeninin üzerinden aşağı kaydırdı.

Şimdi bacaklarımı iki yana açmış kucağında oturuyordum, yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bu gerçekten tatlı bir hediyeydi," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Ninova

"Ben sana bir hediye almadım. Bugün evleneceğimi bilmiyordum, o yüzden de alışveriş yapacak vaktim olmadı."

Graham saçlarımı omzumun üzerinden geriye attı ve öpmek için dudaklarını boynuma gömdü. "Dünya üzerinde seni kucağımdan kaldıracak tek bir hediye bile düşünemiyorum."

"Ya sana devasa bir düz ekran televizyon almış olsaydım? Bunun için beni kucağından atacağına bahse girerim."

Boynumun üzerindeki dudaklarının güldüğünü hissettim. "Hayır." Elini karnımın üzerinden yukarı kayarak göğsümü avuçladı.

"Yeni bir arabaya ne dersin?"

Dudaklarını yavaşça boğazıma doğru getirdi. Ağzı benimkine ulaştığında, dudaklarımın üzerine doğru, *Hayatta olmaz,* diye fısıldadı. Beni öpmeye çalıştığında biraz geri çekildim.

"Ya sana o iki bin dolarlık süslü hesap makinelerinden alsaydım? Eminim ki matematik için beni kucağından kaldırırdın."

Graham elini belimden aşağı kaydırdı. "Matematik için bile olmaz." Dilini dudaklarımın arasmdan içeri kaydırdı ve beni öyle huzur verici bir şekilde öptü ki başım dönmeye başladı. Bundan sonraki yarım saat boyunca yaptığımız tek şey buydu. Açık havanın altında ergenler gibi öpüştük.

Graham sonunda ayağa kalktı, öpüşmeye ara vermeden beni kendine bastırıp kucağına aldı. Sonra da içeri taşıyıp beni yatağın üzerine yatırdı. Işığı kapattı ve kıyıya vuran dalgaların sesini duyabilmemiz için sürgülü kapıyı sonuna kadar açtı.

Yatağa geri döndüğünde üzerimdeki kıyafetleri teker teker çıkarıp neredeyse bluzumu parçaladı. Boynumdan öpmeye başlayıp sonra boğazıma, en sonunda da bacaklarıma kadar inip her bir noktamla ayrı ayrı ilgilendi.

Ninova

En sonunda dudaklarımız yeniden buluştuğunda tadı bana benziyordu.

Onu hafifçe iterek sırtüstü yatırdım ve onun tadı benimkine karışana dek yaptığı iyiliğin karşılığını verdim.

Bacaklarımı aralayıp içime girdiğinde bunun farklı ve yeni bir his olduğunu keşfettim çünkü ilk defa karı koca olarak sevişiyorduk.

Güneşin ilk ışıkları okyanustan görünmeye başladığında hâlâ içimdeydi.

Ninova

Yirmi Sekizinci Bölüm

Şimdi

Ben kutuyu açtıktan sonra Graham hiçbir şey yapmadı. Üzerinde onun ismi olan zarfı alırken sessizce yanımda duruyordu. Zarfı ona doğru uzattım ve tekrar kutunun içine baktım.

Kutuyu kapatmadan önce içine sadece iki tane mektup koyduğumuz için oradaki tek şeyin bu olacağını varsayarak üzerinde ismim olan zarfı elime aldım. Ancak yazdığımız iki mektubun altında birkaç mektup daha vardı, üzerlerine tarihler atılmış ve hepsi de bana yazılmıştı. *Kutuya mektuplar eklemişti.* Bakışlarımı kaldırıp sessizce sorgulayarak ona baktım.

"Sana söylemem gereken şeyler vardı ama sen bunları hiç duymak istemedin." Kendi zarfını aldığı gibi Ava ve Reid'in arka verandasına açılan kapıdan dışarı çıktı. Ben de kutuyu misafir odasına götürüp kapıyı kapattım.

Elimde kutunun içinde olmasını beklediğim tek mektupla yatağa oturdum. Düğün gecemizden kalan mektup. Zarfın sağ üst köşesine tarih yazılmıştı. Diğer zarfları da açtım ve mektupları yazıldıkları tarihe göre üst üste sıraladım. Onları okumaktan çok korkuyordum. Okuyamamaktan daha çok.

Yıllar önce bu kutuyu kilitlediğimizde yirmi beşinci yıldönümüzden önce açmaya gerek duyacağımız aklımın ucun-

Ninova

dan bile geçmezdi. Ancak bu, gerçeklerin ortaya çıkmasından önceydi. Çocuk sahibi olma hayalimizin asla gerçekleşmeyeceğini öğrenmeden önceydi. Zaman geçtikçe, ben üst üste yıkıcı anlar yaşadıkça ve Graham benimle daha fazla seviştikçe *her şeyin* acıtmaya başladığını bilmeden önceydi.

Sayfaları battaniyenin üzerine bastırıp düzeltirken ellerim titriyordu. İlk sayfayı kaldırdım ve okumaya başladım.

Buna hazır olduğumu düşünmüyordum. Birbirine âşık olarak evlenen hiç kimsenin böyle bir ânın gelmesine hazırlıklı olduğunu sanmıyordum. Okumaya başlarken kendimi darbe almaya hazırlıyormuşum gibi kaskatı kesildim.

Sevgili Quinn,

Bu mektubu yazmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Evleneceğimiz tarihi öne alınca bu hediye de son dakikaya kaldı. Çok iyi bir yazar değilimdir, dolayısıyla sana söylemek istediklerimi kelimelere dökebileceğimden bile emin değilim. Sayılarla aram daha iyidir ama seni, ben artı sen eşittir sonsuzluk gibi matematik denklemleriyle sıkmak istemiyorum.

Eğer bunun klişe olduğunu düşünüyorsan benimle lisedeyken değil de daha sonraki zamanlarda tanıştığın için şanslısın. Yedinci sınıftayken, ilk kız arkadaşıma uydurma bir aşk şiiri yazmıştım. Tanrıya şükürler olsun ki ilk kız arkadaşım ancak yıllar sonra oldu. O zamana kadar da bir aşk şiirini periyodik tablodaki elementlerle kafiyeli bir biçimde yazmanın ne kadar yanlış olduğunu anladım.

Yine de senin yanındayken erkekliğime o kadar güveniyorum ki en sonunda periyodik tablodaki element-

Ninova

leri bir aşk şiirinde kullanmanın zamanının geldiğini düşünüyorum. Çünkü evet, o şiiri hâlâ hatırlıyorum. En azından bir kısmını.

Hey bebeğim, güzelliğin o kadar büyüleyici
İyot kokluyor gibi hissediyorum kendimi

Zihnim gülümsemene o kadar tutkun
O kadar ağır ki sanki taşıyorum Kurşun

Tenin o kadar pürüzsüz ve biçimli
Sanki biri seni Çinko'ya batırmış gibi

Seni öpmekten hiç sıkılmayacağım
Benimle evlen bebeğim, seni Altın'a bulayacağım

Bu doğru. Bu şiirin yazarıyla bugün evlenecek olan şanslı kız sensin.

Bunu yirmi beş yıl sonra okuyacak olman iyi bir şey çünkü evlenir evlenmez senin bu evlilikten kaçıp kurtulmana asla izin vermeyeceğim. Tıpkı Hotel California gibiyim. Graham'ı istediğin zaman sevebilirsin ama asla ondan ayrılamazsın.*

Papaz iki saat içinde burada olacak. Ben bu mektubu yazarken sen üst katta düğünümüze hazırlanıyorsun. Dün buraya gelirken bir gelinlikçiye uğradık ve sen koşa koşa içeri girip kendine gelinlik seçerken beni arabada beklettin. Elbise çantasının içine saklanmış gelinlikle arabaya döndüğünde, kahkahalarına engel olamıyordun. Sana gelinlik seçerken yardımcı olan hanımların, düğünden bir gün önce gelinlik aldığın için senin deli olduğunu düşündüklerini söyledin. Onlara işleri ertelerken henüz bir damat bulamadığını söylediğinde de şaşkınlıktan donakaldıklarını söyledin.

* Eagles grubunun "Hotel California" şarkısına ithafen. (ç.n.)

Ninova

Kumların üzerinde mihraba doğru yürürken nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Hiçbir süslemenin, misafirlerin, gösterişli hareketlerin olmadığı bir sahilde sadece gelinliğinin içindeki sen olacaksın. Ve tüm okyanus bizim arka planımız olacak. Ama dua edelim de dün geceki rüyalarından hiçbiri gerçekleşmesin.

Bu sabah uyandığında sen uyurken ne kaçırdığımı sordum. Bana sahilde evlendiğimizi ama biz birbirimize evet demeden önce bir tsunami dalgasının gelip her şeyi götürdüğünü söyledin. Ama biz ölmemiştik. İkimiz de suda yaşayan katillere dönüşmüştük. Sen bir köpekbalığıydın ve ben de bir balinaydım ve sen bir balık, bense bir memeli olmama rağmen hâlâ birbirimize âşıktık. Rüyanın geri kalanının, türler arası aşkımızı onaylamayan yaratıkların arasında birbirimizi sevmek için mücadele vererek geçtiğini söyledin.

Bu, muhtemelen bugüne kadar duyduğum en güzel rüyandı.

Burada, verandada oturmuş, yazacak beş ayım olduğunu düşündüğüm aşk mektubunu yazıyorum. Bir yanım biraz gergin çünkü dediğim gibi ben hiçbir zaman iyi bir yazar olmadım. Hayal gücüm, gördüğün rüyalardan da açıkça belli olduğu gibi seninki kadar çılgın değil. Ama seni ne kadar sevdiğimi anlattığım bir mektup yazmak oldukça kolay olmalı, umarım ki bu mektup ve sana vereceğim hediye amacına ulaşır.

Dürüst olmak gerekirse Quinn, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanırım en baştan başlamam en bariz seçenek olurdu, öyle değil mi?

Koridorda tanıştığımız günden başlayabilirdim. Kaderin benim için daha da iyi bir şey planladığı için hayatımın altüst olduğunu fark ettiğim günden.

Nihova

Ancak bunun yerine tanışmadığımız günden bahsedeceğim. Bu muhtemelen senin için bir sürpriz olacak çünkü bunu hatırlamıyorsun. Ya da belki de bu konuda bir hatıran vardır ama onun ben olduğumu fark etmemişsindir.

O koridorda karşılaşmamızdan birkaç ay önceydi. Ethan'ın babası çalışanları için bir yılbaşı partisi düzenlemişti ve ben de Sasha'nın kavalyesi olarak gelmiştim. Sen de Ethan'ın sevgilisiydin. Her ne kadar o zaman Sasha'ya kapılmış olduğumu itiraf etmem gerekse de o geceden sonra senin hakkında bir şeyler hafızama kazındı.

Resmi olarak birbirimizle tanıştırılmamış olsak da sadece birkaç adım ötemdeydin ve senin kim olduğunu biliyordum çünkü Sasha birkaç dakika önce bana seni ve Ethan'ı göstermişti. Ethan'ın, yeni patronu olacağını ve senin de onun karısı olacağını söylemişti.

Üzerinde siyah bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılar vardı. Saçını yukarıdan sıkı bir topuz yapmıştın ve senin oradaki servis elemanlarına benzediğine dair şaka yaptığını duydum. Hepsi siyah giyinmişlerdi ve hepsinin saçı seninki gibi toplanmıştı. O gece servis elemanlarının sayısı mı azdı bilmiyorum ama birinin sana yaklaşıp şampanyasını doldurmasını istediğini hatırlıyorum. Onu düzeltmek yerine sadece barın arkasına geçip şampanyasını doldurmuştun. Sonra da şampanya şişesini alıp başka insanların kadehlerini doldurmaya başlamıştın. En sonunda Sasha'yla benim olduğum tarafa geldiğinde Ethan yanına gelip sana ne yaptığını sordu. Önemli bir şey değilmiş gibi şampanya doldurduğunu söyledin ama bu onun hoşuna git-

medi. Yüzündeki ifadeden onu utandırdığını anlayabiliyordum. Sana şampanya şişesini bırakmanı çünkü seninle tanıştırmak istediği biri olduğunu söyledi. Yürüyerek uzaklaştı ve senin bundan sonra ne yaptığını asla unutmayacağım.

Bana doğru döndün, gülerek gözlerini devirdin ve şampanya şişesini kaldırıp kadehimi doldurmayı teklif ettin.

Sana gülümsedim ve kadehimi kaldırdım. Sasha'nın kadehini doldurdun ve şişe boşalana kadar diğer misafirlerin kadehlerini doldurmaya devam ettin.

O geceyle ilgili pek fazla bir şey hatırlamıyorum. Sıradan bir partiydi ve Sasha havasında değildi, dolayısıyla da erken ayrıldık. Ve dürüst olmak gerekirse ondan sonra seni pek düşünmedim.

Ta ki seni koridorda yeniden gördüğüm güne kadar. Asansörden çıkıp Ethan'ın kapısına doğru yürüdüğünde o dairede olup bitenlerden dolayı içimde mutlak bir endişe ve tiksintiden başka bir şey olmaması gerekirdi. Ama seni gördüğümde bir anlığına sana gülümsemek istediğimi hissettim. Seni görmek bana o partiyi ve senin ne kadar rahat biri olduğunu hatırlatmıştı. İnsanların senin bir servis elemanı mı, yoksa Ethan Van Kemp'in kız arkadaşı mı olduğunu düşünmesinin umurunda olmaması hoşuma gitmişti. O koridorda yanıma geldiğinde –varlığın bir şekilde hayatımın en kötü anında beni gülümsemenin kıyısına getirdiğinde– her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Sasha ile olan kaçınılmaz ayrılığımızın beni kırmayacağını biliyordum.

Neden sana bunu hiç anlatmadığımı bilmiyorum. Belki de aynı koşullar altında bir koridorda karşılaş-

Nanova

mamız fikri hoşuma gittiği içindir. Ya da belki de senin partideki o âmi ya da şampanya kadehimi doldurduğunu hatırlamayacağımdan endişelendiğim içindir. Çünkü neden hatırlayacaktın ki? O ânın bir önemi yoktu.

Ta ki bir önemi olana kadar.

O koridorda karşılaşmamız hakkında daha fazla şey yazardım ama sen zaten hepsini biliyorsun. Ya da belki de seviştiğimiz ilk gece hakkında ya da en sonunda yeniden bir araya geldiğimizde tek bir saniyeyi bile senden ayrı geçirmek istemediğim gerçeği hakkında. Ya da belki de sana evlenme teklif ettiğim ve senin de aptalca bir kararla hayatının geri kalanını sana bu dünyada hak ettiklerini veremeyecek bir adamla geçirmeyi kabul ettiğin gün hakkında yazabilirdim.

Ama gerçekten bunlardan bahsetmek istemiyorum. Çünkü bunların hepsi yaşanırken sen de oradaydın. Ayrıca bana yazdığın aşk mektubunda âşık olduğumuz her dakikayı ayrıntılarıyla anlattığından neredeyse eminim, bu yüzden de mektubumu muhtemelen senin benden çok daha güzel bir şekilde kelimelere döktüğün bir şeyi tekrarlayarak harcamak istemiyorum.

Sanırım bu da gelecekten bahsetmenin bana kaldığı anlamına geliyor.

Eğer her şey planlandığı gibi giderse bu mektubu yirmi beşinci yıldönümümüzde okuyacaksın. Birkaç damla gözyaşı dökebilir ve mürekkebi dağıtabilirsin. Sonra eğilip beni öpeceksin ve sevişeceğiz.

Ama... eğer bu kutuyu bir sebepten ötürü evliliğimiz düşündüğümüz gibi gitmediği için açıyorsan, ilk önce sana ne kadar üzgün olduğumu söylememe izin ver.

Ninova

Çünkü bunu engellemek için elimizden gelen her şeyi yapmasaydık bu kutuyu açmayacağımızı biliyorum.

Hatırlar mısın bilmem ama bir keresinde bir konuşma yapmıştık. Sanırım birlikte geçirdiğimiz ikinci geceydi. Tüm evliliklerin 5. Kategori anları olduğunu ve bir önceki ilişkinde bu anları atlatabileceğine inanmadığını söylemiştin.

Bazen bunu düşünüyorum. Neyin bir çiftin 5. Kategori anları atlatamazken, başka bir çiftin atlatmasını sağladığını. Bu konuda olası bir sebep bulana kadar düşündüm.

Kasırgalar, sahil kıyısındaki kasabalar için sürekli tehdit teşkil etmezler. Kasırgalı günlerden ziyade havanın güzel olduğu, güneşli günleri daha çoktur.

Evlilikler de buna benzer, her iki kişinin de birbirlerine karşı fazlasıyla sevgiyle dolu olduğu, tartışmaların yaşanmadığı pek çok harika gün vardır.

Ama bir de havanın tehditkâr olduğu günler vardır. Yılda sadece birkaç kere olabilir ama tamir etmenin yıllarca süreceği hasarlar bırakabilirler. Bazı sahil kasabaları havanın kötü olduğu günler için hazırlıklı olacaktır. En iyi kaynaklarını ve enerjilerinin çoğunu saklarlar ki böylece hem erzakları olacak hem de kendilerini hazırlamış olacaklardır.

Ancak bazı kasabalar o kadar hazırlıklı olmazlar. Kötü hava şartlarının hiçbir zaman gelmeyeceği umuduyla, tüm kaynaklarını iyi havalar için ayırırlar. Bu daha tembelce olan ve çok daha büyük sonuçlara yol olan bir seçimdir.

Nabız

Ben ayakta kalan ve kalamayan evliliklerin arasındaki farkın bu olduğunu düşünüyorum. Bazı insanlar bir evlilikte mükemmel günlere odaklanılması gerektiğini düşünüyorlar. Her şey yolunda giderken ellerinden geldiği kadar fazla ve içten seviyorlar. Ama eğer ki bir insan kötü günlerin hiçbir zaman gelmeyeceğini umarak, benliğindeki her şeyi iyi günlerde harcarsa o zaman 5. Kategori anlarına dayanabileceği kadar kaynağı ve enerjisi kalmayabilir.

Çok sayıda güzel anımız olacağından hiç kuşkum yok. Hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, harika anılar biriktireceğiz, Quinn. Bundan eminim. Ama aynı zamanda kötü günlerimiz, mutsuz günlerimiz ve kararlılığımızı test edecek günlerimiz de olacak.

İşte o günlerde sana olan aşkımın mutlak ağırlığını hissetmeni istiyorum.

Seni fırtınalı günlerde, mükemmel günlerde sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni acı çektiğin günlerde, mutlu hissettiğin günlerde sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni yoksul olduğumuz günlerde, varlık içinde yüzdüğümüz günlerde sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni ağladığın zamanlarda, kahkaha attığın zamanlarda sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni hasta olduğunda, sağlığın yerindeyken sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni benden nefret ettiğin zamanlarda, beni sevdiğin zamanlarda sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Ve söz veriyorum... Yemin ederim ki sen bu mektubu okuduğunda bunu yazdığım zamandan daha fazla seveceğim seni.

Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum. Bütün kusursuzlarının üzerine ışık tutmak için sabırsızlanıyorum.

Seni seviyorum.

Hem de çok.

Graham

Sevgili Quinn,

Bu mektuba küçük bir özürle başlayacağım.

Kutuyu tekrar açtığım için özür dilerim. Bir mektup daha yazmaya ihtiyaç duyduğum için özür dilerim. Ama üzüleceğinden çok bunun hoşuna gideceğini hissediyorum.

Tamam, şimdi matematiğe gelelim. Matematikten nefret ettiğini biliyorum ama ben seviyorum ve bu sefer matematiği senin için ben yapacağım. Bir aile kurmaya karar verdiğimizden bu yana tam bir yıl geçti. Bu da o günle bugün arasında yaklaşık 365 gün olduğu anlamına geliyor.

Bu 365 gün içinde ortalama olarak 200 kere seks yaptık. Neredeyse haftada dört gece. Bu 200 gün içinde yaklaşık olarak zamanın yüzde yirmi beşinde yumurtlama dönemindeydin. Yaklaşık elli gün. Ama bir kadının yumurtlama döneminde hamile kalma şansı sadece yüzde yirmi. Bu da elli gün içinde on gün yapar.

Dolayısıyla benim hesaplamalarıma göre, denemeye başlamamızın üzerinden 365 gün geçse de bunun sadece on günü sayılır. On hiçbir şey değil.

Neredeyse henüz denemeye başlamışız gibi bir şey.

Bunu yazıyorum çünkü senin endişelenmeye başladığını görebiliyorum. Ve 25. yıldönümümüzde bunu okurken muhtemelen büyükanne ve büyükbaba olmamıza birkaç sene kalmış olacak ve bu matematik hesaplamalarının bir önemi olmayacak. Ama tıpkı mükemmel günlerimizden bahsettiğim gibi, muhtemelen o kadar da mükemmel olmayan günlerimizden de bahsetmem gerektiğini hissettim.

Sen şu anda kanepede uyuyorsun. Ayakların kucağımda ve arada sırada sanki rüyanda sıçrıyormuşsun gibi bütün bedenin sarsılıyor. Sana bu mektubu yazmaya çalışırken ayaklarını sürekli olarak koluma çarpıp kalemi sayfadan kaydırmaya devam ediyorsun. Eğer el yazım berbatsa bu senin suçun.

Kanepede uyuyakalmak senlik bir hareket değil ama bu uzun bir geceydi. Annen o şık hayır gecelerinden birini daha düzenlemişti. Bu seferki aslında oldukça eğlenceliydi. Kumarhane temalıydı ve her türden kumar oynayabileceğin masalar kurulmuştu. Elbette hayır etkinliği olduğu için gerçekten para kazanmıyordun ama hoşlanmadığımız insanlarla aynı masada oturup kendilerini övmekten başka bir şey yapmayan insanların konuşmalarını dinlemek zorunda kaldığımız pek çok sıkıcı etkinlikten daha iyiydi.

Gecemiz güzel geçiyordu ama oldukça erken bir saatte gelen soruların seni yormaya başladığını fark ettim. Bunlar zararsız, günlük konuşmalardı ama bazen

bu günlük konuşmalar bile gerçekten yorucu hâle gelebiliyor. Hatta acı verici bir hâle. İnsanların defalarca sana ne zaman bir bebek sahibi olacağımızı sormalarını dinledim. Bazen insanlar hamileliğin doğal olarak evliliğin hemen ardından geleceğini varsayıyorlar. Ama insanlar başkalarına sordukları soruları pek düşünmüyorlar ve birinin aynı soruyu kaç defa cevaplamak zorunda kaldığını fark etmiyorlar.

Sana ilk sordukları birkaç seferde sadece gülümsedin ve onlara denemeye yeni başladığımızı söyledin.

Ama beşinci ya da altıncı kez sorduklarında, giderek zorla gülümsemeye başladın. Senin yerine cevap vermeye başladım ama o zaman bile gözlerinden bu soruların sana acı verdiğini görebiliyordum. Sadece sana yardımcı olmak istedim.

Bu gece üzüntüne ilk defa bu kadar net şahit oldum. Endişeliyken bile her zaman umut dolu ve iyimser olursun. Ama bu gece öyle değildin. Sanki bu gece, kucağımızda bir bebek olmadan önce katıldığımız son etkinlikmiş olacakmış gibi.

Ama anlıyorum. Ben de bu sorulardan bıktım. Seni bu kadar üzgün görmek beni çok yıpratıyor. Kendimi çok... faydasız hissediyorum. Bundan nefret ediyorum. Bunu kontrol edememekten nefret ediyorum. Bunu senin için düzeltememekten nefret ediyorum.

Ama bir yılı aşkındır deniyor olsak da benim umudum var. Bir gün olacak. Sadece düşündüğümüzden farklı bir şekilde olacak.

Lanet olsun, neden bunları yazdığımı bile bilmiyorum çünkü bunu okuduğunda sen bir anne olmuş olacaksın. Belki de beşinci kez.

Nihova

Sanırım tüm bunları değerlendirmeye çalışıyorum. Minnettar olacağımız çok şey var. İşini seviyorsun. Ben de benimkine katlanabiliyorum. İşten çıktıktan sonra akşamlarımızı birlikte geçirebiliyoruz. Sürekli sevişiyoruz ve çok fazla gülüyoruz. Hayat mükemmel, gerçekten. Elbette hamile kalmanın hayatımızı daha da güzelleştireceğini umuyoruz ama bu da zamanla olacak. Ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar uzun sürerse sürsün bunun için bir o kadar daha minnettar olabiliriz. Minnettarlık mücadelenin içinde doğar. Ve biz kesinlikle mücadele ettik.

Yeğenimiz Adeline çok tatlı, mutlu ve seni beni sevdiğinden daha çok seviyor. Caroline geçen sene onun bizde kalmasına izin verdiğinden beri de arada bizde yatıya kalıyor. Ve sen de ona bakacağımız günlerin gelmesini iple çekiyorsun. Sanırım bu durum sana biraz daha âşık olmama neden oldu. Henüz kendi bebeğimizin olmamasının seni ne kadar üzdüğünü biliyorum ama kız kardeşim ve ailesi için içtenlikle mutlu olduğunu görmek, ne kadar özverili olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. Bizim yaşadığımız zorlukları onların başarısıyla kıyaslamıyorsun ve bu da senin bu yönünü daha çok sevmeme neden oluyor.

Hâlâ kanepede uyuyorsun ve şu anda horlamaya başladın, bu yüzden de telefonumu bulup horlamanı kaydetmek için bu mektubu yazmaya son vermem gerekiyor. Her seferinde benimle tartışıp horlamadığını söylüyorsun, dolayısıyla şimdi elimde bir kanıt olacak.

Seni seviyorum, Quinn. Ve bu mektubun havası biraz hüzünlü olsa da sana olan sevgimin gücü olabilecek en üst noktada. Bu 5. Kategori anlarından biri de-

ğil. Daha ziyade 2. Kategori olabilir. Ama sana yemin ederim ki bu yıl seni ondan önceki tüm yıllardan daha da çok seviyorum.

Seni seviyorum.

Hem de çok.

Graham

Sevgili Quinn,

Kutuyu yeniden açtığım için senden özür dilemek isterdim ama bunun yine olacağını hissediyorum. Bazen seni üzen şeyler hakkında konuşmak istemiyorsun ama bir gün benim düşüncelerimi de bilmek isteyeceğini hissediyorum. Özellikle de bu yıl. Bu şimdiye kadarki en zor yılımızdı.

Artık beş yıldan fazla bir süredir evliyiz. Bu konu üzerinde fazla durmak istemiyorum çünkü artık tüm hayatımız bundan ibaretmiş gibi hissediyorum ama son birkaç yıl içinde, çocuk sahibi olmak konusunda hiçbir girişimimiz başarılı olmadı. Vazgeçmeden önce üç kez tüp bebek yapmayı denedik. Doktorlar bunu önermese bile dördüncüyü de deneyecektik ama bunu karşılamaya gücümüz yetmedi.

Bu evlilik sırasında kayda dökmek istediğim çok şey var, Quinn. Ama bu başarısız girişimlerin ardından yaşadığımız yıkım bunlardan biri değil. Eminim ikimiz için de bunların ne kadar zor olduğunu hatırlıyorsundur, o yüzden detaylandırmanın bir anlamı yok.

Nimova

Eskiden sana rüyalarını sorardım hatırlıyor musun? Sanırım bir süreliğine bunu yapmayı bırakacağım.

Geçen pazar günü uyandığında uykunda neler kaçırdığını sordum sana. Gözlerinde boş bir bakışla bana baktın. Bir süre sessiz kalınca rüyanı nasıl anlatacağını bulmaya çalıştığını düşündüm ama sonra çenen titremeye başladı. Buna daha fazla engel olamadığında başını yastığa gömdün ve ağlamaya başladın.

Tanrım, Quinn. Kendimi öyle suçlu hissettim ki. Sadece kolumu sana dolayıp sen ağlamayı bırakana kadar sana sarılmakla yetindim. Rüyanda ne gördüğünü anlatman için seni zorlamadım çünkü bunu tekrar düşünmeni istemiyordum. Rüyanda her ne gördüysen – hamile kaldığını mı yoksa bir bebeğimiz olduğunu mu ya da her neyse işte– uyanıp da bir rüya olduğunu fark ettiğinde bu seni perişan etmişti.

Bu olayın üzerinden altı gün geçti ve o sabahtan beri sana rüyanda ne gördüğünü sormuyorum. Sadece bunu tekrar yaşamanı istemediğimden. Umarım bir gün rüyalarını soracağım zamanlara geri döneriz ama sen anne olana kadar da sormayacağıma söz veriyorum.

Bu zor bir durum. Evlendiğimizde bu tür engellerle karşılaşmayı beklemediğimizi biliyorum. Gerçekten de bunların üstesinden gelmek konusunda sana yardım etmeye çalıştım, Quinn ama sen lanet olası derecede içine kapanıksın. Benim önümde ağlamamaya çalışıyorsun. Zorla gülümsemeye ve kahkaha atmaya çalışıyorsun ve hâlâ umutluymuş gibi davranmaya çalışıyorsun ama bu seni değiştiriyor. Seni hüzünlendiriyor ve içini suçlulukla dolduruyor.

Bazen baba olma şansımı elimden aldığımı düşündüğün için kendini kötü hissettiğini biliyorum. Ama bu umurumda bile değil. Bugün bana çocuk sahibi olmaktan vazgeçmek istediğini söylesen, sadece rahatlarım çünkü bu artık üzülmeyi bırakacağın anlamına gelirdi. Bu deneme sürecini sadece senin her şeyden çok bir anne olmak istediğini bildiğim için yaşıyorum. Mutlu olduğunu görmek için dünyadaki tüm zorluklara katlanırım. Yüzünde gerçek bir gülümseme görmek için her şeyden vazgeçerim. Eğer sonsuza dek seksten vazgeçmem gerekse bunu bile yaparım. Lanet olsun, sonunda anne olma hayaline kavuştuğunu görmek için peynirden bile vazgeçerim. Ki sen peyniri ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun.

Bunu sana asla söylemezdim çünkü bir parçanın bunu yanlış anlayacağını biliyorum ama sanırım geçen seneye ait en sevdiğim anların çoğu evde olmadığımız zamanlara dairdi. Arkadaşlarımızla dışarı çıktığımız ya da ailemizi ziyaret ettiğimiz anlar. Evdeyken sana dokunduğumda ya da seni öptüğümde biraz daha içine kapandığını fark ettim. Eskiden ellerimizi birbirimizden uzak tutamazdık ama bu senenin başlarında senin için bir şeyler değişti. Bunun sebebinin seksin aramızda ciddi bir iş hâline gelmesi ve sana rutin gibi hissettirmesi olduğunu biliyordum. Hatta belki de biraz acı verici çünkü asla umduğun şeyle sonuçlanmıyordu. Bazen yalnız olduğumuzda ve seni öptüğümde beni eskisi gibi öpmüyorsun. Başını çevirmiyorsun ama zar zor karşılık veriyorsun.

Bir öpücüğün sadece öpüşme olarak sonlanmak zorunda olduğunda daha fazla zevk alıyorsun. İnsanların

Nimova

arasındayken seni öpmeme karşılık veriyorsun, kendini bana bırakıyorsun ve bunun ince bir fark olduğunu biliyorum ama bir fark var. Arkadaşlarımız hayatlarında gördükleri en sevgi dolu çiftin biz olduğunu düşünüyorlar çünkü birbirimize dokunmadan duramadığımızı biliyorlar. Muhtemelen özel hayatımızın çok daha sevgi dolu olduğunu hayal ediyorlardır.

Ama aslında arızalanan şey özel hayatımız oldu. Şikâyet etmiyorum, Quinn. Seninle sadece güzel yıllar geçirmek için evlenmedim. Seninle sadece aramızdaki o inanılmaz kimya için evlenmedim. Ve evliliğimizin birkaç zorlu an olmadan sonsuza kadar süreceğini düşünmek tam bir aptallık olurdu. Dolayısıyla bu son yıl geçirdiğimiz en zorlu yıl olsa da bir şeyi kesin olarak biliyorum. Bu yıl seni daha önceki tüm yıllardan daha çok seviyorum.

Bazen sinirlendiğimi biliyorum. Bazen takvime göre değil de içimizden geldiği için seviştiğimiz zamanları özlüyorum. Ama sinirlendiğim zamanlarda bile lütfen sadece bir insan olduğumu hatırla. Her ne kadar ihtiyaç duyduğun sürece senin dayanağın olacağıma söz vermiş olsam da bazen seni hayal kırıklığına uğratacağıma eminim. Şu hayattaki tek gayem seni mutlu etmek ve bazen artık bunu yapamadığımı hissediyorum. Bazen kendimden bile vazgeçiyorum.

Ama senin de benden vazgeçmemen için dua ediyorum.

Seni seviyorum, Quinn. Umarım bu sana yazdığım son hüzünlü mektuptur. Önümüzdeki sene yazdığım mektubun iyi haberlerle dolu olmasını umuyorum.

O zamana kadar, yüzleştiğimiz her güçlükte seni her şeyin mükemmel olduğu zamanlardan daha da fazla sevmeye devam edeceğim.

Graham

Not: Neden sadece stresli şeylerden bahsettiğimi bilmiyorum. Son birkaç yıl içinde o kadar güzel şeyler oldu ki. Büyük bir arka bahçesi olan bir ev satın aldık ve ilk iki günü her odada sevişerek geçirdik. Birkaç ay önce terfi aldın. Artık haftada sadece bir ya da iki gün ofise gitmen gerekiyor. Yazılarının çoğunu evden çalışarak gönderiyorsun ki buna da bayılıyorsun. Geçenler de benim de kendi muhasebe şirketimi açma ihtimalim hakkında konuştuk. Bunun için bir iş planı üzerinde çalışıyorum. Ve Caroline bize bir yeğen daha verdi.

Her şey güzel olacak Quinn,

Hem de çok fazla şey.

Sevgili Quinn,

Bir süredir deniyoruz.

Bir bebek sahibi olmayı. Evlat edinmeyi. İyiymişiz gibi davranmayı. Ağladığımız zamanlarda birbirimizden kaçınmayı.

Evliliğimiz tamamen bundan ibaret hâle geldi. Fazlasıyla denemekten ve pek de başarılı olamamaktan.

Karşılaştığımız tüm 5. Kategori anlarını gerçekten aşabileceğimize inanıyordum ama bu yıl 6. Kategori seviyesindeydi. Her ne kadar yanılmış olmayı umsam

Nadva

da ve her ne kadar bunu itiraf etmek istemesem de yakında bu kutuyu açacağımızı hissediyorum. Bu mektubu yazarken kız kardeşinin evine gelmek için uçakta olmamın sebebi de bu. Hâlâ uğruna savaşmamı isteyip istemediğini bilmediğim bir şey için mücadele ediyorum.

Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, Quinn. Belki kendi kendime zarar verdim ya da belki de senin için olabileceğimi düşündüğüm adam değildim. Her halükârda kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Seni yaptıklarımdan da gösterdiğimden de çok seviyorum ve bu mektubun tamamında sana ne kadar üzgün olduğumu yazabilirim. Tamamen özürden ibaret olan koca bir roman yazabilirdim ve bu yine de pişmanlığımı anlatmaya yetmezdi.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum. O gece arabada sana bunu anlatmaya çalışırken bile bunu beceremedim. Bunu kelimelere dökmek çok zor çünkü hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Karşı koyamadığım yoğun bir çekim değildi sebebi. Seninle seks yapmayı özlemem de değil. Her ne kadar kendime bana seni hatırlatması yüzünden olduğunu söylesem de bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum. Sana bunu asla söylememeliydim. Haklısın, bir şekilde kulağa seni suçluyormuşum gibi geldi ama niyetim asla bu değildi. Yaptığım şeyle senin hiçbir alakan yoktu.

Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum ama konuşmam gerek. Eğer okumak istemiyorsan mektubun bu kısmını atlayabilirsin ama bunun üzerinde düşünüp çözmem gereken şeyler var ve bir sebepten ötürü bu mektuplar düşüncelerimi düzenlememe yardımcı

Ninova

oluyor gibi görünüyor. Bunları sana sözlü olarak ifade etmem gerektiğini biliyorum ama her zaman bunları duymak istemediğini de biliyorum.

Sanırım bunu ilk defa ablamın evinde yaşadığım bir an sırasında hissettim. Buna bir nevi aydınlanma da diyebilirsin ama hissettiğim şeye kıyasla bu oldukça pozitif bir kelime gibi kalıyor. Yeni yeğenimizle tanışmamız gereken gündü ve sen trafikte kaldığını söylemiştin.

Bunun bir yalan olduğunu biliyorum, Quinn.

Biliyorum çünkü Caroline'ın evinden ayrılırken onun için aldığımız hediyeyi oturma odasında gördüm. Demek ki ben oradayken bir ara sen de gelmiştin ama nedense bilmemi istemedin.

Ablamın evinden çıktıktan sonra yol boyunca bunu düşündüm. Orada olduğunu kabul etmek istememenin tek sebebi, beni Caroline'ın oturma odasında kucağımda Caleb'la görmüş olma ihtimalinin olduğunu düşündüm. Ve eğer bunu gördüysen Caroline'ın bana söylediklerini ve benim de ona verdiğim cevabı duymuş olabilirdin. Henüz bir baba olmadığım için ne kadar perişan olduğumu. Her ne kadar bunu geri alabilmeyi dilesem de yapamam. Ama bunu neden söylediğimi bilmeni istiyorum.

Kucağımda onu tutarken gözlerimi ondan ayıramıyordum çünkü biraz bana benziyordu. Kızlar doğduğunda onları bebekken hiç kucağıma almamıştım, dolayısıyla Caleb kollarımda tuttuğum en küçük insandı. Ve bu da merak etmeme neden oldu; eğer sen de orada olsaydın, bu sana nasıl hissettirirdi? Beni yeğenimle

Nihova

görmekten gurur duyar mıydın? Yoksa hiçbir zaman yeni doğmuş bebeğimizi kucağımda göremeyeceğin için hayal kırıklığına mı uğrardın?

Sanırım Caroline onu kollarımda tutarken yüzümdeki ifadeyi gördü ve bu bakışlarımın sebebinin kendi çocuğum olmasını istememe yordu. Ama aslında ona bakıyor ve hiçbir zaman olmamı dilediğin şey olamazsam beni sevmeye devam edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Caroline'ın bana iyi bir baba olacağımı söylerken sadece iltifat ettiğini biliyorum. Ama bunun hâlâ gerçekleşmediği için perişan olduğumu söylememin nedeni aslında senin için perişan olmamdı. Geleceğimiz için. Çünkü o âna kadar senin için yeterli olamadığımı fark etmemiştim.

Çok geçmeden ablamın evinden çıkarken hediyeyi gördüm ve senin oraya geldiğini anladım. Eve gitmek istemedim. Seninle yüzleşmek istemiyordum çünkü senin korkularımı doğrulayabileceğinden korkuyordum, bu yüzden de amaçsızca arabayla etrafı dolaştım. O gece ilerleyen saatlerde eve geldiğimde bana Caleb'ı kucağıma alıp almadığını sordun. Sana yalan söyledim çünkü bu yalanıma vereceğim tepkiyi görmek istiyordum. Belki de yanıldığımı ve aslında ablamın evine gelmemiş olmanı umuyordum. Belki de o hediye başka birinden gelmişti ve sadece bizimkine benziyordu. Ama verdiğin tepkiyi görür görmez senin oraya geldiğini anladım.

Bunu sakladığın için de konuşmamızı duymuş olabileceğini anladım. Ki bu da Caleb'ı kucağıma aldığımı da görmüş olduğun anlamına geliyordu. Yeni doğmuş bir bebeği babasıymışım gibi tuttuğum görüntünün zihnine

kazınacağından ve bana her baktığında baba olamadığım için üzüleceğinden korkuyordum. Bu görüntüleri zihninden çıkarmanın tek yolunun, beni de hayatından tamamen çıkarmak olduğunu fark edecektin.

Evlendiğimizden beri pek çok şey için endişelendim ama o âna kadar bizim için endişelendiğimi hiç sanmıyorum. İhtiyaç duyduğun güç olmak için uzun zamandır mücadele ediyordum ama artık sana güç veren şeyin ben olmaktan çok uzak olabileceği ilk defa aklıma geliyordu. Ya sadece sana acı veren şeyin bir parçasıysam?

Sana yalan söylediğim için bana hesap sormanı istiyordum. Caroline'a henüz baba olmadığım için perişan olduğumu söylememden ötürü bana bağırmanı istiyordum. Senden bir şey istiyordum, Quinn. Herhangi bir şey. Ama duygu ve düşüncelerini o kadar kuvvetli bir şekilde içine bastırmıştın ki artık seni okumak imkânsız hâle gelmeye başlamıştı.

Ama anlaşılması imkânsız hâle gelen tek kişi sen değildin. O akşam sana karşı dürüst olmalıydım. Caroline'ın evine geldiğini anladığım an, sana bunu söylemeliydim. Ama evlendiğimiz günle bugün arasında bir yerde cesaretimi kaybettim. Zihninde ve kalbinde gerçekten ne hissettiğini duymaktan fazlasıyla korkuyordum, bu yüzden ben de her şeyi içimde tutmak konusunda kendi payıma düşeni yaptım. Eğer seni bu konuda konuşmak için zorlamazsam evliliğimizin tehlikede olduğu ihtimaliyle asla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Yüzleşmek insanı eyleme geçirirdi. Kaçınmak ise eylemsizliğe.

Son birkaç yıldır eyleme geçmeyen bir koca oldum ve bunun için özür dilerim.

Nihova

Caleb'ı kucağıma aldığım konusunda yalan söylediğim o gece, senin çalışma odana gittiğini hatırlıyorum. O an boşanmamız gerekebileceğini düşündüğüm ilk andı.

Bunu düşünmemin sebebi seninle mutlu olmamam değildi. Böyle düşünüyordum çünkü artık seni mutlu edemediğimi hissediyordum. Varlığımın seni aşağı çektiğini, giderek daha çok içine kapanmana neden olduğunu hissediyordum.

Oturma odasına gittim, kanepeye oturdum ve eğer senden ayrılırsam senin için yeni olasılıkların ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettim. Belki ben olmasaydım, bir noktada zaten çocukları olan bir adamla tanışabilirdin. Ona âşık olabilir, çocuklarına annelik yapabilir ve hayatına bir nebze olsun mutluluk getirebilirdin.

Yıkıldım, Quinn. Tam orada, oturma odamızda. İşte o anda artık seni mutlu edemediğimi fark ettim. Acını arttıran pek çok şeyden biri hâline gelmiştim.

Sanırım bu bir süredir böyleydi ama nedense yakın zamana kadar bunun farkına varamamıştım. Ve o zaman bile en sonunda buna inanmaya başlamam biraz zaman aldı.

Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Ama bunun farkında olsam bile asla senden ayrılma kararı alamazdım. Kendimi tanıyordum. Ben gittikten sonra daha mutlu olacağını bilsem de bu kararı sana bırakacak kadar bencildim. Senden ayrılmanın bana ne yapacağını biliyordum ve bu beni çok korkutuyordu. Senin hayatımda olmama ihtimaline karşı duydu-

ğum korku, bazen seni mutlu görme arzumun önüne geçiyordu.

Sanırım o şeyi de bu yüzden yaptım. Çünkü hiçbir zaman senden ayrılacak kadar fedakâr olamayacağımı biliyordum. Kendime, karakterime tamamen ters düşen bir şey yapma izni verdim çünkü artık sana layık olmadığımı hissedersem, daha iyisini hak ettiğine ikna olmam daha kolay olacaktı.

Ne kadar berbat, değil mi?

Bu noktaya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum. Dönüp evliliğimize baktığımda, sana olan sevgimin ne zaman kıymet verdiğin bir şey olmaktan çıkıp da reddettiğin bir şeye dönüştüğü günü tam olarak söyleyemiyorum.

Eskiden yeterince sevdiğin vakit, bu sevginin her şeye dayanabileceğine inanırdım. İki insan sevgiyle birbirlerine bağlı kaldıkları sürece, hiçbir şeyin onları ayıramayacağına inanırdım. Başlarına gelen en kötü şeyin bile.

Ama şimdi anlıyorum ki bir trajedi en güçlü duyguları bile yıkabilir.

Gelmiş geçmiş en güzel sese sahip olabilirsin ama boğazında oluşacak bir sıkıntı tüm kariyerini sona erdirebilir. Dünyanın en hızlı koşucusu olabilirsin ama belinde yaşayacağın bir sakatlık her şeyi değiştirebilir. Harvard'daki en zeki profesör olabilirsin ama felç geçirmek erken emekliliğe neden olabilir.

Karınızı, herhangi bir erkeğin karısını sevebileceğinden daha çok sevebilirsiniz ama kısırlığa karşı verilen zorlu bir mücadele, bir çiftin birbirlerine duyduğu sevgiyi küskünlüğe çevirebilir.

Nihova

Ama yıllar süren bu zorlu sürecin bizi yıpratmasına rağmen hemen pes etmeyi reddediyorum. Evlendiğimiz gün kilitlediğimiz kutuyla beraber Avrupa'ya uçmanın durumu düzeltip düzeltemeyeceğini ya da daha mı kötü hâle getireceğini bilmiyorum. Böylesine bir jestin sen olmadan hayatımın ne kadar eksik olacağına seni ikna edip edemeyeceğini de bilmiyorum. Ama söz konusu seninle olan geleceğimse çocuk sahibi olmanın ne kadar önemsiz bir ayrıntı olduğunu kanıtlamaya çalışmadan tek bir gün daha geçiremem. Benim çocuklara ihtiyacım yok, Quinn. Benim sadece sana ihtiyacım var. Bunu daha nasıl vurgulayabilirim bilmiyorum.

Ama ben bu hayattan ne kadar memnun olursam olayım, bu senin de mutlu olabileceğin anlamına gelmiyor.

Avrupa'ya geldiğimde nihai bir karar verilecek ve içimden bir ses bu kararı kabul etmek istemeyeceğimi söylüyor. Sırf bu kutuyu açmaya karar vermeni engellemek için sonsuza kadar seninle bu konuşmayı yapmaktan kaçınabilseydim, bunu yapardım. Ama yanlış yaptığımız nokta zaten buydu. Ne olursa olsun sessiz kalınmaması gereken konular hakkında konuşmayı bıraktık.

Artık bizim için en iyisinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Seninle birlikte olmak istiyorum ama varlığım sana bu kadar acı verirken seninle birlikte olmak istemiyorum. Evlendiğimiz gün bu kutuyu kapatmamızın üzerinden çok zaman geçti ve çok fazla şey değişti. Koşullarımız değişti. Hayallerimiz değişti. Beklentilerimiz değişti. Ama aramızdaki en önemli şey

hiçbir zaman değişmedi. Bu evlilikte kendimizden çok şey kaybettik ama hiçbir zaman birbirimizi sevmeyi bırakmadık. 5. Kategori anlarının karşısında tüm gücüyle duran tek şey buydu. Şimdi anlıyorum ki bazen iki insan umutlarını, arzularını ya da mutluluklarını kaybedebilir ama tüm bunları kaybetmek savaşı da kaybettiğin anlamına gelmez.

Henüz kaybetmedik, Quinn.

Ve bu kutuyu açmamamıza sebep ne olmuş olursa olsun ya da açtıktan sonra ne olursa olsun, seni her şeye rağmen seveceğime söz veriyorum.

Seni acı çektiğin günlerde, mutlu hissettiğin günlerde sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni yoksul olduğumuz günlerde, varlık içinde yüzdüğümüz günlerde sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni ağladığın zamanlarda, kahkaha attığın zamanlarda sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni hasta olduğunda, sağlığın yerindeyken sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni benden nefret ettiğin zamanlarda, beni sevdiğin zamanlarda sevdiğimden daha çok seveceğime söz veriyorum.

Seni çocuğun olmadan da seveceğime söz seviyorum, hatta bir anne olarak seveceğimden daha çok.

Ve söz veriyorum... Yemin ederim ki ilişkimizi bitirmeye karar verirsen, seni o kapıdan çıkarken de sevmeye devam edeceğim, evlenmek için bana doğru yürüdüğün günden daha çok hem de.

Nihova

Umarım seni en çok mutlu edecek yolu seçersin. Bu beni mutlu edecek bir seçim olmasa bile seni her zaman seveceğim. Hayatının bir parçası olsam da olmasam da. Mutlu olmayı, tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun.

Seni seviyorum. Sonsuza kadar.

Graham

Son mektubu okuduktan sonra ne kadar ağladığımı bilmiyordum. Başımın ve karnımın ağrımasına, bir kutu mendil bitirmeme yetecek kadar uzun bir süre. O kadar uzun süre ağladım ki kederim içinde kendimi kaybettim.

Graham bana sarılıyordu.

Ne zaman odaya girdiğini ya da yatağın yanında ne zaman diz çöküp de beni göğsüne çektiğini bilmiyordum.

Neye karar verdiğimi bile bilmiyordu. Ağzımdan çıkacak kelimelerin güzel mi yoksa nefret dolu mu olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak yine de yanıma gelmiş, ağladığımı görmeye dayanamadığı için bana sarılıyordu.

Dudaklarımı göğsüne doğru götürüp tam kalbinin üzerini öptüm. Bunun beş dakika mı yoksa yarım saat mi sürdüğünü bilmiyordum ama nihayet konuşabilecek kadar kendimi toparladığımda başımı göğsünden kaldırıp ona baktım.

"Graham," diye fısıldadım. "Seni öyle çok seviyorum ki, eskisinden de çok."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "Quinn," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. "*Quinn...*"

Söyleyebildiği tek şey buydu. Başka bir şey söyleyemeyecek kadar çok ağlıyordu. Beni öptü ve ben de ondan esirgediğim her öpücüğü telafi etmek için tüm benliğimle ona karşılık verdim.

Ninova

Gözlerimi kapadım ve içime işleyen o kelimeleri tekrar ettim.

Henüz kaybetmedik, Quinn.

Graham haklıydı. İkimiz de aynı anda pes etmiş olabilirdik ancak bu, umudumuzu geri kazanamayacağımız anlamına gelmiyordu. Onun için savaşmak istiyordum. Onun benim için savaştığı kadar ben de onun için savaşmak istiyordum.

"Çok özür dilerim, Quinn," diye fısıldadı yanağıma doğru. "Her şey için."

Başımı iki yana salladım, özür dilemesini istemiyordum. Ancak onu affetmeme ihtiyaç duyduğu için bunu ona verdim. "Seni affediyorum. Her şeyimle, Graham. Seni affediyorum, seni suçlamıyorum ve ben de özür dilerim."

Graham kollarını bana dolayıp sarıldı. O kadar uzun süre sarıldık ki gözyaşlarım kurudu ama ben yine de tüm benliğimle ona tutunuyordum. Ve onu bir daha asla bırakmamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ninova

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

O Zaman

Birinci yıldönümümüzü kutlamak için daha iyi bir yol hayal edemiyordum; dışarıda battaniyeye sarılmış, dalgaların kıyıya vurmasını dinliyorduk. Mükemmel bir hediye için mükemmel bir an.

"Sana bir hediyem var," dedim Graham'a.

Genellikle hediyelerle bana sürpriz yapan o olurdu, dolayısıyla bu sefer sürprizi benim yapmış olmam dikkatini çekmişti. Beklentiyle bana baktı ve battaniyeyi üzerimden çekerek beni koltuktan kaldırdı. İçeri koştum ve hediye paketiyle geri döndüm. Yılbaşına daha çok olmasına rağmen paket, yılbaşı temalı bir kâğıda sarılmıştı.

"Ancak bunu bulabildim," dedim. "Evden çıkmadan önce paketleyecek zamanım olmadı, bu yüzden burada ne varsa onunla paketledim."

Graham paketi açmaya başladı ama daha içindekini ortaya çıkaramadan kendime hâkim olamayarak, "Bu bir battaniye," dedim. "Ben yaptım."

Kahkaha attı. "Sürpriz yapmak konusunda çok kötüsün." İncecik paket kâğıdını açtı ve yırtılan kıyafetlerimizden yaptığım battaniyeyi ortaya çıkardı. "Yoksa bunlar..." Gömleğinin yırtık bir parçasını kaldırdı ve kahkaha attı.

Ninova

Bazen, birbirimizi soyarken üzerimizdeki kıyafetleri tek parça hâlinde bırakmak konusunda sorunlar yaşıyorduk. Herhalde şimdiye kadar Graham'ın yarım düzine gömleğini yırtmışımdır. O da benim birkaç kıyafetimi yırtmıştı. Bazen bunu sadece düğmelerin o abartılı kopuşu hoşuma gittiği için yapıyordum. Ne zaman bunu yapmaya başladığımızı hatırlamıyordum ama şimdiden bizim için bir oyun hâline gelmişti. Pahalı bir oyun. Bir kenara attığımız kıyafetleri kullanmaya karar vermemin nedenlerinden biri de buydu.

"Bu, birinin bana verdiği en güzel hediye." Battaniyeyi omzunun üzerine atıp beni kucağına aldıktan sonra içeri taşıdı ve yatağın üzerine yatırdı. Önce geceliğimi yırtarak üzerimden çıkardı ve sonra gösteriş olsun diye kendi pijamasını da parçalayarak çıkardı. Tüm bunlara kahkahalarla güldüm, ta ki o üzerime çıkıp diliyle kahkahamı bastırana kadar.

Graham dizimi havaya kaldırdı ve içime girmek için bedenini bana bastırdı ama ben ellerimi göğsüne koyup onu ittim. "Prezervatife ihtiyacımız var," diye fısıldadım nefes nefese.

Geçen hafta grip olduğum için antibiyotik kullanmıştım ve bu yüzden de doğum kontrol haplarımı almıyordum. Bir hafta boyunca korunmak için prezervatif kullanmak zorunda kalmıştık.

Graham üzerimden kalktı ve çantasına doğru yürüdü. Bir prezervatif aldı ama hemen yatağa gelmedi. Öylece bakıyordu. Sonra prezervatifi çantanın içine geri attı.

"Ne yapıyorsun?"

Kendinden emin bir şekilde, "Bu akşam prezervatif kullanmak istemiyorum," dedi.

Hemen cevap vermedim. Prezervatif kullanmak istemiyor muydu? Niyetini yanlış mı anlıyordum?

Graham yatağa geri döndü ve yeniden üzerime yattı. Beni öptükten sonra geri çekildi. "Bazen bunu düşünüyorum. Hamile kalma ihtimalini."

Ninova

"Öyle mi?" Bunu beklemiyordum. Anlık bir tereddütten sonra, "Sadece düşünüyor olman buna hazır olduğun anlamına gelmez," dedim.

"Ama öyleyim. Bu ihtimali düşündüğümde heyecanlanıyorum." Yan döndü ve elini karnımın üzerine koydu. "Bence doğum kontrol hapına tekrar başlamamalısın."

Elini tuttum; onu öpmeyi, kahkaha atmayı ve yeniden içimde hissetmeyi ne kadar çok istediğime hayret ediyorum. Ama ben çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istesem de onun da benim kadar emin olmadığı sürece böyle bir karar almak istemiyordum. "Emin misin?"

Anne baba olacağımız düşüncesi içimi ona karşı yoğun bir sevgiyle doldurmuştu. Öyle ki yanağımdan bir damla gözyaşının aktığını hissettim.

Graham akan gözyaşımı gördü ve başparmağıyla bu damlayı silerken bana gülümsedi. "Beni ağlayacak kadar çok sevmene bayılıyorum. Bebeğimiz olma ihtimalinin seni ağlatmasını seviyorum. Bu kadar sevgi dolu olmam seviyorum, Quinn."

Beni öptü. Ne kadar güzel öpüştüğünü ona yeteri kadar söylediğimi sanmıyordum. Tanıdığım en iyi öpüşen adamdı. Onu bu kadar farklı kılan neydi bilmiyordum ama şimdiye kadarki deneyimlerinden çok daha iyiydi. Bazen onu bu kadar çok öptüğüm için bir gün beni öpmekten bıkacağından korkuyordum. Ama onun tadına bakmadan duramıyordum. "Gerçekten çok iyi öpüşüyorsun," diye fısıldadım.

Graham güldü. "Öptüğüm kişi sen olduğun için."

Seviştiğimizde normalde öpüştüğümüzden daha fazla öpüştük. Ve bu geceden önce yüzlerce kez seviştiğimizi biliyordum. Belki de bin kere. Ama bu sefer farklı hissettiriyordu. İlk defa beraber bir hayat yaratmamızın önünde bir engel yoktu. Bu sefer sanki bir amaç uğruna sevişiyor gibiydik.

Ninova

Graham içime boşaldı ve birbirimize karşı duyduğumuz sevginin kendisinden de büyük bir şey yaratabileceğimizi bilmek inanılmaz bir duyguydu. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bile bilmiyordum. Nasıl olur da birini Graham'ı sevdiğim kadar, hatta ondan daha *fazla* sevebilirdim?

Mükemmel bir gün geçirmiştik.

Şimdiye kadar pek çok mükemmel an yaşamıştım ama her şeyiyle mükemmel bir güne denk gelmek zordu. Bunun için mükemmel hava şartlarına, mükemmel bir sevgiliye, mükemmel bir yemeğe, mükemmel bir gezi planına ve mükemmel ruh hâline ihtiyacınız oluyordu.

Her şeyin hep böyle kusursuz olup olmayacağını merak ettim. Artık bir aile kurmaya karar verdiğimize göre, bir yanım henüz ulaşmadığımız bir mükemmellik seviyesi olup olmadığını merak ediyordu. Önümüzdeki yıl muhtemelen anne baba olduğumuzda hayatımız nasıl olacaktı? Ya da bundan beş yıl sonra? On yıl sonra? Bazen keşke geleceği gören bir kristal kürem olsaydı diyordum. Her şeyi bilmek isterdim.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda göğsünün üzerine hayali daireler çiziyordum. "On yıl sonra nerede olacağız sence?"

Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda göğsünün üzerinde parmağımla hayali şekiller çiziyordum. "Sence bundan on yıl sonra nerede olacağız?"

Graham gülümsedi. Gelecek hakkında konuşmaya bayılıyordu. "Umarım on yıl içinde kendi evimiz olur," dedi. "Ne çok büyük ne çok küçük. Ama bahçesi kocaman olacak ve ne zaman istersek çocuklarımızla dışarıda oynayabileceğiz. Biri kız biri erkek iki çocuğumuz olacak. Ve sen de üçüncüye hamile olacaksın."

Bunu düşününce gülümsedim. Yüzümdeki gülümsemeye karşılık verdi ve konuşmaya devam etti.

Ninova

"Hâlâ yazmaya devam edeceksin ama evden çalışıyor olacaksın ve sadece canın istediğin zaman çalışacaksın. Benim de kendi muhasebe şirketim olacak. Sen bir minivan kullanacaksın çünkü biz kesinlikle çocuklarını futbol maçlarına ve jimnastik derslerine götüren anne babalardan olacağız." Graham bana sırıttı. "Ve her zaman sevişeceğiz. Muhtemelen şimdiki kadar sık olmayacak ama tüm arkadaşlarımızdan daha sık olacağı kesin."

Elimi kalbinin üzerine götürdüm. "Kulağa mükemmel bir hayat gibi geliyor, Graham."

Çünkü öyleydi. Ama Graham ile geçirilecek *her* hayat kulağa mükemmel geliyordu.

"Ya da..." diye ekledi. "Belki de hiçbir şey değişmez. Belki de hâlâ bir dairede yaşıyor oluruz. Belki de sürekli iş değiştirdiğimiz için maddi olarak zorlanırız. Çocuğumuz bile olmayabilir, bu yüzden de büyük bir bahçemiz ya da minivanımız olmaz. Bundan on yıl sonra da aynı dandik arabalarımızı kullanıyor olabiliriz. Belki de hiçbir şey değişmeyecek ve on yıl sonra bile hayatlarımız tıpkı şu andaki gibi olur."

Biraz önce olduğu gibi, yüzüme dingin bir gülümseme yayıldı. "Bu da kulağa mükemmel bir hayat gibi geliyor." Ve gerçekten de öyleydi. Graham'a sahip olduğum sürece, hayatın şu anda olduğundan daha azı olabileceğini sanmıyordum. Ve şu anda, hayat harikaydı.

Başımı göğsüne yasladım ve kalbim huzurla dolarak uykuya daldım.

Ninova

Otuzuncu Bölüm

Şimdi

"Quinn."

Kulağıma doğru fısıldayan çatlak sesini duydum. Uzun zamandır yüzümde gülümsemeyle uyanabildiğim ilk sabahtı. Gözlerimi açtım, Graham dün gece Ava ve Reid'in kapısında duran o çökmüş adamdan tamamen farklı görünüyordu. Yanağımı öptü ve sonra geri çekilip yüzüme düşen saçları geriye itti. "Sen uyurken ne kaçırdım?"

Bu cümleyi duymayı öyle özlemiştim ki. Bizimle ilgili en çok özlediğim şeylerden biri de buydu. Canımın yanmasını istemediği için bunu sormayı bıraktığını bilmekse şimdi daha da anlamlı geliyordu. Elimi yüzüne doğru uzattım ve başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Rüyamda bizi gördüm."

Başparmağımın ucunu öptü. "İyi bir rüya mıydı yoksa kötü bir rüya mıydı?"

"İyiydi," dedim. "Ama her zaman gördüğüm o garip rüyalardan değildi. Daha çok bir anı gibiydi."

Graham elini başıyla yastığın arasına soktu. "Her detayı bilmek istiyorum."

Ben de elimi onun gibi başımın altına koyup rüyamı anlatmaya başlarken gülümsedim. "İlk yıldönümümüzdü. Bir

Ninova

aile kurmaya karar verdiğimiz gece. Bundan on yıl sonra nerede olacağımızı sormuştum sana. Hatırlıyor musun?"

Graham başını iki yana salladı. "Hayal meyal. Ne cevap vermiştim?"

"Çocuklarımızın olacağını, benim bir minivan kullanacağımı ve çocuklarımızla oynayacağımız büyük bahçeli bir evde yaşayacağımızı söylemiştin." Graham'ın gülümsemesi soldu. Başparmağımla dudaklarını okşayarak gülümsemesini geri getirmeye çalıştım. "Tuhaf çünkü dün gece rüyamda görene kadar böyle bir konuşma yaptığımızı tamamen unutmuştum. Ama bu beni üzmedi, Graham. Çünkü sonrasında bunlardan hiçbirine sahip olamayabileceğimizi de söyledin. Sürekli iş değiştirmek zorunda kalabileceğimizi ve belki de çocuk sahibi olamayacağımızı söyledin. Ve belki de on yıl sonra aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve sadece birbirimize sahip olacağımızı söyledin."

"Bunu hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Benim sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hayır anlamında başını salladı.

"'Bu da kulağa mükemmel bir hayat gibi geliyor,' dedim."

Graham sanki ona söyleyeceklerimi bir ömür boyu beklemiş gibi derin bir nefes verdi.

"Bunu unuttuğum için özür dilerim," diye fısıldadım. "Bizi. Sen benim için her zaman yeterli oldun, Graham. Her zaman."

Beni özlediği kadar rüyalarımı da özlemiş gibi baktı bana. "Seni seviyorum, Quinn."

"Ben de seni seviyorum."

Dudaklarını önce alnıma, sonra burnumun üzerine götürdü. Ben de onu çenesinden öptüm ve birbirimize sokulup yattık.

En azından midemden gelen gurultunun sessizliği bozmasına kadar.

Ninova

"Evde yiyecek bir şeyler var mı?" Graham beni yataktan kaldırdı ve sessizce mutfağa doğru ilerledik. Saat daha sabahın sekizi bile değildi, Ava ile Reid hâlâ uyuyordu. Graham'la krep ve yumurta yapmak için ihtiyacımız olan tüm malzemeleri sessizce bulmaya çalıştık. Graham ocağı açtı ve ben de hamuru karıştırırken bana yaptığı ahşap kutunun hâlâ tezgâhın üzerinde durduğunu fark ettim.

Mikseri bırakıp kutunun durduğu yere gittim. Elimi kutunun üzerinde gezdirirken evlendiğimiz gece bana bu hediyeyi hazırlamamış olsaydı, bugün her şeyin farklı olup olmayacağını merak ettim. Ona yazdığım aşk mektubunu hâlâ hatırlıyordum. Ayrıca zarfın içine çıplak bir fotoğrafımı koyduğumu da hatırlıyordum. Şimdi o fotoğrafı çektiğim zamankinden ne kadar farklı göründüğümü merak ettim.

Ona yazdığım mektubu çıkarmak için kutuyu açtım ama mektubu elime aldığımda kutunun dibinde birkaç kâğıt parçası olduğunu fark ettim. Bunlardan biri altı ay boyunca duvarıma asılı duran sarı yapışkanlı kâğıttı. Diğer ikisi de şans kurabiyelerinin içinden çıkan fallarımız.

Falları elime alıp okudum. "Bunları bunca zamandır sakladığına inanamıyorum. Bu çok tatlı."

Graham yanıma geldi. "Tatlı mı?" Fallardan birini elimden aldı. "Bu tatlı falan değil. Kaderin var olduğunun bir kanıtı."

Başımı iki yana salladım ve onun falını gösterdim. "Senin falın o gün işinde harika bir başarı elde edeceğini yazıyordu ama o gün işe bile gitmemiştin. Bu nasıl ruh ikizi olduğumuzu kanıtlıyor ki?"

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Eğer o gün işe gitmiş olsaydım, seninle asla tanışamazdım, Quinn. Bunun işle ilgili elde ettiğim en büyük başarı olduğunu söyleyebilirim."

Neden onun falına hiç bu açıdan bakmadığımı merak ederek başımı eğdim.

Ninova

"Ayrıca... bir de bu var." Graham falını çevirip bana doğru tuttu, arkasında yazan sekiz rakamını işaret ediyordu.

Kendi falıma baktım ve arkasında yazan rakamı okudum. Sekiz.

İki tane sekiz rakamı. *Yıllar önce yeniden bir araya geldiğimiz tarih.*

"Bana yalan söyledin," dedim tekrar ona bakarak. "Her ikisinin de arkasında sekiz yazması konusunda şaka yaptığını söylemiştin."

Graham falı elimden aldı ve ikisini de dikkatle kutuya geri koydu. "Kader yüzünden bana âşık olmanı istemedim," dedi kutuyu kapatırken. "Sadece kendine engel olamadığın için bana âşık olmanı istedim."

Hayranlıkla ona bakarken gülümsedim. Duygusal olmasını seviyordum. Kadere, tesadüflerden daha çok inanmasını seviyordum. *Benim* onun kaderi olduğuma inanmasını seviyordum.

Parmak ucumda yükselip onu öptüm. O da başımın arkasını iki eliyle kavradı ve öpücüğüme aynı hevesle karşılık verdi.

Birkaç dakika öpüştükten ve birkaç başarısız ayrılma girişiminden sonra, kreplerin yandığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve benden zorla ayrılarak ocağın yanına gitti. Parmaklarımı dudaklarma götürdüm ve az önce beni öptüğünde ondan uzaklaşmayı istemediğimi fark ederek gülümsedim. Hatta öpüşmemizin olduğundan daha uzun sürmesini istemiştim. Bu, bir daha yaşayabileceğimden emin olmadığım bir duyguydu.

Onu yeniden kendime çekmeyi düşündüm çünkü onu öpmeyi gerçekten çok istiyordum. Ama krep yemeyi de çok istiyordum, bu yüzden de yemek yapmaya devam etmesine izin verdim. Tekrar ahşap kutuya döndüm ve ona yazdı-

Ninova

ğım mektuba uzandım. Artık iyileşme yolunda olduğumuza göre, bu yolculuğa ilk başladığımızda ona yazdığım kelimeleri okumak istiyordum. Mektubu içinden almak için zarfı çevirdim ama zarf hâlâ kapalıydı. "Graham?" Arkamı döndüm. "Sen kendi mektubunu okumadın mı?"

Graham omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. "Okumama gerek yoktu, Quinn. Yirmi beşinci yıldönümümüzde okuyacağım." Sanki şimdiye kadar söylediği ya da yaptığı her şeyden daha güzel bir şey söylememiş gibi öylece ocağa dönüp yemek pişirmeye devam etti.

Yüzümde gülümsemeyle tekrar mektuba baktım. Çıplak fotoğrafların cazibesine rağmen bana olan aşkından o kadar emindi ki bu mektubu okuyarak daha fazla güvenceye ihtiyaç duymamıştı.

Aniden ona bu mektupla birlikte okuyacağı başka bir mektup daha yazmak istedim. Hatta onun yıllardır yaptığı gibi kutuya daha fazla mektup eklemeye başlayabilirdim. Ona o kadar çok sayıda mektup yazmak istiyordum ki nihayet doğru zaman gelip de kutuyu yeniden açtığımızda bir hafta boyunca okuyacağı kadar mektubu olacaktı.

"Sence yirmi beşinci yıldönümümüzde nerede olacağız?" diye sordum.

"Birlikte," dedi kesin bir ifadeyle.

"Connecticut'tan ayrılır mıyız peki?"

Bana doğru döndü. "Bunu ister misin?"

Omuz silktim. "Belki."

"Bazen bunu ben de düşünüyorum," diye itiraf etti. "Halihazırda birkaç müşterim var. Eğer birkaç müşteri daha ayarlarsam bu mümkün olabilir ama muhtemelen çok para kazanamam. Ama bir ya da iki sene seyahat edebiliriz. Hoşumuza giderse belki daha da fazla."

Bu konuşma bana annemle evinin önündeki merdivenlerde konuştuğumuz geceyi hatırlattı. Onun dediklerini pek

Ninova

önemsememiştim ancak haklıydı. Zamanımı asla sahip olamayacağım bir hayatın mükemmel versiyonuna odaklanarak ya da *sahip olduğum* hayatın tadını çıkararak geçirebilirdim. Kendi zihnimin esaretinden kurtulduğum vakit, sahip olduğum hayat bana pek çok fırsat sunacaktı.

"Anne olmayı saplantı hâline getirmeden önce, yapmak istediğim pek çok şey vardı."

Graham tatlı tatlı bana gülümsedi. "Hatırlıyorum. Bir kitap yazmak istiyordun."

Bundan bahsetmeyeli o kadar uzun süre olmuştu ki hatırlaması beni şaşırtmıştı. "İstiyordum. Hâlâ istiyorum."

Kalan krepleri çevirmek için ocağa döndüğünde bana gülümsedi. "Kitap yazmaktan başka ne yapmak istiyorsun?"

Ocağa doğru ilerleyip onun yanında durdum. Bir kolunu bana dolarken diğer eliyle de krepleri çevirmeye devam ediyordu. Başımı omzuna yasladım. "Dünyayı görmek istiyorum," dedim sessizce. "Ve yeni bir dil öğrenmek de güzel olurdu."

"Belki de buraya, İtalya'ya taşınmalı ve Ava'nın dil dersleri üzerinden geçinmeliyiz."

Bu yorumuna güldüm ancak Graham elindeki spatulayı bırakıp gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla bana baktı. Tezgâha yaslandı. "Yapalım şu işi. Buraya taşınalım. Bizi bağlayan hiçbir şey yok."

Başımı eğdim ve ona baktım. "Sen ciddi misin?"

"Yeni bir şeyler denemek eğlenceli olurdu. İtalya olmak zorunda da değil. Nereye istersen oraya taşınırız."

Bu kadar çılgınca ve ani bir fikir karşısında kalbim küt küt atmaya başladı.

"Burayı gerçekten sevdim," dedim. "Hem de çok. Ava'yı da özlüyorum."

Graham başıyla onayladı. "Evet, ben de Reid'i özlüyorum. Ama bunu ona söyleme."

Ninova

Zıplayarak ocağın yanındaki tezgâhın üzerine oturdum. "Geçen hafta yürüyüşe çıktım ve birkaç sokak ötede kiralık bir kır evi gördüm. Geçici olarak deneyebiliriz."

Graham bu fikre âşık olmuş gibi bana bakıyordu. Ya da belki de *bana* âşıkmış gibi bakıyordu. "Bugün gidip bakalım."

"Tamam," dedim heyecandan başım dönerek. Gülümsememi gizlemek için yanağımın içini ısırdığımı fark ettim ancak hemen bunu yapmaktan vazgeçtim. Eğer Graham'ın hak ettiği bir şey varsa o da mutluluğumu göstermemdi. Ve bu an, uzun zamandır içimin mutlulukla dolduğunu hissettiğim ilk andı. Onun da bunu görmesini istiyordum.

Sanki ilk kez gerçekten iyi olabileceğimi hissediyordum. İyi *olabileceğimizi*. İlk kez yüzüne bakıp da ona veremediğim şeyler için kendimi suçlu hissetmiyordum çünkü ona verebileceğim her şey için ne kadar minnettar olduğunu biliyordum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Mektuplarında söylediğin her şey için."

Bacaklarımın arasına girip ellerini kalçalarıma koydu. Kollarımı boynuna doladım ve uzun zaman sonra ilk defa kocamı öptüm ve içimin minnetle dolduğunu hissettim. Hayatımın bir bütün olarak mükemmel olmadığını biliyordum ama nihayet hayatımdaki mükemmel şeyleri takdir etmeye başlamıştım. Minnettar olacağım o kadar çok şey vardı ki. Evden çalışmama izin veren işim, kocam, kocamın ailesi, ablam, kız ve erkek yeğenlerim.

Bu düşünce duraklamama neden oldu. Geri çekildim ve Graham'a baktım. "Benim falımda ne yazıyordu? Ezberledin mi?"

"Sadece kusurlarına ışık tutarsan, tüm kusursuzların sönecektir."

Bir an için bunu düşündüm. Bu falın hayatıma ne kadar uyduğunu. Sadece kısırlığıma odaklanarak çok fazla zaman

Ninova

harcamıştım. Öyle ki kocam ve hayatımdaki diğer kusursuz şeyler arka planda kalmak zorunda kalmıştı.

O fal kurabiyelerini açtığımız andan beri onları hiç ciddiye almamıştım. Ama belki de Graham haklıydı. Belki de bu fallar tesadüften fazlasıydı. Belki de Graham, kaderin var olduğu konusunda haklıydı.

Eğer öyleyse, sanırım benim kaderim tam önümde duruyordu.

Graham parmak uçlarıyla dudaklarıma dokundu ve yavaşça gülümsememin üzerinde gezdirdi. "Bu gülümsemenin benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin, Quinn. Onu çok özledim."

Ninova

Sonsöz

"Bekle, şuna bir bak!" Graham'ın elini çekerek aniden kaldırımda durdurdum. Elimde değildi. Bu caddedeki mağazalarda hayatımda gördüğüm en şirin çocuk kıyafetleri vardı ve Max vitrinde sergilenen kıyafetlerin içinde çok sevimli olurdu.

Graham ilerlemeye çalıştı ama ben mağazaya girene kadar elini çekiştirmeye devam ettim. "Neredeyse arabaya varmak üzereydik," dedi. "Çok yaklaşmıştık."

Önceden satın aldığım çocuk kıyafetleriyle dolu poşetleri Graham'ın eline tutuşturdum ve bir buçuk ila üç yaş arasındaki çocuk kıyafetlerinin asılı olduğu rafı buldum. "Yeşil pantolonumu mu yoksa sarı olanı mı almalıyım?"

Pantolonları Graham'a gösterdiğimde, "Kesinlikle sarı," diye cevap verdi.

Yeşil pantolon daha şirindi ama sırf cevap vermeye gayret ettiği için onun söylediğini seçtim. Kıyafet alışverişinden nefret ediyordu ve bu, onu peşimden sürüklediğim dokuzuncu mağazaydı. "Yemin ederim bu sonuncu. Sonra eve gidebiliriz." Kasaya doğru yürümeden Graham'ın dudaklarına hızla bir öpücük kondurdum.

Graham beni takip edip cebinden cüzdanını çıkardı. "Umurumda olmadığını biliyorsun, Quinn. İstersen bütün gün alışveriş yap. Sadece bir kez iki yaşına girecek."

Ninova

Kıyafetleri kasiyere uzattım. Yoğun bir İtalyan aksanıyla, "Bu pantolon benim de favorim," dedi. Bize bakıp, "Oğlunuz kaç yaşında?" diye sordu.

"Aslında yeğenimiz. Yarın ikinci yaş günü."

"Ah, mükemmel," dedi kasiyer. "Hediye kutusu ister misiniz?"

"Hayır, poşet yeterli."

Graham'a ödeyeceğimiz tutarı söyledi ve o ödemeyi yaparken kasiyer tekrar bana baktı. "Peki ya siz? Sizin çocuğunuz var mı?"

Gülümseyip cevap vermek için ağzımı açtım ama Graham benden önce davrandı. "Bizim altı çocuğumuz var," diye yalan söyledi. "Ama artık hepsi büyüdüler ve bizimle yaşamıyorlar."

Kahkahama engel olmaya çalıştım ama yabancılara çocuğumuz olmadığı hakkında yalan söylemeye karar verdikten sonra bu, aramızda kimin daha komik olabileceğine dair bir yarışa dönüşmüştü. Genellikle Graham kazanıyordu. Geçen hafta bir hanımefendiye dördüzlerimiz olduğunu söylemişti. Şimdi de bizim yaşımızdaki bir çiftin evden ayrılacak kadar büyümüş altı çocuğu olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

"Hepsi kız," diye ekledim. "Bir oğlumuz olsun diye çok uğraştık ama olmadı."

Kasiyerin ağzı açık kaldı. "Sizin *altı* kızınız mı var?"

Graham alışveriş poşetini ve fişi ondan aldı. "Evet. Ve iki tane de kız torunumuz var."

Her zaman biraz fazla abartıyordu. Graham'ın elinden tutup kasiyere mırıldanarak teşekkür ettim ve onu mağazaya soktuğum gibi çabucak dışarı çıkardım. Tekrar kaldırıma çıktığımızda koluna vurdum. "Çok komiksin," dedim gülerek.

Yürümeye başladığımızda parmaklarını parmaklarıma doladı. "Hayali kızlarımız için isim uydurmalıyız," dedi. "Birileri daha fazla bir şey öğrenmek isterse diye."

Ninova

Bunu söylediğinde mutfak eşyaları satan bir dükkânın önünden geçiyorduk ve bakışlarım doğrudan vitrindeki baharat rafına takıldı. "Kişniş," dedim. "En büyükleri o."

Graham durdu ve benimle birlikte baharat rafına baktı. "Maydanoz en küçükleri. Biber ve Tarçın ikizlerin büyük olanları."

Kahkaha attım. "İki tane mi ikizimiz var?"

"Ardıç ve Safran."

Arabamıza doğru yürürken, "Tamam," dedim. "Doğru anladığımdan emin olayım. Doğum sıralarına göre: Kişniş, Biber, Tarçın, Ardıç, Safran ve Maydanoz."

Graham gülümsedi. "Neredeyse doğru. Safran, Ardıç'tan iki dakika önce doğdu."

Gözlerimi devirdim ve beraber caddenin karşısına geçerken elimi sıktı.

İki sene önce kutuyu açtığımızdan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini görmek beni hâlâ şaşırtıyordu. Kontrolümüz dışında gelişen bir olay yüzünden birlikte inşa ettiğimiz her şeyi kaybetmeye öyle yaklaşmıştık ki. Bizi birbirimize yaklaştırması gerekirken daha da uzaklaştıran bir şey.

Kaçınmak kulağa oldukça zararsız bir kelime gibi gelse de bu kelime bir ilişkide ciddi hasarlara yol açabiliyordu. Sırf korktuğumuz için evliliğimizde pek çok şeyden kaçınmıştık. İletişim kurmaktan kaçınmıştık. Yüzleştiğimiz zorluklar hakkında konuşmaktan kaçınmıştık. Bizi en çok üzen şeylerden kaçınmıştık. Bir süre sonra da hayatımın diğer yarısından tamamen kaçınmaya başlamıştım. Fiziksel olarak ondan kaçınmam, duygusal kaçınmaya ve bu da nihayetinde söylenmeyen pek çok şeye yol açmıştı.

O kutuyu açmak, evliliğimizin küçük bir tamirle düzelemeyeceğini fark etmeme neden oldu. Tamamen farklı bir temele, sıfırdan inşa edilmesi gerekiyordu. Birlikte geçirdiği-

Ninova

miz hayattan birtakım beklentilerim vardı ve bu beklentiler karşılanmadığında nasıl ilerleyeceğimi bilememiştim.

Ancak Graham, iyileşmemin ardında devamlı savaşan güç oldu. Sonunda kaderime üzülmeyi bıraktım. Birlikte asla sahip olamayacağımız şeylere odaklanmayı bıraktım ve sahip olduğumuz ve olabileceğimiz şeyler üzerine odaklanmaya başladım. Acımı tamamen yok etmedi ama çok uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutluyum.

Elbette ki kutuyu açmak mucizevi bir şekilde her şeyi çözmedi. Çocuk sahibi olma arzumu bir anda yok etmedi ancak anne olmanın dışında bir hayata duyduğum arzuyu artırdı. Sekse olan isteksizliğimi tamamen yok etmedi ancak seksi umuttan ve yıkımdan nasıl ayıracağımı yavaş yavaş öğrenmenin kapısını açtı. Ara sıra hâlâ duşta ağlıyordum ama artık yalnız değildim. Graham bana sarılırken ağlıyordum çünkü acıyan kalbimin ağrısını saklamaya çalışmayı bırakacağıma dair söz bana verdirmişti.

Artık saklamıyor, bunu benimsiyordum. Mücadelemi bir rozet gibi taşımayı ve bundan utanmamayı öğreniyordum. Başkalarının kısırlıkla ilgili bilgisizliklerinden kişisel olarak rahatsız olmamayı öğreniyordum. Öğrendiklerimin bir kısmı da bu konu hakkında biraz mizah duygusuna sahip olmam gerektiğiydi. Tüm acı verici soruları bir oyuna çevireceğimiz bir noktaya geleceğimi hiç düşünmemiştim. Artık insanların yanındayken birinin çocuğumuz olup olmadığını sormasını dört gözle bekliyordum. Çünkü Graham'ın beni güldürecek bir şey söyleyeceğini biliyordum.

Ayrıca biraz umutlu olmanın da bir sorun olmadığını öğrenmiştim.

O kadar uzun zamandır yıpranmış ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm ki tüm umudumu kaybetmenin bir yolunu bulursam, tüm beklentilerimi ve hayal kırıklıklarımı da

Ninova

unutacağımı düşünüyordum. Ancak öyle olmadı. Umutlanmak, kısır olmak hakkındaki tek olumlu şeydi.

Günün birinde kendi çocuğumuz olabileceğini umut etmekten asla vazgeçmeyecektim. Hâlâ evlat edinme kurumlarına başvurmaya ve avukatlarla konuşmaya devam ediyordum. Bunu gerçekleştirmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecektik. Ancak hâlâ anne olmayı umuyor olsam da bunun için uğraşmaya devam ederken mutlu bir hayat yaşamayı da unutmuyordum.

İlk defa bu kadar mutluydum. Bundan yirmi yıl sonra sadece Graham ve ben olsak bile mutlu olacağımı da biliyordum.

"Lanet olsun," diye homurdandı Graham arabanın yanına geldiğimizde. Lastiği işaret etti. "Lastiğimiz patlamış."

Arabaya baktım, lastik kesinlikle patlamıştı. O kadar havası inmişti ki şişirmek kesinlikle işe yaramazdı. "Yedek lastiğimiz var mı?"

Graham'ın arabasındaydık, bagajı açtı ve taban kısmını kaldırıp ortaya bir yedek lastikle kriko çıkardı. "Tanrı'ya şükür," dedi.

Çantalarımızı arabanın arka koltuğuna koydum ve onun yedek lastikle krikoyu dışarı çıkarmasını izledim. Neyse ki patlak lastik yolcu tarafındaydı, yani yol yerine kaldırımla aynı hizadaydı. Graham yedek lastiği patlak lastiğin yanına getirdi ve sonra krikoyu hareket ettirmeye başladı. Yüzünde mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Quinn..." Kaldırımdaki bir taşa tekme atarken bakışlarını benden kaçırdı.

Kahkaha attım çünkü yüzündeki utançtan bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyordum. "Graham Wells, sen hiç lastik değiştirmedin mi?"

Omuz silkti. "Eminim Google'da bunu aratabilirim. Ama bir keresinde Ethan'ın patlak bir lastiği değiştirmene asla

Ninova

izin vermediğini söylemiştin." Eliyle lastiği gösterdi. "İlk hakkı sana veriyorum."

Sırıttım. Bu fazlasıyla hoşuma gitmişti. "El frenini çek."

Ben krikoyu arabanın altına koyup yükseltmeye başlarken Graham el frenini çekti.

"Seksi görünüyorsun," dedi bir elektrik direğine yaslanmış beni izlerken. Anahtarı elime aldım ve lastiğin üzerindeki bijonları sökmeye başladım.

İşlek bir kaldırımdaydık, bu yüzden iki kişi durup yardım edip edemeyeceklerini sordu çünkü Graham'ın benimle olduğunu fark etmemişlerdi. Her ikisinde de Graham, "Teşekkürler ama karım halleder," dedi.

Ne yaptığını fark ettiğimde kahkaha attım. Ben lastiği değiştirirken o da yanımızdan geçen herkese bu konuda böbürleniyordu. "Bakın! Karım nasıl lastik değiştirileceğini biliyor."

Nihayet işim bittiğinde, krikoyu ve inmiş lastiği yeniden bagaja koydu. Ellerim yağ içinde kalmıştı.

"Şu dükkâna girip ellerimi yıkayacağım."

Graham başıyla onayladı ve ben de en yakın dükkâna doğru koşarken sürücü kapısını açtı. İçeri girdiğimde etrafıma bakınırken hazırlıksız yakalandım. Buranın başka bir giyim mağazası olmasını bekliyordum ama öyle değildi. Vitrinde evcil hayvan kafesleri vardı ve bir kuş –muhabbet kuşu– ön kapının yanındaki bir kafesin üzerine tünemişti.

"Ciao!*" dedi kuş yüksek sesle.

Tek kaşımı kaldırdım. "Merhaba."

"Ciao!" diye tekrar ciyakladı. "Ciao! Ciao!"

"Bildiği tek kelime bu," dedi bir kadın bana doğru yaklaşırken. "Sahiplenmek için mi geldiniz yoksa malzeme almak için mi?"

Yağlı ellerimi kaldırdım. "İkisi de değil. Umarım bir lavabonuz vardır."

---

* (İt.) Hoşça kal. (ç.n.)

Ninova

Kadın bana lavabonun olduğu yönü işaret etti. Dükkânın içinde ilerlerken kafeslerin içindeki çeşitli hayvanlara baktım. Tavşanlar, kaplumbağalar, yavru kediler ve ginipigler vardı. Ama dükkânın arka tarafına, lavabonun olduğu yere geldiğimde durdum ve nefesimi tuttum.

Bir anlığına ona baktım çünkü o da bana bakıyordu. İki kocaman kahverengi göz, sanki yanından geçen ellinci kişiymişim gibi bana bakıyordu. Ancak yine de gözlerinde hâlâ bir umut vardı; belki de onu sahiplenmeyi gerçekten düşünen ilk kişiymişim gibi. Boş kafeslerle çevrili kafesine yaklaştım. Tüm dükkândaki tek köpek oydu.

"Selam dostum," diye fısıldadım. Kafesinin sol alt köşesinde yazan notu okudum. İtalyanca açıklamanın altında, İngilizce yazılmış bir tabela vardı.

Alman Çoban Köpeği
Erkek
Yedi Haftalık
Sahiplenilmeye uygun

Bir süre nota baktım ve sonra kendimi tuvalete gitmeye zorladım. Ellerimi mümkün olduğunca hızla yıkadım çünkü o yavru köpeğin, bugün yanından geçen ve onu eve almak istemeyen düzinelerce insandan biri olduğumu düşünmesine dayanamıyordum.

Hiçbir zaman köpeklere düşkün biri olmamıştım çünkü daha önce hiç köpeğim olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman bir köpeğim olacağını da düşünmüyordum ama içimden bir ses bu dükkândan bu yavru köpek olmadan çıkamayacağımı söylüyordu. Tuvaletten çıkmadan önce cebimden telefonumu çıkardım ve Graham'a bir mesaj attım.

Dükkânın arka tarafına gel. Acele et.

Ninova

Lavabodan çıktım ve köpek yavrusu beni tekrar gördüğünde kulaklarını havaya dikti. Ben yaklaşırken bir patisini kaldırıp kafese dayadı. Arka ayaklarının üzerinde dursa da kuyruğunu salladığını görebiliyordum, sanki benim dikkatimi çekmek istiyor ama bunun kısa süreli bir ilgi olacağından ve bir geceyi daha bu kafeste geçireceğinden korkuyor gibiydi.

Parmaklarımı kafesin parmaklıklarından içeri soktum, önce kokladı, sonra beni yalamaya başladı. Her göz göze geldiğimizde göğsümün sıkıştığını hissediyordum çünkü onun bu umut dolu ancak hayal kırıklığına uğramaktan da korkuyor hâlde olması beni üzmüştü. Bu köpek yavrusu bana kendimi hatırlatıyordu. Eskiden nasıl hissettiğimi.

Birinin yaklaştığını duydum ve arkamı döndüğümde Graham'ın köpek yavrusuna baktığını gördüm. Kafesin yanına gelip başım yana eğdi. Yavru köpek önce bana sonra Graham'a baktı ve sonunda ayağa kalktı, kuyruğunu hızla sallamadan duramıyordu.

Bir şey söylememe gerek yoktu. Graham sadece başını salladı ve "Selam küçük adam," dedi. "Bizimle eve gelmek ister misin?"

"Üç gün oldu," dedi Ava. "Zavallı yavrunun bir isme ihtiyacı var."

Masayı topluyor, eve gitmeye hazırlanıyordu. Reid, yaklaşık bir saat önce Max'i uyutmak için eve gitmişti. Haftada birkaç kez birlikte akşam yemeği yemeye çalışıyorduk ancak Max erkenden uyuduğu için genellikle onların evinde oluyorduk. Ancak bu sefer yeni bebeği olan bizdik ve bu yeni bebek bir köpek yavrusu olsa bile o da yeni doğmuş bir bebek kadar çok uyuyor, çişini ve kakasını yapıyordu.

"Ama iyi bir isim bulmak çok zor," diye inledim. "Ona anlamı olan bir isim vermek istiyorum ama aklımıza gelen her fikri eledik."

Ninova

"Çok seçicisiniz."

"Sizin çocuğunuza bir isim bulmanız sekiz ay sürdü. Üç gün o kadar da uzun bir süre değil."

Ava omuz silkti. "Doğru tespit." Ben kalan yemekleri buzdolabına koyarken o da masayı sildi.

"Graham matematiği çok sevdiği için ona matematikle ilgili bir isim vermeyi düşündüm. Bir rakam ismi vermek mesela."

Ava kahkaha attı. "Bunu söylemen çok tuhaf. Bugün işteyken birkaç hafta sonra yurtdışından gelecek, ders vereceğim liseli değişim öğrencilerinin dosyalarını aldım. İçlerinden biri Teksas'tan gelen bir kız. Asıl ismi Seven Marie Jacobs ama kendine Six diyor. Bunu gördüğümde aklıma Graham geldi."

"Neden asıl ismi Seven'ken ona Six diyorlar?"

Ava başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama ilginç bir isim. Henüz onunla tanışmasam da şimdiden onu sevdim." Ava durup bana baktı. "Ona kitabındaki karakterlerden birinin ismini koymaya ne dersin?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu zaten düşündüm ama artık kitap bittiği için oradaki karakterler bana gerçek insanlarmış gibi geliyor. Garip olduğunu biliyorum ama köpeğin kendi adı olsun istiyorum. Başkalarıyla paylaşmadığı bir isim."

"Mantıklı," dedi Ava ellerini beline koyarak. "Temsilcinden bir haber geldi mi?"

"Henüz yayınevine teslim etmemiş. Önce bir editör tarafından gözden geçirilecek, sonra da satmaya çalışacaklar."

Ava gülümsedi. "Umarım başarırsın, Quinn. Bir kitapçıya girip de rafta senin kitabını görürsem lanet olası aklımı kaçırırım."

"Al benden de o kadar."

Ninova

Graham yavru köpekle içeri girdiğinde Ava onu kapıda karşıladı. "Geç oldu, gitmem gerek," dedi köpeğin başını okşarken. "Umarım yarın seni gördüğümde bir ismin olur."

Graham'la onu yolcu ettik ve Graham kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Köpeği kucağına aldı ve bana doğru yürüdü. "Bil bakalım, annesi ve babası birkaç saat uyuyabilsin diye kim tuvaleti iki kere kullanmış?"

Köpeği onun kucağından aldım ve kollarımın arasında sıkıştırdım. Yanağımı yalayıp başını dirseğimin kıvrımına yasladı. "Yorulmuş."

"Ben de yoruldum," dedi Graham esneyerek.

Yavru köpeği kafesinin içine koydum ve battaniyeyle üzerini örttüm. İkimiz de köpekler hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, bu yüzden de kafesinin içinde kalmaya nasıl alıştırılacağına, ne yiyeceklerine, nasıl eğitileceklerine ve ne kadar uyumaları gerektiği hakkında elimizden geldiğince çok şey okumaya çalışıyorduk.

Uyku, şimdiye kadar üstesinden gelmek zorunda kaldığımız en güç şeydi. Yavru köpek sahiplenmek yeni zorlukları da beraberinde getiriyordu ancak bu zorlukların en büyüğü yorgunluktu. Yine de bunu hiçbir şeye değişmezdim. O küçük yavru bana her baktığında eriyordum.

Graham'la birlikte yatak odamıza gittik. Köpek ağlamaya başlarsa duyabilelim diye kapıyı açık bıraktık. Yatağa girdiğimizde Graham'a doğru döndüm ve başımı göğsüne yasladım.

"Yavru bir köpeğe bakmak bile bu kadar yorucuysa yeni doğmuş bir bebeğe bakmanın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Kişniş, Biber, Tarçın, Safran, Ardıç ve Maydanoz ile geçirdiğimiz uykusuz geceleri unutuyorsun."

Kahkaha attım. "Seni seviyorum."

Ninova

"Ben de seni seviyorum."

Graham'a biraz daha sokulduğumda o da bana daha sıkı sarıldı. Uykuya dalmak için elimden geleni yaptım ama zihnim var olan tüm isimleri tükettiğime emin olana kadar olası köpek isimlerini saymaya devam ediyordu.

"Quinn." Graham'ın sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Quinn, uyan." Gözlerimi açtım ve göğsünün üzerinden kalktım. Arkama doğru işaret edip, "Bak," dedi.

Hafifçe döndüm ve saat tam gece yarısını gösterirken saate baktım. Graham kulağıma doğru eğilerek, "8 Ağustos," diye fısıldadı. "Üzerinden on yıl geçti ve hâlâ mutlu bir evliliğimiz var. *Sana söylemiştim.*"

İç çektim. "Bunu hatırladığına neden şaşırmadım acaba?"

Nasıl oldu da bu tarihi fark etmedim bilmiyordum. Sekiz rakamı bizim için o kadar büyük bir anlama sahipti ki bunu fark etmem gerekirdi ancak son günlerde yavru köpekle fazlasıyla meşgul olduğum için bugünün tarihinin 8 Ağustos olduğunu bile fark etmemiştim.

"Ağustos," diye fısıldadım. "Köpeğimize vereceğimiz isim bu."

Ninova

Teşekkürler

Yazdığım her kitabın başında, en sonunda çöpe attığım taslakları alan insanlar olur. Onlar için olay örgüsünü biraz bozarım. Hikâyeyi değiştiririm. Yazdıklarımı okumayı biraz kafa karıştırıcı bir angarya hâline getiririm. Bunu özellikle de *Kusursuz Aşk Yoktur* kitabının pek çok versiyonunda yaptım. Kay Miles, Vilma Gonzalez, Marion Archer, Karen Lawson, Lauren Levine, Vannoy Fite, Kim Jones, Jo Popper, Brooke Howard ve Joy Nichols'a her zaman dürüst oldukları için kocaman teşekkürler. Ve yanımda oldukları için de.

Tarryn Fisher'a. Seni ve tüm şapşal aileni seviyorum.

Temsilcim Jane Dystel'a ve muhteşem ekibine teşekkürler!

Şahane Atria Books ekibine teşekkürler. Son beş yıldır bana verdiği destek için yayıncım Judith Curr'a. NPTBF'im Ariele Stewart'a. Muhtemelen artık kısaltmalarımızın ilk harfini atabiliriz. Melanie Iglesias Pérez'e, yaptığın her şey için teşekkürler! Ki tonlarca şey yaptın! Ve editörüm Johanna Castillo'ya. Sana ne kadar minnettar olduğumu yazmaya çalıştığımda kelimeler kifayetsiz kalıyor. Seni seviyorum.

CoHorts'a teşekkür ederim. Egomu okşayan ve bana her gün kim olduğumu hatırlatan kitapseverlere de.

Ninova

FP'ye teşekkürler. Orijinal 21'e. Bu kariyerdeki tüm güzel şeyleri o ilk yıla borçluyum. Birbirimize duyduğumuz sevgi, destek ve heyecan çok güzel bir şey. Bunu asla unutmayacağım. Daima her birinize minnettar olacağım.

Oğullarıma. Benim güzel, muhteşem erkeklerime. Babanız sayesinde, eğer siz olmasaydınız da hayatım tamamlanmış olurdu. Ama size sahip olmanın değerini asla hafife almayacağım. Her gün hayatıma neşe katıyorsunuz. Umarım geceleri üzerinizi örtmemi istemekten asla vazgeçmezsiniz. Beni çok gururlandırıyorsunuz.

Ve eşim Heath Hoover'a. Seni ağlamaya yaklaşırken gördüğüm tek an, ailenle gururlandığın zamanlar. Hiçbir şey seni daha fazla sevmemi ya da takdir etmemi sağlayamaz. Neredeyse hayatımdaki her güzel şey, senin sayende oldu.

Kitap Kurdu